
A. Fowler
Skin

» Chapter 39

BĂIEȚII BUNI NU SUNT CEEA CE PAR 46

– partea 1 –

Ziua mea începuse bine, în brațele lui Sin la miezul nopții, în timp ce dansam lent. Dimineața începuse și mai bine, trezindu-mă alături de el și delectându-mă cu aspectul lui natural și dezordonat, cu vocea sa groasă ce vibra prin mine și cu calmul său ieșit din comun. Mă bucuram că avusesem oportunitatea să-l observ în acest mod. 4

Ne-am întors, apoi, la universitate, tot drumul ascultând piese vechi și vorbind despre filmele noastre preferate. Eu și Sin aveam multe în comun, deși aparent eram două persoane diferite. Poate, de aceea, nu ne săturam unul de celălalt și mereu puteam deschide o conversație cu ușurință. Aveam ce discuta de fiecare dată. 11

Acum stăteam cu familia mea pe Skype, ascultând rușinată cum îmi cântau la mulți ani pe voci afone și gândindu-mă la Sin și la părul lui ciufulit.

— Gata! Am înțeles! Sunteți groaznici la cântat! i-am întrerupt eu. 7

Mama era cea care dăduse startul. Purta o bluză roșie cu ciucurei la decolteu, un batic galben în cap, înfășurat în același mod ca prosopul după baie, având o lingură în mână pe care o lovea de tigaie pentru a da ritmul. 24

Tata bolborosea mai mult, pentru că îi displăcea să cânte în public. Era cel mai asumat,deoarece știa că nu avea voce și că suna ca o balenă eșuată la mal. Era chel, dar avea o mustață foarte stufoasă. Chiar mai stufoasă decât ultima dată când îl văzusem. Purta o cămașă șifonată cu carouri și o șapcă ce îi mai ascundea din chelie. 15

Talia era acum blondă cu șuvițe verzi și purta cel mai complicat machiaj realizat vreodată, cu ruj închis la culoare și cu niște gene false ca de păianjen. O înțelegeam. Lucra la Nyx și avea reducere la toate produsele, dar cumva exagera cu machiajul de zi. Avea, însă, un medalion foarte frumos la gât, ce se ascundea în cămașa din tul pe care o purta. 3

— Ai făcut în sfârșit nouăsprezece ani, iubito. Ești atât de mare, mama începu să lăcrimeze. Îmi aduc aminte când te ștergeam de caca la fund. Aveai o căcuța atât de urât mirositoare. 102

— Patty, nu-mi plac dulcegăriile. Dacă vrei să plângi, închide-te în baie, tata o certă. Ce pot să spun, Skye? La mulți ani, feriți de toți derbedeii excitați care îți dau roade. Să aud eu ceva că vin și le fac felul. 17

— Tată! Talia îi țipă în ureche. E mare. 29

De acum trebuie să o învățăm ce sunt ălea anticoncepționale, căci iubitul ei nu va suporta pentru mult timp prezervativul.

— Iubit? sări tata nervos. Care iubit?

— Niciun iubit. Nu am iubit, m-am apărat.

Aveam să închei astăzi lucrurile între mine și Asaf. El plănuise ceva pentru ziua mea și îmi părea rău că aveam să stric totul, dar era cea mai corectă decizie pe care o puteam lua. Voiam să fiu cu Sin, mai mult decât orice pe lumea aceasta. Și eram pregătită să-mi asum până la capăt, știind că probabil vor exista dezamăgiri. Însă nu puteam să nu risc. Iubirea era pentru curajoși, așa cum îmi spusese odată Pandora.

— De ce o înveți prosti? tata o ceartă pe sora mea.

— Dacă nu o învăț eu, o să ne trezim cu

ea în fața ușii și cu burta până la gură. Deci ce alegi?

— Abstinență totală?

— Și îmi sugeai țâța atât de tare, încât mă durea. Dar nu îmi păsa, pentru că tu erai fetița mea, mama plângea în continuare, în timp ce cei doi se certau. 85

Îmi lipseau, în toată nebunia asta a lor.

— Trebuie să plec, dar mai vorbim. Mulțumesc pentru că m-ați sunat, le-am spus. Îmi este dor de voi și vă iubesc mult.

— Mănâncă și îmbracă-te! mama mă sfătui.

— Fără băieți! tata strigă.

— Poartă o fustă! Talia îmi făcu cu ochiul. 9

Le-am închis apelul înainte de a începe 1

iar să se contrazică. M-am lăsat pe spătarul scaunului și m-am uitat absentă în sus. Trebuia să fac asta. Detestam să rănesc persoanele din jurul meu, dar speram ca și Asaf să fi simțit că relația noastră nu era la fel ca început. Ne distanțasem. Nu reușisem niciodată, dacă stau bine să mă gândesc, să depășim bariera de prietenie. 1

Mi-am luat paltonul pe mine, punându-mi o eșarfă deasupra, și am plecat către clubul la care lucra. Acolo aveam întâlnire După ziua de azi, eu și Sin urma să avem calea liberă. Puteam fi cu el, în sfârșit. Acest gând mă umplea de anxietate și de fericire în același timp.

Nu mai voiam stabilitate. Îl voiam pe Sin. Cu toate defectele lui, îl voiam din tot sufletul. 15

Luasem decizia să închei lucruri cu Asaf fără să-i spun de Sin. Doream să-i explic că aveam nevoie de timp pentru mine, nu 2

că îl părăsesc pentru cel mai bun prieten al său. Știam că asta ar fi rănit pe oricine, iar eu pe Asaf nu doream să-l rănesc. Se comportase întotdeauna frumos cu mine.

În ciuda faptului că nu am putut să mă îndrăgostesc de el, nu era un băiat rău. Mă tratase mereu cu respect și mă ascultase ori de câte ori avusesem nevoie. Mi-ar fi plăcut să simt ceva pentru Asaf, dar inima mea nu se incendia cu el așa cum o făcea când era Sin prin preajmă.

Am tras aer în piept, coborând din taxi. Asta era mai greu decât mi-aș fi imaginat. Nici nu știam cum va reacționa. Am pătruns în club, văzând că mai mulți angajați lucrau la o masă acoperită cu petale de trandafir.

Un ghiont mi se puse în inimă la realizarea că toate aceste lucruri făceau parte din surpriza pregătită pentru mine, iar eu o ruinam în cel mai crud mod

posibil. M-am apropiat, deși aveam un nod în gât ce îmi bloca respirația.

— Skye? Asaf se întoarse către mine. Ai venit mai repede decât am planificat. Eu n-am apucat să termin pregătirile și...

— E OK, l-am întrerupt. Am venit să vorbim.

— Da, da. OK. O să le spun să pună masa acum, se pregăti să le ordone angajaților să ne servească.

— Nu. Asaf. Trebuie să vorbim, i-am repetat, mai serioasă ca niciodată.

— Te simți bine? îmi puse mâna pe talie.

I-am îndepărtat-o subtil, luând distanță.

— Da. Însă este altceva ce mă preocupă, am răspuns istovită.

Îmi făcu semn să mă așez la masa pregătită, iar eu l-am ascultat tocmai pentru că știam că mi se va tăia picioarele. Mi-am dat jos eșarfa din jurul gâtului pentru a putea respira normal. Asaf fusese singurul meu sprijin, atunci când ajunsesem în Detroit. Nu cunoșteam pe nimeni înainte. Dacă nu ar fi fost el, eu și Sin nu am fi intrat în contact unul cu celălalt.

— Ce se întâmplă cu tine? Asaf mă întrebă îngrijorat.

Mi-am privit mâinile împreunate și m-am motivat singură să continui. Trebuia să fac asta. Așa era cel mai corect.

— În ultima vreme, nu m-am simțit în largul meu. Simt că relația noastră s-a răcit și că noi suntem împreună doar de formă.

— E adevărat că nu am mai avut timp unul pentru celălalt, din cauză că ne aflăm la facultăți diferite. De asta am

pregătit ziua asta specială pentru noi.
Nici nu am apucat să-ți spun la mulți ani.
Îți pregătisem un discurs, despre cât de
uimitoare ești și despre cât de mult mă
bucur că ești cu mine. 27

— Nu e nevoie să-l spui, l-am oprit. 3

Asaf păru rănit, fiindcă luase gestul meu ca fiind unul răutăcios. Nu intenționasem să fiu așa, doar că simțeam că tensiunea asta avea să mă omoare.

— Ne-am răcit și nu pentru că suntem la distanță. Ci pentru că niciodată nu ne-am potrivit. Nu am avut lucruri în comun, pasiuni asemănătoare.

— Dar un cuplu poate supraviețui fără aceste lucruri, interveni stresat. 10

— Asaf, noi niciodată nu am vorbit aceeași limbă. Sigur, am purtat niște conversații drăguțe, dar păreau mai mult prietenești. 10

Pentru că nu puteam să nu-l compar cu Sin și cu discuțiile pe care le aveam cu el. Eu și Asaf nu vorbisem niciodată despre viață, despre aspirații, despre familiile noastre. Nu știusem decât într-un târziu cât de influentă era familia lui.

Eu și Asaf ne dădeam raportul din când în când, spunând ce-am făcut în ziua aferentă. Dar nu stăteam să reflectăm prea mult asupra sentimentelor, trăirilor pe care le aveam. În schimb, eu și Sin vorbisem despre mâncarea, filmul, muzica, activitatea preferată și mai puțin preferată. Știam detalii despre familiile noastre, despre cum ni s-au cunoscut părinții, despre numele alese pentru noi.

Asaf nu știa că sunt stângace și că mă rușinez repede. Nu știa când eram supărată sau când eram cu adevărat fericită. Pe când Sin mă cunoștea mai bine ca oricine și nu făcusem prea mari eforturi de a ne cunoaște.

— M-am simțit puțin sub presiune să fiu într-o relație. Nu mă mai simt eu și nu mai sunt capabilă să văd scânteia dintre noi, mi-am strâns pumnii. E ca și când ne aflăm pe maluri diferite, cu un lac între noi. Și nu pot ajunge la tine pentru că nu există nicio barcă.

— Nu am vrut niciodată să te fac să te simți prost, Asaf oftă trist.

— Știu. Ești un băiat minunat și îți datorez atâtea. Ai fost alături de mine în momente în care nimeni nu a fost. Vei avea mereu un loc important în inima mea. Ai fost primul meu iubit, cel care m-a sărutat prima dată. Nu te voi uita.

— Skye, dădu din cap contemplativ. Ce vrea să însemne asta? Unde mă propulsezi?

— Vreau să luăm o pauză.

Nu îmi făceam curaj să-i spun că era o

despărțire definitivă.

— Este cineva la mijloc? își arcui sprânceana stângă. 20

— Nu. Asaf, doresc o pauză pentru că simt că relația asta a devenit o povară foarte mare pe umerii mei. Și nu mă mai simt în stare să lupt. Nu mă mai simt femeie. Nu mă mai simt demnă de tine. Sper să mă poți ierta. 1

— Te iert, Skye. Înțeleg. Deși nu sunt de acord și țin la tine din toată inima, te înțeleg. Încerc să mă pun în locul tău. Ești femeie. E normal să te simți uneori neputincioasă și să te pui la îndoială și vreau să-ți ofer spațiu pentru a deveni iar tu. Dar să nu uiți că pentru mine ești cea mai minunată. Mereu vei fi. 63

M-am ridicat și l-am strâns în brațe cu putere, simțindu-mă precum o persoană rea pentru că părăseam un băiat atât de bun. Orice fată ar fi fost fericită să-l aibă. Nu știam cum să-i mulțumesc 5

pentru toată înțelegerea pe care mi-o dădea. 5

— Mulțumesc pentru onestitate. Ai grijă, mă sărută pe obraz și își luă la revedere.

— Rămâi cu bine, i-am urat rănită. 18

Numai onestă nu eram. Detestam să-l mint și mă detestam pe mine că nu eram suficient de curajoasă pentru a-i spune adevărul în față. Am ieșit din club, întrebându-mă dacă am făcut bine să renunț la stabilitate pentru Sin. Din câte știam, el putea să mă părăsească pentru orice altă fată mult mai frumoasă ca mine. 4

Poate chiar aveam de lucrat la persoana mea. Nu eram suficient de încrezătoare încât să garantez că pot să-l țin pe Sin lângă mine. Trebuia să învăț să am încredere în el și să-i uit trecutul anevoios. Oamenii se puteau schimba. Toți meritam o a doua șansă. 3

Vremea de afară era mai răcoroasă, parcă în contrast cu sufletul meu. Pregătită să urc în taxi, mi-am amintit că mi-am uitat eșarfa pe scaunul din club. M-am întors repede, resemnată că aveam să-l mai văd odată pe Asaf. 8

O parte din mine susținea că mai bine uitam de stupida aia de eșarfă, pentru că nu doream să-mi văd fostul după o astfel de despărțire. Dar era singura eșarfă pe care o aveam, iar gâtul îmi era dezgolit și rece. 5

M-am oprit imediat ce am zărit șapte bărbați îmbrăcați în negru, stând în spatele lui Asaf. Un alt tip se afla în fața fostului meu iubit și judecând după plete și după poziția corpului, îmi puteam da seama că era Yass.

Ce căuta el aici? Și de ce toți acești bărbați păreau nervoși? 3

M-am apropiat suficient încât să-i aud,

stând ascunsă în spatele unui zid. I-am putut auzi râsul asurzitor a lui Asaf, în timp ce făcea ture stânga dreapta. Nu știam de ce atmosfera era atât de tensionată în comparație cu privirea lui amuzată.

— Te las să alegi, Yass. Prietenia mea sau iadul pur? Asaf îi făcu o ofertă. Știi foarte bine că nu-mi doresc nimic mai mult decât ca tu, eu și Sin să fim din nou ca înainte. Trei frați.

— Nu va mai fi niciodată la fel. Nu din acea zi, Yass îi replică nervos. Mi-e scârbă de tine, ticălosule.

— Îmi pare rău, Yass. Dar nu poți scăpa de mine așa ușor. Suntem o echipă. Nu uita că eu țin foarte mult la loialitate și sunt în stare să fiu iertător cu voi. V-am iertat o dată. Aș putea face-o și a doua oară, încercă să pară convingător. Dar știi că urăsc să fiu trădat și nu am milă față de trădători. Întoarce-ți spatele mie și am să te atac fără ezitare.

Ce naiba? Îmi tremurau mâinile. Asaf nu era așa. Persoana din fața mea era de nerecunoscut. Ce erau cuvintele acestea aruncate cu dispreț? Despre ce se vorbea aici? Nu puteam să asimilez nimic. 1

— Nu mi-e frică de tine, îl înfruntă Yassmin cu duritate.

— Cum este să trăiești în umbra mea, vărule?

Văr? Erau înrudiți? Eram mai confuză ca niciodată și simțeam o apăsarea în piept. Ceva era în neregulă. 1

— Nu mi-am dorit niciodată averea sau puterea familiei noastre.

— Of, Yassmin copil prostuț. Ți-ai bătut joc de moștenirea dată de bunicul nostru. Eu i-am călcat pe urme, pe când tu ai ales o tâmpită facultate de actorie. Tatăl tău te urăște, tocmai pentru că 7

ești o rușine pentru familia noastră, începu să râdă din nou. Iar eu m-am ales cu toată averea și cu toată puterea. Știi de ce acesta este un lucru bun?

Se încruntă, încordându-se totodată.

— Pentru că am un avantaj. Pentru că datorită acelei puteri, eu te conduc și eu decid ce să se întâmple cu viața ta, se apropie de Yassmin zâmbind. Alege. Prietenie sau iad?

Brunetul îl scuipă imediat ce termină de rostit întrebarea, făcându-l pe Asaf să dea drumul la un alt râs răsunător. Mă temeam din tot sufletul de ce avea să se întâmple și nu-mi venea să cred că eram martoră la așa ceva. Mă durea pieptul și panica îmi făcea picioarele să se înmoaie.

— Ai ales, se pare.

Asaf se întoarse către tipii masivi din spate și le făcu semn.

— Ocupați-vă de el. Și de data asta până la final, spuse și plecă fără a se uită în urmă. 18

Cei șapte se repeziră asupra lui Yass cu bâte, lovindu-l din toate părțile. Privirea mi se încețoșă din cauza lacrimilor prezente în ei, în timp ce rămăsesem fără glas. Voiam să strig din toți rărunchii, dar nu puteam de frică. 14

Îl vedeam pe Yass la pământ, încercând să riposteze în zadar. Era depășit numeric, iar monștrii nu doreau să se oprească prea curând. Am închis ochii la vederea bălții de sânge. Oricât de frică îmi era, nu puteam să-i las să-l omoare pe Yass. Nu mă înțelegeam întotdeauna cu el, dar în momentele în care o făceam nu puteam spune decât că-l respectam. Era mentorul meu. Era prietenul meu! 7

Nici n-am stat pe gânduri, căci am țipat cât m-au ținut plămânii.

— Încetați!

Bărbații mă priviră șocați, oprindu-se brusc.

— La dracu. Martori. Să plecăm, le făcu semn unul dintre ei.

7

Scăpaseră pe o alee întunecată, lăsându-l pe Yass la pământ în propria baltă de sânge. Am alergat către el, luându-i capul în poală și rugându-mă să se trezească. Nu-l puteam pierde! Nu așa.

Nu-mi venea a crede că Asaf era răspunzător pentru toate astea. Cum de nu îmi dădusem seama mai înainte?

— Agron, murmură Yassmin.

4

— Slavă cerului că ești viu! Sun acum la salvare și la poliție. Lucrurile nu vor rămâne așa, vocea îmi tremura de frică și încercam din răsputeri să mă arăt curajoasă.

Doar că mă durea sufletul să-l văd așa.

Cu ultima forță mă apucă de mână și mă strânse.

— La salvare...poți...suna. Dar la poliție, nu! Le pot spune...că...am fost jefuit și...că nu știu cine a fost. Dar nu suna la poliție! scuipă sânge, cuprins de spasme.

— Yassmin, am început să plâng.

— Agron, orice ai face...nu suna...la...poliție!

Am apelat salvarea și am stat cu el până când a venit. I-am văzut cum l-au luat rapid, spunându-mi că se afla într-o stare gravă, dar că au competențele necesare să-l stabilizeze. L-am lăsat pe mâna lor cu o greutate enormă. Îmi doream să-i fiu alături. Dar înainte, aveam de făcut ceva.

Îl ascultasem. Nu sunasem încă la poliție.

Și nu pentru că nu aveam să fac nimic.
Ci pentru că aveam de gând să înfrunt monstrul singură. Chiar dacă acesta era ultimul lucru pe care aveam să-l fac.

» Chapter 40

BĂIEȚII BUNI NU SUNT CEEA CE PAR

– partea 2 –

Lumina difuză a camerei îi acoperea chipul umbrit. Îl priveam din umbră, întrebându-mă dacă exista o fărâmă din

cel pe care îl cunoscusem. Răcoarea râsului său asurzitor de mai devreme mă lovea în piept și acum. Asaf stătea cu un pahar de vin într-o mână și cu eșarfa mea în cealaltă. O analiza încet, trecându-și degetele pe cusătură și zâmbind.

Îl cunoscusem în vară.

Purta un triou cu o emblema unui cart și o bască albă în cap. Pe ochi avea niște ochelari de soare foarte scumpi, cu o lentilă strălucitoare. Îl priveam de pe verandă, văzând cum se chinuia să tragă trei valize după el.

„Asaf locuiește în Detroit. Când vine, vă puteți împrieteni. Și așa nu ați avut ocazia să vă vorbiți, deși mă vizitează mereu" vecina mea bătrână îmi spuse cu o zi înainte. Ochii îmi scânteiaseră încântați, pentru că-l plăcusem de prima dată când îl văzusem.

Nu îi știam numele, dar îl consideram

foarte drăguț. Era brunețel, cu ochii mari căprui ciocolatii. Se juca cu mingea prin curte, juca șah singur și desena cu cretă pe asfalt. În timp ce eu îl priveam fugitiv. Existau momente când îmi venea să-i vorbesc, pentru că verile erau extrem de plictisitoare. Toată lumea pleca în vacanță, iar eu stăteam acasă. Nu că aș fi avut prieteni, în general. Și nici că aș fi fost o persoană sociabilă.

Dar văzându-l și pe el singur, nu puteam să nu vreau să-i spun că și eu sunt la fel. Singură.

Acum o urmă de barbă i se întrevedea pe chip și părea mai masculin, față de prima dată când îl văzusem. De șapte ani venea în vizită, stând câte o săptămână, uneori două.

Mă fâstâceam pe treapta casei mele, silindu-mă să-mi fac curaj să intru în vorbă. Urma să merg la facultate în Detroit, deși era foarte departe de casă și deși nu cunoșteam pe nimeni. Dacă nu

îndrăzneam să-i vorbesc, atunci cum ar fi trebuit să mă descurc pe cont propriu? 3

M-am ridicat și m-am dus rapid către el, încurajându-mă. Ce putea ieși rău? Eram obișnuită să fiu ignorată în liceu. Nu aveam nimic de pierdut. Dar înainte de a-i spune ceva, se întoarse către mine și îmi zâmbi. Un zâmbet cald, inocent, pur, ca o adiere subtilă într-o zi de vară.

— Știam că anul acesta va fi anul în care îți vei face curaj să-mi vorbești, îmi spuse, surprinzându-mă. Tu nici acum nu te-ai prins că vin aici în fiecare an, mă plictisesc de moarte, doar pentru a te vedea? 28

Și de acolo...fix din acel moment...a început totul. 4

— Skye, se ridică rapid, lăsând paharul de vin pe masă. Am văzut că ți-ai uitat eșarfa și nu știam dacă ar fi fost

prudent să ți-o înapoiez. Nu voiam să îmi încalc promisiunea de a-ți acorda spațiu.

O lacrimă îmi căzu pe obraz, în timp ce îmi sileam palmele să nu-i lovească obrazul. M-am apropiat mai tare, cu un dispreț major. Nici acum nu renunța la actul său de băiat bun. Îmi era scârbă.

— Nu e nevoie să te mai prefaci. Știu tot, i-am smuls eșarfa din mâini.

Mijii ochii, apoi îmi zâmbi. Un zâmbet meschin, malițios, ca o furtună în timpul iernii.

— Slavă cerului! ridică mâinile dramatic. Începusem să mă satur. Dar uite partea cea bună, Skye! Ai spus că nu avem lucruri în comun. Ba avem. Amândoi ne pricepem de minune la actorie.

Mi-am mușcat obrazul pe interior, abținându-mă să nu plâng. În fața lui nu voiam să par slabă. Nu merita să vadă că mă simțeam trădată.

— E obositor, știi? Să faci pe băiatul bun, îmi spuse, privindu-mă dintr-o parte. Dar ce e, Skye? Credeam că-ți plac băieții răi. 26

Mi-am strâns pumnii și mi-am băgat unghiile în piele, în timp ce el își luă din nou paharul cu vin și dădu pe gât o cantitate foarte mare. 4

— Sau o să negi că ești complet îndrăgostită de Sin? oftă dramatic. 29

— Știai? am îndrăznit să-l întreb cu vocea vlăguită.

— *Știai?* mă luă în râs. Nu, Skye. Sunt un prost. Și în afară de asta sunt și surd. Glumești? *Pentru că nu pot fi cu altcineva, dacă nu ești tu.* Blah, blah, blah. 39

Începu să chicotească fals, întinzând paharul spre mine. M-am uitat la el cu durere, nevenindu-mi să cred cum

fusesem atât de proastă încât să fiu cu un personaj atât de mult timp. Asaf era motivul pentru care eu nu-i acordasem o șansă lui Sin, până acum.

— Prințeso, mi-a plăcut mult să-mi bat joc de mine, dar ai făcut greșeala colosală să te îndrăgostești de unul dintre prietenii mei. Asta nu se face, mă mângâie pe obraz. Și acum că stau să mă gândesc, îmi dau seama că tu l-ai salvat pe Yass chemând salvarea. Mi-ai stricat planul, iar eu acum sunt furios.

Hilar. Vocea lui era ca mierea, calmă, în timp ce atingerile lui se voiau suave. Mi-am închis ochii, strângându-i cu putere. Voiam să mă trezesc din acest coșmar!

— Yass este prietenul tău. Face parte din familia ta. Cum ai putut? am început să plâng, nestăpânindu-mi marea de emoții ce năvălea asupra mea.

— Când iubești pe cineva, vrei ca acel

cineva să-ți fie alături. Dar când el nu vrea, atunci îl faci tu să vrea. Înțelegi? 14

Mă mângâie pe creștet încet, aproape părintește. M-am smucit cu părere, luând distanță și încercând să respir în parametrii normali. 3

— Yass și Sin sunt sub controlul meu. Ei îmi datorează multe, pentru că eu i-am făcut ce sunt azi, îmi explică cu o licărire aparte în ochi. Înainte de mine, unul se afla într-o clinică de dezalcoolizare, iar celălalt era sinucigaș. 29

— Asta nu-ți dă dreptul să le faci rău. 3

Își dădu ochii peste cap, așezându-se pe scaun, unde stătea inițial. Din lumina asta îmi părea ostenit. Eu, pe de altă parte, îmi țineam suspinele pentru mine, înecându-mă în lacrimi. Voiam să respir și nu aveam cum.

— Eu nu ți-am făcut nimic, Asaf. De ce m-ai mințit? 4

— Oh, prințesă. Nu mi-a păsat niciodată de tine. Tu ai fost momeala mea. În clipa în care te-am văzut dornică să-mi vorbești, mi-am dat seama că ai ceva special. Aveam să mă folosesc de tine pentru a vedea dacă prietenii mei sunt în stare să mă trădeze și a doua oară, povesti încântat. Nu știu ce e în mintea lui Sin, dar îți garantez că nu te iubește.

— Te înșeli, m-am grăbit să răspund. Dacă sunt sigură de un singur lucru, acela este faptul că Sin nu m-a mințit niciodată. Și că sentimentele lui sunt adevărate.

— Când ești actor, ești și foarte convingător, gesticulă superior. E treaba lui să te mintă, frumoaso. E treaba lui să te rănească. Cu cât ești mai sigură că îți vrea binele, cu atât trădarea lui va durea mai mult. Iar eu, Skye, de abia aștept să te văd la pământ.

Voia să mă manipuleze! Voia să mă

îndepărteze de Sin, doar pentru a avea el ultimul cuvânt de spus. Nu aveam încredere într-un jeg de om.

— De ce nu mă vrei fericită? l-am întrebat curajoasă, sătulă să mai acord importanță trădării sale.

Durea ca naiba. Fusesem o proastă! Dar nu merita o singură lacrimă în plus din partea mea. Nu merita să vadă că a creat durere. Nu merita să simtă satisfacția asta. Putea să mă subestimeze cât dorea, dar cumva tot aveam să mă ridic și să mă împotrivesc lui.

— Nu am nicio treabă cu tine. Tu îți poți reface viața cu oricine, că nu-mi pasă, îmi spuse indiferent. Dar nu-i vreau pe ei fericiți. Nu vreau ca ei să fie fericiți fără mine. Așa că, uite o rânduială. Îți promit că dacă cumva aud sau văd că tu și Sin sunteți împreună, soarta lui va fi cu mult mai tragică decât a lui Yass. Mă voi ocupa personal.

Picioarele au început să-mi tremure. Nu! Nu Sin. Nu suportam gândul ca el să pățească ceva.

— Nu-ți plac poveștile tragice, Skye? începu să râdă. Asigură-te că nu vei avea parte de una. Și nu uita, eu am ochi și urechi peste tot.

Am înghițit în ochi, strângându-mi eșarfa și încercând să asimilez totul. M-am întors pe călcâie și ieșind din club, m-am ghemuit lângă ușă. Afară începuse să plouă, spălând urmele de sânge lăsate de către Yass.

Acolo putea fi și Sin. Am început să plâng necontrolat, strângându-mi genunchii la piept. În sfârșit îi dădusem o șansă, marelui cuceritor din liceu. În sfârșit acceptasem faptul că oricât aș fi încercat nu mi l-aș fi putut scoate din minte. Mă trezisem pentru prima dată alături de el, visând la numeroase zile împreună. Fusesem atât de fericită,

privindu-l în liniște, jucându-mă în părul lui dezordonat.

Tu ești persoana cu care aș vrea să-mi petrec nopțile reci, zilele mohorâte, apusurile și răsăriturile.

Noi sau el? Noi pentru o secundă, sau el singur pentru o eternitate. Egoism sau iubire pură? Mă simțeam neputincioasă. Nu știam cum de lucrurile deveniseră așa de negre, chiar de ziua mea. Tot ce voiam era să fiu în brațele lui.

Amânasem atâta timp, neștiind că nu aveam să mai primesc o altă șansă de a fi cu el. Când în sfârșit nu mai existau bariere, nu mă puteam apropia.

Am închis ochii și m-am întors înapoi la ziua de ieri. Simțindu-l aproape de mine, mirosul său de parfum scump învăluindu-mă, buzele sale colindând asupra obrazului meu, în timp ce mâinile se aflau pe talia mea. Legănându-ne pe o melodie lentă, unul în brațele celuilalt.

Roșeața din obrajii mei ce-l făceau să zâmbească zeflemitor, dar tandru.

Ultimele momente ale noastre împreună. Acel sărut pe care nu-l primisem.

Mi-am șters lacrimile cu eșarfa deja udă de la ploaie și m-am îndreptat spre spital. Trebuia să mă asigur că Yass era bine. Nu-mi puteam scoate acele imagini din cap și cred că asta mă asigura că Asaf nu glumea, când spunea că i-ar face rău lui Sin. Mult mai rău.

— Domnule doctor, Yassmin Faiyaz este bine? am întrebat cu vocea tremurândă.

— Cine sunteți?

Nu aveau voie decât rudele, politica spitalului.

— Sunt iubita lui și sincer știu că încalc regulile acum, dar familia sa nu e în oraș. Iar eu îmi fac griji, am mințit, sperând să mă lase.

Bărbatul mă privi blând.

— E bine. Nu-ți face griji. Poți să intri.

Am pătruns în salon văzând că stătea pe marginea patului, cu picioarele atârnându-i. Privea în gol, dar nu schița niciun sentiment. Avea fața acoperită de vânătăi, atât de urâte încât îmi venea să-mi acopăr gura pentru a nu lăsa un sunet gâtuit să-mi iasă.

— Yass, m-am apropiat de el. De ce nu ai spus adevărul? De ce le-ai spus că a fost un jaf?

Se întoarse spre mine furios. Nu-i plăcea că mă vedea acolo, dar nu-mi păsa. Nu voiam să-l las singur.

— Familia noastră controlează mai mult decât jumătate din acest oraș. Poliția nu ar fi făcut nimic, înainte să ne anunțe părinții. Tatăl lui nu l-ar fi lăsat să putrezească într-o închisoare, iar tatăl

meu m-ar fi acuzat că sunt un laș și că nu pot riposta, îmi povesti. Nu poți câștiga, Skye. Nu în fața unuia care are toată puterea. Nu cu poliția, în orice caz. Sunt bătălii pe care trebuie să le duci singur.

— Yass, i-am pus palma peste mână. Nu ești singur.

Își ridică privirea spre mine, lăsându-mă să-i văd suferința ascunsă în ochi. El probabil îmi putea vedea teama din ai mei, dar nu-mi păsa. Yass era singura persoană care știa ce se întâmplase. Nu eram sigură că puteam spune altcuiva. Nici nu mă puteam apropia de Sin fără să-i fac rău.

— Pleacă, Agron. Vreau să fiu singur, își luă mâna brusc și se întoarse spre marginea cealaltă, pentru a fi cu spatele la mine.

Chiar dacă era rece, chiar dacă cuvintele îi erau ghețari, tot știam că

avea nevoie de cineva. M-am cotit în așa fel încât să-i ajung din nou în față și apoi l-am luat în brațe, știind că nu-mi va răspunde la îmbrățișare.

2

Totuși am făcut-o pentru că *eu* aveam nevoie de cineva. Pentru că nu eram obișnuită să sufăr și pentru că voiam să nu mă simt atât de singură. Yass era prietenul meu și țineam la el într-o oarecare măsură. Nu puteam să nu-mi fac griji pentru starea lui. Și-mi părea rău că nu oprisem totul înainte ca el să ajungă în starea asta. Regretam că nu fusesem suficient de curajoasă încât să-i înfrunt mai devreme. Regretam că nu fusesem suficient de inteligentă încât să-mi dau seama ce fel de persoană era Asaf.

— Iartă-mă! i-am spus, strângându-l mai tare.

1

— Agron? Mă doare ca naiba. Poți să...

Am lăsat-o mai moale, încă

îmbrățișându-l. Am suspinat pe umărul lui, cuprinsă de durere. Eram slabă și mă detestam pentru asta.

— Mulțumesc, mă înconjură cu un braț după câteva minute. Mulțumesc că ești aici.

» Chapter 41

„Josephine, cred că am amânat foarte mult acest moment. Așa că, habar n-am, dacă și tu simți ceva pentru mine, vino astăzi pe acoperiș. Te voi aștepta până la ora opt.”

Plângeam cu bilețelul în brațe, strângându-l puternic la piept. Îl recitisem de atâtea ori, încât îl învățasem cuvânt cu cuvânt. Mă durea ca naiba gândul că nu aveam voie să mă apropii de el, fără a-l pune în pericol. Nu voiam să creadă că nu-i împărtășesc sentimentele.

Luasem o decizie. Pentru binele lui Sin aveam să mă îndepărtez de el. Știam că nu se putea negocia cu Asaf, pentru că nu-i păsa și pentru că era în stare să-și omoare prietenii. Îmi era suficient cu imaginea lui Yass rănit în minte. Inima mea nu mai putea tolera o altă dispută.

Oricât de mult mă durea inima, oricât de mult voiam să fiu cu el, trebuia să-l țin în siguranță.

M-am pus în genunchi și mi-am ridicat privirea.

— Doamne, știu că nu mă rog des la tine și știu că nu am niciun drept să-ți

cer ceva, însă am nevoie de alinare, mi-am șters lacrimile din ochi. Nu contează ce se întâmplă cu mine, atâta timp cât el va fi bine. Ține-l în siguranță, Doamne. Și dacă ai considerat vreodată că iubirea noastră are șanse să supraviețuiască, reunește-ne. Găsește Tu o cale de a ne aduce împreună și ferește-ne de primejdii.

Mi-am împreunat mâinile și mi-am închis ochii.

— Știu că ne-ai adus împreună cu un motiv și știu că mi-ai oferit ocazia să-l cunosc cu adevărat. Am întâlnit un om arogant, narcisist, care pare că se iubește mult, dar care este și uneori nesigur. Care iubește înghețata cu ciocolată, muzica veche, filmele clasice, vițeii, viața liniștită, atenția către propria persoană și să doarmă strângând ceva în brațe. Dar cu toate astea, nu l-aș schimba pentru nimic în lume.

Îl iubeam pentru cine era, chiar și în cele

mai nefericite momente.

— Skye? Kaya îmi strigă numele, intrând în cameră. Ce faci?

M-am întors spre ea cu lacrimi în ochi, uimind-o cu starea în care mă aflam. Se așeză pe podea lângă mine și îmi mângâie spatele protectivă. Am început să plâng, luând-o în brațe brusc. Nu știu de ce aveam nevoie de confortul celorlalți, dar cumva mă simțeam mai bine când mă eliberam de toată povara lucrurilor pe care le știam și pe care nu aveam cum să le spun.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă speriată. Nu te-am mai văzut niciodată așa.

— Sunt bine, i-am dat drumul și mi-am șters lacrimile.

— Te-ai despărțit de Asaf? presupuse.

Hilar, dar da. Am afirmat, încercând să

nu râd de ironia sorții.

— Hei, toți am trecut printr-o despărțire. E ceva normal. Nu e mare lucru, încercă să mă încurajeze. Lucrurile se vor așeza în timp.

— Asaf nu a fost cine credeam eu că este, am detaliat inutil. Și mă simt trădată, că s-a jucat cu creierii mei în timpul acesta. Poate nu-mi vine să cred că omul pe care îl admiram, omul de care mi-a fost milă de atâtea ori, mă manipula fără să-mi dau seama.

— Oh, își mușcă buza. Crede-mă! Toți sunt la fel. Toți se prefac că sunt drăguți la începutul relației, iar apoi își dau arama pe față. Nu e vina ta, Skye. E vina lor.

Aș fi vrut ca aceasta să fie o despărțire oarecare. Dar fostul meu iubit mă ținea amenințată și stătea în calea fericirii mele. Iar eu tânjeam după cineva pe care nu-l puteam avea, la

propriu. Pentru că atunci l-aș pierde, din nou la propriu.

— Nici eu nu am noroc în dragoste, Kaya oftă. Nu cred că am fost alegerea nimănui. Am fost mereu o opțiune, iar asta m-a făcut să am mari probleme de încredere.

— Tu? Nesigură?

— Mda, începu să chicotească. Mda. M-am îndrăgostit o singură dată, iar de atunci nu am mai făcut-o de teamă. Pentru că, să spunem că știam că indiferent de persoană, aș fi ajuns din nou pe locul doi.

Avea lacrimi în ochi, povestindu-mi asta și nu puteam să nu-mi pară rău.

— Tipul de care m-am îndrăgostit nu era romantic și nici nu făcea eforturi să mă facă fericită. Dar în puținele momente de tăcere, un singur sărut pe frunte îmi potolea teama de-al pierde. Era cam

greu să-mi dau seama la ce anume se gândea. 1

Mi-am strâns genunchii la piept și am ascultat-o în liniște.

— Apoi a venit ea. Nici nu știam dacă era mai frumoasă decât mine sau dacă făcea parte dintr-o familie mai bună. Era acolo, iar pentru el asta era suficient. Se îndrăgostise treptat. Cu mine nu reușise să simtă acest sentiment. 7

Își ștersese lacrimile cu podul palmei și continuă.

— Știi cât de greu este să-i privești și să-ți dai seama că el cu tine nu a fost niciodată așa? Că pe ea o ia în brațe, o strânge de mâna în fața prietenilor săi, iar pe tine nu te-a prezentat niciodată lor. Că-și pune poze de profil cu ea, în timp ce ție nici un like nu ți-a dat. Că pe ea o așteptă până este pregătită, dar cu tine nu a avut răbdare nici primele trei 5

ore. 5

Am luat-o de mână, încurajând-o să-mi spună mai multte.

— Știi cât de greu este să vezi că pe ea o privește ca și când ar însemna totul, iar la tine se uită gol, dezinteresat? Și o vezi, atât de frumoasă, atât de diferită ție. Tu faci eforturi mari pentru a-l face să te iubească, iar ea nici măcar nu încearcă. Și la final, rămâne cu el, suspină adânc, pierdută în amintiri. Te întrebi, de ce ea? De ce e mai frumoasă? De ce e mai amuzantă? Mai plăcută decât tine? De ce pe ea o iubește și pe tine nu? La final, ei rămân împreună, iar tu rămâi cu inima frântă. 1

— Kaya, va veni cineva în viața ta care te va iubi pe tine, înainte de oricine. Care te va alege fără ezitare. 2

— Nu, Skye. După ce el m-a părăsit, ceilalți au făcut la fel, chicoti din nou. Iubirea nu e pentru mine. Orice aș face 7

eu o să fiu tipa ușuratică, pe care tipii o bagă în seamă doar pentru o aventură. Nimeni nu se va opri în loc și pentru mine. 7

— Ești mult mai mult decât atât. Eu una te invidiez, i-am mărturisit. Te invidiez pentru încrederea pe care o ai în tine și pentru faptul că nu-ți reții emoțiile. Ai încredere până la capăt. Va veni cineva.

— E valabil și pentru tine, Skye. Va veni cineva care să-ți iubească stângăciile. 12

Imediat ce am auzit-o, imaginea lui Sin mi-a revenit în minte. El învățase să le iubească și știa să le controleze atât de bine. Simțeam că o iau razna. Toate lucrurile mă aduceau înapoi la el și cu cât mă gândeam mai mult, cu atât realizam că Sin este stăpânul inimii mele. 4

Ne aflam cu toții în biroul lui Leon. Toți cu excepția lui Yass. Nu știam nimic despre el de o zi, pentru că nici nu era genul care să vorbească prin mesaje. Aveam să-l vizitez mâine, sperând că este mult mai bine.

Sin nu mă privea și băteam la pariu că mă evita intenționat. Nu puteam să nu mă simt vinovată pentru schimbarea lui de comportament și meritam pe deplin orice pedeapsă. Chiar dacă mă rănea acest lucru.

— Mâine voi anunța numele persoanei care se va ocupa de script în locul vechilor noștri scriitori, Leon se sprijină de birou și ne privi atent pe toți.

Eu nu încetam să mă uit la Sin. Cât de îndrăgostită puteam fi? Îl vedeam și pur și simplu nu puteam să-mi stăpânesc pulsul. Ne aflam atât de aproape, totuși atât de departe. Împărțeam același aer și speram, în interiorul meu, să împărțim

și aceleași gânduri.

— Lipsește Yass, Sally privi în jur.

Leon oftă îngândurat, îndreptându-și postura. Știa?

— Yass din păcate a fost jefuit și este internat în spital, anunță inexpresiv. Mă voi ocupa eu de asta. Nu vă faceți griji.

Pandora mă apucă de braț și mă privi îngrijorată. Îi puteam citi frământarea. Yass chiar conta pentru ea și o înțelegeam. Asta încercam să evit cu Sin, pentru că în acest moment nu-mi păsa să fiu eu bine. Voiam ca el să fie bine, înainte de toate.

— Dumnezeule! Tony exclamă, luând-o în brațe pe Sally. Îl putem vizita?

— Ascultă, Leon începu prelegerea. Aveți nevoie să vă concentrați. Yass e băiat mare. Se descurcă și singur.

— Nu, Pandora făcu un pas în față. Nu înțeleg de ce aveți pretenția ca el să fie puternic. Poate, uneori, are nevoie de prietenii lui. Yass e om, ca noi toți. Are nevoie de sprijin, în primul rând. Nu-i puteți cere de fiecare dată să se descurce pe cont propriu.

Îi dădeam dreptate. Yass nu era genul care să strige după ajutor, dar în interiorul lui necesita suport moral. Era încăpățânat și îți putea spune multe cuvinte dure. La sfârșitul zilei, conta dacă ai rămas lângă el sau nu.

— Ce mă priviți așa? Pandora se uită la ceilalți. Sin, noi ar trebui să fim acolo. La naiba, ești cel mai bun prieten al său.

— Am fost, răspunse sec.

— Ești, Sin. Și are nevoie de prietenul său cel mai bun. Tu ar trebui să știi mai bine.

— Întocmai, Sin vorbi ironic. Eu îl cunosc

mai bine decât oricine. Eu știu cu ce se confruntă. Tu crezi că e persoana asta care are nevoie de tratament special pentru că a fost jefuit! Mare lucru! Față de tot ceea ce îndură la ordinea zilei, toate ăstea sunt o fațadă.

— Asta nu înseamnă că nu suferă, am spus, făcându-i pe toți să se întoarcă spre mine. 1

Sin mă privi confuz, neînțelegându-mi intervenția.

— Yass poate părea dur și poate îndura multe, însă are nevoie de eliberare. El crede că este al nimănui și că nu este iubit. Trăiește cu această impresie zilnic și de asta se izolează. Cu cât se distanțează mai mult de noi, cu atât se rătăcește mai mult. 2

— Nu vă cer să vă distanțați de el. Doar că acum avem foarte multă treabă și am nevoie de voi concentrați. Atât, Leon interveni, făcând-o pe Pandora să

pufnească nervoasă.

Deschise ușa și plecă, fără a spune nimic. Judecând după expresia lui Leon, se aștepta ca ea să plece așa. Sin, la rândul său, ieși din sală, evitându-mi privirea. Nu-mi puteam controla sentimentele, mai ales în privința lui și admiteam pentru prima dată că eram o proastă și o lașă.

— Se duce cineva după ei? Avem de discutat chestii importante, Leon gesticulă stresat, așezându-se la birou.

— Mă duc eu, m-am oferit.

Nu mi-a dat o confirmare, dar nici n-am așteptat să o facă. Am ieșit din sală, întrebându-mă unde ar putea fi cei doi. Nu știam nimic despre Pandora, dar știam că Sin se ducea pe acoperiș ori de câte ori se simțea nasol. Acolo ar fi trebuit să mă duc și eu cu o seară înainte.

Trebuia doar să-l chem. Era ceva inofensiv și probabil Asaf nu ar fi fost deranjat dacă am fi vorbit despre școală. Încercam să găsesc pretexte, pentru a-i vorbi, deoarece îi simțeam lipsa. Viața mea fără Sin era una anostă.

Am luat liftul repede și l-am găsit, stând pe marginea acoperișului. Vechiul său obicei. Era întors cu spatele, dar deja știam că avea o bere în mână, pe care o savura în liniște. Am pășit temătoare către el, strigându-i numele.

Niciun răspuns.

Mi-am strâns pumnii pe coapse și am înaintat.

— Sin, l-am atins pe umăr.

Nu se întoarse către mine. Mă ignora.

— Nu pot să cred! am pufnit amuzată. Cumva nu vorbești cu mine?

— Serios? se întoarse cu un zâmbet fals pe buze. Nu, nu am nimic cu tine. Gura mea a decis să te evite dintr-odată.

— Uau! am exclamat iritată. Ești supărat pe mine?

Bineînțeles că era. I-am tras clapa ieri.

— Și frumoasă, și deșteaptă, mă ironiză din nou. Credeam că singurul tău talent este actoria, pentru că te prefaci extraordinar că ai o inimă, când de fapt nu ai.

— Ai terminat?

Mi-am încrucișat brațele la piept. Înțelegeam că era supărat, însă asta nu-i dădea dreptul să mă ironizeze.

— Am terminat de mult timp, Skye. Am terminat cu jocurile și categoric am terminat cu tine.

Se întoarse pentru a se da jos de pe

marginea acoperișului și se izbi de brațul meu dur, fără a-și cere scuze. Ce naiba avea? Se comporta precum un copil.

— Sin, mă rănești.

— Nu-mi pasă, îmi răspunse sec.

— Ce tot spui? mi-am frecat brațul, în locul în care m-a lovit.

— De ce mi-ar păsa? dădu din umeri batjocoritor. Ție nu-ți pasă când o faci. Mie de ce mi-ar păsa?

— Pentru că eu nu am intenționat vreodată să-ți fac rău.

Veni mai aproape de mine, privindu-mă rece. Nu-mi plăcea să-l văd așa.

—Dar îmi faci rău, chiar și așa.

Am încercat să mă justific, dar mă opri, ca și când nu ar merita osteneala. Știam că eram vinovată pentru toate astea și

știam că dacă Sin mă detesta, atunci puteam să-l țin în siguranță. Dar nu suportam gândul că el credea că eu nu simt nimic pentru el.

— Îmi pare rău, i-am spus cu ochii în lacrimi.

Mă privi surprins, neașteptându-se să reacționez așa.

— Pentru ce? mă întrebă ezitant.

— Pentru că sunt o lașă. Pentru că te rănesc. Pentru că aș vrea ca lucrurile să fie altfel, m-am abținut să nu plâng.

Mi-am ținut respirația și am încercat să plec, dar mâna lui Sin mă opri. Mă trase la pieptul său cu forță și mă privi cu maxilarul încordat. Era o diferență de la cer la pământ între noi. Eu eram calmă și tristă, el era furios.

— De ce n-ai venit ieri? îmi strânse mâna la spate, punând presiune pe ea.

Chiar și așa, sufletul mă durea mai tare.

— Pentru că nu simt nimic pentru tine, am mințit, deși în interior plângeam. 33

— De ce mă minți? mă strânse mai tare. Cum îndrăznești să mă minți? 6

— Nu te mint. 1

— Și vrei să spui că tot ce a fost între noi acum două zile a fost o minciună? 5

Nu. A fost cel mai real lucru din viața mea.

— Eu și Asaf ne-am văzut și am realizat că el este singurul băiat pe care îl iubesc. Îmi pare rău. 32

Îmi dădu drumul, dând negativ din cap. Nu mă credea. Nu voia să mă creadă.

— Te întreb pentru ultima dată, făcu o 18

pauză scurtă, pentru a-și trage suficient aer în plămâni. De ce mă minți?

Am tăcut și m-am uitat în zare. Acolo, pe undeva, era Asaf, gata să-l rănească. Fără nicio ezitare. Nu puteam să-l pun un pericol, doar pentru un moment de fericire. Îl iubeam prea mult pe Sin.

— OK, începu să zâmbească. E OK. Nu mă afectează cu nimic. De acum înainte, noi vom fi doar simpli colegi și ne vom trata pe măsură. Vom discuta doar profesional. Atâta timp când nu-mi spui adevărul, noi nu putem fi altceva.

Făcu câțiva pași în lateral, vrând să plece. Trebuia să-l țin în siguranță! Încercam să-mi amintesc asta. Dar chiar și așa, inima mea tânjea după el. Nu voiam să fiu departe de Sin. Chiar și atunci când era un idiot și spunea lucruri tâmpite.

— Sin! am strigat după el.

Se opri la mijloc. Se întoarse către mine și mă privi plin de speranță. 13

— Te cheamă Leon, am preferat să-i spun, văzând cum își dă ochii peste cap rănit. 17

Poate nu mă vei înțelege. Dar cred că dacă ai fi în locul meu, ai face la fel. Binele tău e mai presus de orice, iar iubirea necesită sacrificiu. 5

Îmi sacrific fericirea, doar pentru tine, Sin Pompidou Leithold. Și aș face-o ori de câte ori este nevoie, fără ezitare. Pentru că te iubesc mai mult decât aș putea vreodată să mă iubesc pe mine. 143

Votează

732

Distribuie

» Chapter 42

FETELE CUMINȚI IUBESC MATEMATICA

Fericirea era un sentiment pe care îl meritai doar atunci când erai capabil cu adevărat să o apreciezi, când o sesizai înainte de vremurile cutremurătoare, când ajungeai să o iubești și să-ți dai seama că nu va fi tot timpul alături de

tine. 2

Mă durea. Mă durea să știu că nu mă puteam apropia de cel pe care îl iubeam, pentru a nu-l pune în pericol. Tot ce voiam era să fiu cu el, clipă de clipă, minut cu minut, secundă cu secundă. O întreagă eternitate. 6

Eram în cafenea cu prietenele mele Brie și Ty, pe care nu le ascultam deoarece mă gândeam la Asaf. Încă mă simțeam trădată și încă mă învinovățeam pentru faptul că am îngăduit să fiu mințită de un astfel de om. Nu te așteptai ca fiecare om să aibă o părticică de falsitate în el, iar unii chiar să fie actori înnăscuți. Eu m-am născut pentru a juca pe scenă. Asaf pentru a înșela lumea din afara ei.

— Toate suntem singure, Brie remarcă. Așa că, fetelor, nu știu, aveți vreun anume gen? E atât de rar și ciudat încât nu-l găsiți pe nicăieri? 5

Mi-am axat atenția asupra ei. Nu aveam un gen anume, pentru că singurul pe care îl plăcusem cu adevărat era Sin. Și Sin era arogant din cale afară și foarte narcisist. Dar când vezi că un narcisist este în stare să renunțe puțin la iubirea față de el și să ți-o ofere ție, parcă totul devenea mai special.

Viața mă învățase că în spatele fiecărui măști, se ascunde ceva profund. În spatele indiferenței lui Yass, se ascundea sensibilitate și nevoia de a nu fi atât de singur. În spatele politețurilor lui Asaf, se ascundea răutate și ură. În spatele aroganțelor lui Sin, se ascundea un băiat care muncea dublu cât ceilalți pentru a ajunge la performanță. În spatele stângăciei mele, se ascundea o Skye decisă să strălucească .

— Nu, Ty vorbi timidă. Nu am un gen anume.

— Nu? Oricine are un gen, Brie zâmbi trufașă. Genul meu e Dawson.

— Dawson? Thylane se afundă mai tare în scaunul său. Iubitul Pandorei?

— Păi nu știu dacă Pandora este cu el sau cu Yass. Așa că, habar n-am. Îmi place că e așa masculin și fioros. Și corpul ăla, mamă, mamă. 2

— Nu sunt împreună, am intervenit. Nici Yass cu Pandora. Nici Dawson cu Pandora. 6

Dar, hilar, puteau fi. Dacă Yass ar fi acceptat că Pandora este fata de care avea nevoie, atunci lucrurile ar fi în favoarea lor. Și dacă Pandora ar fi renunțat la Yass și i-ar mai fi acordat o șansă lui Dawson, atunci favoarea era în echipa adversă.

— Deci, Skye, Brie începu jucăușă. Genul tău care este? 13

M-am eschivat, nevrând să răspund. Doar că privirea stăruitoare a prietenei 7

mele nu îmi dădea pace. Orișicum, dacă îl descriam pe Sin, lucrurile ar fi ieșit dezastruoase. Ambele fetele puteau realiza că despre el vorbeam și vestea s-ar fi împrăștiat ca gândul. Kaya ar fi aflat. Sin ar fi aflat. Asaf ar fi aflat.

Mereu mi-au plăcut persoanele care erau dedicate pasiunilor lor, conștiente că talentul trebuie întreținut și că nimic nu vine de-a gata. Mi-au plăcut persoanele care să nu se sfiască să aibă anumite preferințe, doar pentru că prietenii lor erau diferiți. Oamenii care apreciau încă mesajele din melodiile vechi, pe care alți le-ar putea considera demodate. Oamenii cu care puteai conversa, chiar și lucruri inutile, ca prezența stelelor pe cer. Dar cu care puteai avea și conversații despre viață și despre familie. Oamenii visători, care-și imaginau un viitor liniștit în amănunt.

Eram îndrăgostită de Sin, nu neapărat pentru faptul că îmi dădea replica la orice. Îl iubeam pentru dățile în care își

permitea să viseze alături de mine și să mă facă să văd că viața poate fi specială, doar prin lucruri mărunte. 6

Eram îndrăgostită pentru că alături de el vedeam un cer plin de stele în miezul zilei și pentru că la fiecare stea căzătoare, la fiecare dorință nerostită, sufletele noastre se contopeau mai mult. 5

— Ăhm, genul meu? am tușit stânjenită. Îmi plac *băiețiiiii*... 5

— Slavă cerului! Credeam că-ți plac fetele, Brie interveni amuzată, făcându-mi semn să continui. 8

M-am bosumflat la ea și am încercat să găsesc o cale de a ieși din asta.

— Păi...îmi plac *băieții*...care sunt foarte pașnici și inteligenți. Da, asta e! Îmi plac băieții cu ochelari de vedere, care sunt super Zen și care văd o 108

profunzime aparte în viața spirituală. Care nu pun preț pe frumusețea exterioară și apreciază frumusețea interioară. Foarte, dar foarte credincioși. Cu Biblia mereu lângă ei. Îmbrăcați modest, cu pantaloni de stofă maronii și cu cămăși închise până la guler, cu părul dat pe spate cu gel. Care nu are experiență cu fetele, sub nicio formă și care le sărută mâna în semn de salut. Care crede în abstinență, până la căsătorie. Și mai este și vegan.

Am vorbit pe nerăsuflate, încercând să-l descriu pe opusul lui Sin. Mai opus de atât nici că nu se putea. Le-am privit pe fete, care se uitau la mine ca și când aș fi fost vreo nebună scăpată de la ospiciu. Ce? Sigur exista o fată, care să opteze pentru genul acesta de băiat.

— Grozav! Brie mă încurajă fals.

Se vedea că nu era la actorie.

— Nici măcar Grigori nu e așa, Ty

remarcă. Dar nu spun că gusturile tale sunt oribile. Nu, nu. Spun doar că e puțin cam extrem?

Nici ea nu era bună la mințit.

— Mda. De asta sunt singură, le-am spus, încercând să diminuez din rușinea pe care o simțeam.

Măcar să creadă că îmi plăcea un tip nasol, decât să știe că eram îmi limbă după Sin. În plus, cui îi păsa? Niciun băiat, de pe acestă planetă, nu se potrivea profilului făcut de către mine. Nimeni nu era atât de nasol.

Cu privirea ațintită pe tavan, puteam constata cu stupoare că biroul lui Leon

avea mare nevoie de o intervenție feminină, care să-l mai aranjeze puțin și să păstreze curățenia. Pânzele de păianjen de pe lustră îmi confirmau teoria.

Aveam o nouă ședință cu echipa de elită, așteptând ca bărbatul să ne dea vestea cea mare. În încăpere nu ne aflam decât eu, Pandora și vestitul cuplu. Fără Sin întârziatul, care probabil cocea el ceva în sinea lui pentru a-și păstra popularitatea.

Normal din partea mea ar fi să-l fac idiot și să-l acuz că nu le are cu noțiunea timpului, doar că exista atâta durere între noi încât nu puteam fi supărată pe el. Inima mea era fidelă unui singur tip și acela era iresponsabil, încât să nu vină la timp. Și cumva era mereu acolo, când aveam nevoie.

— Bine. Află el mai târziu. Nu prea avem timp, Leon păși în încăpere, lăsând ușa larg deschisă. Sunteți OK?

— Există posibilitatea să mergem la Yass astăzi? Tony întrebă preocupat. Nu vom avea pace, până când nu-l vom vedea în siguranță.

Am privit-o pe Pandora, care se afla lângă mine în partea stângă. Privirea podeaua tristă, știind că dacă primea un refuz, avea să-i sară la gât lui Leon. Nu puteam să nu simt milă față de ea.

— Bine, bărbatul renunță. Dar facem o înțelegere. Îl vedeți azi și de mâine treceți la treabă, pentru că am ales deja o persoană care să se ocupe de script.

Slavă cerului! În sfârșit mă puteam apuca de scenetă, deși îmi făceam griji cum o să fie în absența lui Yass. Pentru că el coordona totul, iar eu eram discipolul în ecuație. Știam că nu puteam participa ca actriță, atâta timp cât în echipa tehnică lipsea cineva cu desăvârșire. Și eram pregătită să stau pe tușă, doar pentru a-l face pe Yass

mândru.

— Minunat. Cine e? Sally se îndepărtă de iubitul său, pentru a putea țopăi încântată.

— Skye Agron!

Ce naiba?

M-am uitat la colegii mei, asigurându-mă că am auzit bine. Dar și ei mă priveau uimiți, ceea ce îmi dădea de înțeles că Leon o luase razna cu trecerea anilor. Chiar că începea să fie senil.

— Ți-ai dezvoltat simțul umorului. Ce drăguț, l-am aplaudat. Acum, serios. Pe cine ai ales?

— Nu a fost o glumă. Tu vei scrie scriptul.

— Cum ai luat decizia asta, având în vedere că eu nu am nici talent și nici experiență? Așa ai visat azi noapte?

Leon scutură din cap nemulțumit. Cum voia să reacționez? Să sar în sus de încântare.

— De ce îmi dai dureri de cap? mi se adresă. Te-am ales pentru că, indiferent de greșelile gramaticale făcute, lucrarea predată acum câteva săptămâni, „Pompii Dompii cămașă descheiată", a fost foarte bună și foarte apreciată de colegii tăi.

Ah, brusc aveam talent la scris doar pentru că beată am încumetat să întocmesc un text absolut stânjenitor. Eu nu aveam treabă cu creația în general. Nu scrisesem vreodată o poezie și știam că nu eram capabilă să scriu un script întreg.

— Pompii Dompii? Pandora mă înghioldi cu cotul, ascunzându-și zâmbetul.

Își dăduse seama că era vorba despre Sin. Grozav! I-am făcut semn să tacă și

mi-am axat atenția spre Leon.

— Nu am timp să-mi argumentez decizia, Skye. Suntem deja în întârziere și mai avem o lună pentru a pune în scenă scriptul, care încă nu este gata. Slavă cerului că Yass se poate recupera, până la spectacol, pentru că fără el suntem ruinați. Trebuie să organizăm audițiile pentru actori și să gândim întreaga punere în scenă, cu muzica de fundal, spectacolul de lumini și coregrafia. De aceea, vreau scriptul în trei zile.

— Glumești? Trei zile? am sărit ca arsă. Dumnezeule!

— Nu-mi arde de glume, Leon mă opri. În plus, Sally și Tony sunt aici să te ajute cu sfaturi. Am încredere că poți face asta.

— Și eu, interveni un om, din pragul ușii.

L-am privit confuzi, observând felul bizar în care era îmbrăcat. Avea

pantaloni scurți cu talie înaltă și cu bretele fixate pe umăr, peste cămașa cu picățele pe care o avea închisă până la ultimul nasture de la guler. Își purta părul lins pe spate și își așeza ochelarii cu ramă groasă, cu un zâmbet atât de larg încât îi vedeai și măselele. 117

— Eu sunt sigur că atunci când Domnul făgăduiește să-ți ofere din inspirația Lui divină, poți muta și munții Kilimanjaro din loc. Ca atunci când Hun-Anhpu și Xbalanche din Popol Vuh, parte a mitologiei mayașe, au devenit conducători în ciuda faptul că nu au crezut în ei și în valorile date, continuă, păstrându-și zâmbetul bizar pe chip. 76

Cine mai era și ăsta și ce căuta aici?

— Mulțumim, domnule. Dar nu avem nevoie de sfaturi, Leon îl opri. V-ați gândit la ceva anume până acum? 7

Se întoarse către noi.

— Skye spunea că vrea să facă ceva modern pentru prima dată. S-a asigurat că găsește pe cineva care ar putea face vestimentația, Pandora îl puse la curent.

— Mi se pare o idee foarte bună. Și spuneai că nu ești inspirată!

— Inspirația este furnizată de către un izvor interior ce pulsează prin venele tale, până la creier sub formă de energie telekinetică. Este o sursă de energie, pe care mulți ar numi-o ATP, însă consider că nu este aceeași chestie cu adenozintrifosfat, pentru că provine din divinitate, nu de la acizii nucleici, omul începu să vorbească din nou.

Dar chiar era enervant! Noi eram toți stresați cu piesa, scriptul, spectacolul în general și venea, profitând că ușa fusese lăsată deschisă, pentru a ne lua cu teoriile sale, care nu aveau niciun sens pentru niciunul dintre noi.

— OK! Suficient! Nu știu cine ești, dar

te rog să ne lași să ne facem treaba. Nu ești în măsură să ne dai sfaturi sau să asiști la discuția asta. Vă rog, părăsiți biroul și închideți și ușa, Leon încercă să-și mențină calmul.

— Dar, domnule. Sunt eu. Discipolul dumneavoastră.

Nu înțelegeam nimic. Nu-l mai văzusem niciodată pe tip. Și după expresia celorlalți nici ei nu-l mai văzuseră.

— Oh, nu, Leon își masă tâmplele. Sin? Tu ești?

— Sinus, domnule, își aranjă ochelarii mai bine pe nas.

Oh, doamne. Am căscat gura șocată, în timp ce Pandora mă apucă de mână ca să nu se dezechilibreze. Sally își îngropă capul pe pieptul lui Tony, în timp ce el își freca ochii ca să se asigură că nu visa. Leon încerca să înțeleagă situația, continuând să-și maseze tâmplele.

Ăsta nu era Sin al meu! Mă uitam de-a lungul corpului său, negăsind nicio asemănătoare. Faptul că-mi arăta măselele nu mă ajuta. Era o glumă de-a lui? 19

— Ăăă, drăguț rol, Tony încercă să spună ceva.

— Rol? Nu, nu, Sin negă. Nu e niciun rol.

— Ce naiba ai pățit? E o joacă? Te-ai deghizat pentru că săreau fetele pe tine? Leon i se adresă încă uimit. 10

— Nu, nu. Am realizat că adevărata frumusețe care contează în această lume neprețuită este frumusețea sufletului tău. Frumusețea interioară ar trebui să eclipseze frumusețea exterioară. Lucru pe care vechiul meu aspect nu-l făcea. Cred că un aspect simplu este mai valoros decât un aspect superficial. În plus, ce contează asta, dacă tu ai un interior bogat? 45

Când vorbea își mișca capul în stânga și dreapta, nerenunțând la zâmbetul ăla. Începeam să cred că și l-a tatuat pe față și nu poate scăpa de el. Nu! A luat-o razna mai mult ca sigur.

— Ai febră? Pandora îmi eliberă mâna pentru a se duce în dreptul lui și pentru a-i pune mâna pe frunte.

În schimb, și-o luă repede și se uită la ea scârbită.

— Ce e asta? Ce ți-ai pus în păr?

— Ulei de bucătărie.

Mi-am mușcat limba scârbită.

— De ce ai face asta? Sally strigă exasperată.

— Pentru că prefer să economisesc bani pentru acțiuni de caritate, decât să-i dau pe niște gel de păr, care oricum are

același efect. Mă gândesc mai mult la mediul înconjurător, decât la mine. Așa sunt eu. Altruist.

Îmi venea să leșin. Sin nu altruist. Sin egoist. Eram din ce în ce mai convinsă că se lovise la cap sau o luase razna de la prea multe roluri jucate. Aveam în față nu o versiune opusă, ci paralelă a lui.

— Frate, înainte mă rugam să fiu ca tine. Acum și dacă-mi apari în vis mă sperii, Tony începu să-și facă cruce.

— Chiar n-am timp de asta. Am nevoie de voi în deplinătatea facultăților mintale. Mai ales de tine, Sin. Ești vedeta noastră, Leon vorbi afectat.

— Dar, domnule? Ce contează cum arăt? Talentul meu este același și vă asigur că voi fi la fel de profesional. Nu contează că hainele mele sunt mai modeste sau că inima mea este mai pură. Eu chiar nu aș vrea să revin la vechiul eu, căci, să mă iert, dar eram rău și egoist.

Slavă cerului că mi-a oferit o a doua șansă să mă revanșez acestei lumi și oamenilor frumoși din ea! O să împart mereu bunătate. 19

Leon pufni scârbit și ne dădu drumul, ieșind din birou pentru a-l evita pe Sin. Asta am făcut și noi, eu rămânând ultima. Înainte de a pleca, m-am uitat încă odată la Sin, care ne lăsa pe toți să trecem din amabilitate. 2

Dumnezeule! Aceasta versiunea a lui nu era modest conturată, ci pur și simplu urâtă din cale afară. Sin era departe de a fi un băiat arătos, îmbrăcat în hainele astea, cu părul uleios, cu ochelari și cu șosete colorate. 4

— Domnișoară, Agron. Treceți, vă rog.

— De ce îmi zâmbești așa?

— Viața este prea anostă ca să nu zâmbești.

— Dar ai putea să o faci fără toți dinții.

Scoase din buzunarul pantalonilor un pieptăn și începu să-și pieptene părul, aranjându-l să fie pleoștit pe o parte. L-am privit cu ochii mijiți. Ce demon îl poseda în acest moment?

— Sin, ce naiba se petrece?

Veni mai aproape de mine și îmi șopti blajin.

— Sinus, domnișoară. Sinus.

» Chapter 43

Când iubești pe cineva, o faci din mai multe perspective. Ajungi să iubești persoana în sine, nu aspectul pe care îl are. Însă eu nu-l iubeam încă pe Sin. Nu îndeajuns de mult încât să-i tolerez noul său look sau uleiul din cap.

— De ce mă privești așa, domnișoară? zâmbi încântat, legănându-și capul

dintr-o parte în alta, ca și când ar avea o boală psihică. 15

Am înghițit în sec și am renunțat să-l privesc. Sin chiar avea o boală psihică, însă nu fusese la control să i se confirme. Deși nu puteam trăi fără el, necesita o internare de urgență. Nu înțelegeam de ce s-ar fi schimbat atât de drastic. Pentru că, ei bine, deși nu-i tolerez în cele mai multe cazuri narcisismul, Sin nu trebuia să se schimbe. Era unic, tocmai pentru faptul că trecea prin viață ca și când lumea i-ar aparține. 8

Știa că nu este invincibil și totuși nu se dădea bătut. Câștigase respectul celorlalți prin multă muncă, prin nopți nedormite, prin trudă, prin stres, ascunzând această latură în fața celorlalți. Toți credeau că lucrurile îi ies cu ușurință, că nu se străduiește, că nu-i pasă suficient, însă Sin muncea mai mult decât oricine, pentru a sălta publicul în picioare. 3

Pentru el cel mai important era să transmită un sentiment. Pe plan profesional, nu aveam decât cuvinte de admirație la adresa lui. Era un profesionist, care își iubea profesia mai mult decât orice. Și, contrar a ceea ce dădea de înțeles, nu o privea superficial.

Ca persoană, Sin putea fi un dobitoc. Putea fi un narcisist de prima clasă, care se iubea doar pe sine și care nu ar fi rezistat fără compania doamnelor ce-i dădeau roade mereu. Incapabil să le rețină numele, folosea în schimb un compliment. Sin avea o reputație de cuceritor și pot spune că, în final, și eu am fost victima șarmului său.

Dar cumva, mereu am văzut dincolo de aceste lucruri superficiale. L-am văzut pe acest Sin, care vorbește cu admirație despre bunicul său, spunând că vrea să-l onoreze. L-am văzut pe acest Sin, care povestește cu încântare despre cum s-au cunoscut părinții lui sau cum mama sa i-a ales numele. L-am văzut pe acest Sin

care este dispus să vorbească și despre alte subiecte, în afară de sex. L-am văzut zâmbind sincer, râzând, vorbind din suflet. L-am văzut fericit, trist, sensibil, vulnerabil, romantic, rușinat.

Și l-am văzut și așa. Un personaj pe care nu-l înțelegeam. Sinus, această persoană pe care o aveam în față, nu era o parte ascunsă în el. Era o glumă, mai mult ca sigur. Sin făcea tot felul de prostovănii, doar pentru că avea probleme cu atenția. Dacă nu primea suficientă, recurgea la fapte drastice.

Am îndrăznit să-l opresc din mers și să-l prind de braț.

— Hei. Îmi fac griji, i-am spus cu adevărat îngrijorată. Ce e cu tot teatrul ăsta?

Se smuci ofensat și își așeză ochelarii pe nas. Ce tic enervant! La fel ca zâmbitul cu măselele!

— Domnișoară! ridică tonul. Nu am voie să ating trupul femeiesc până la căsătorie. Respectă asta, te rog frumos! Ești o păcătoasă și nu știi decât să ispitești. Piei ispită! 201

Începu să-și facă cruce și să se roage. M-am uitat la el, neștiind dacă să-l plesnesc cu speranța că o să-și revină sau să fug cât mă țin picioare, căci a înnebunit de-a binelea. 13

— Sin! De ce faci asta? Nu te înțeleg.

— Cu tot respectul, domnișoară, deveni serios. Nu m-ai înțeles vreodată. De ce ai face-o acum? 11

Zâmbi trist preț de câteva secunde, apoi o luă înainte. Am rămas pe loc, reflectând la ceea ce mi-a spus. Ce îmi scăpa? Puteam fi oarbă câteodată, însă încercam să deschid larg ochii și să-mi dau seama de ce era așa și nu înțelegeam. Era frustrant. 1

— De ce te-ai oprit? Sally veni lângă mine. Mai e puțin și ajungem la Yass.

— Hei, tu ce părere ai despre Sin? De ce crezi că se prostește în halul acesta? Crezi că e o glumă pentru a stârni controverse?

— Nu sunt sigură, Skye. De obicei, glumele lui atrag fetele. Nu le îndepărtează, se strâmbă scârbită, probabil amintindu-și de uleiul din cap. Eu una am o altă teorie.

— Hm?

— Eu cred că de fiecare dată când face asta, dovedește mai mult cât de nesigur este pe propria persoană. E ca și când nu s-ar considera suficient de bun încât să fie el însuși. Și mi-e, într-un fel ciudat, milă. Cât de dificil este să trăiești cu gândul că nu te poți iubi?

— Dar este Sin Leithold. Primește zilnic complimente de la fete și nu numai.

— Te-ai gândit că poate primește complimente pentru o latură superficială, care nu reprezintă nimic din ceea ce este el cu adevărat? E posibil să-l descurajeze faptul că nimeni nu-l apreciază pentru simplitatea ce zace în interior. Și poate consideră că dacă devine complex și se arată într-un anumit mod, lumea îl va iubi.

— Mulțumesc, Sally. Chiar m-ai ajutat să văd lucrurile din altă perspectivă.

I-am așteptat și pe Tony și Pandora și am plecat spre salonul unde era internat Yass, vrând să evităm să-i lăsăm prea mult pe Sin și el singuri. Mai ales acum că primul era Sinus, un nebun dezechilibrat.

Am intrat în salon, inspectând atent. Nicio urmă de idiot. Doar Yass cu o încruntătură pe chip, întrebându-ne pe un ton răutăcios ce naiba facem aici.

Pandora se repezi asupra lui,

strângându-l în brațe, neoferindu-i posibilitatea să se împotrivească. Yass, deși arăta semne că l-ar durea trupul, nu a îndepărtat-o. A lăsat-o să-l strângă cu putere, ca și când n-ar mai vrea să plece vreodată. Am zâmbit pentru mine. Yass chiar o tolera pe Pandora mai mult decât pe oricine.

— Ăăă, OK. Am înțeles că ți-era dor de mine, dar devine ciudat, îi spuse cu jumătate de zâmbet pe chip. 7

— Taci! Mi-am făcut griji pentru tine!

— Hei, Panda. Sunt puternic. Nu mă doboară ăștia atât de ușor. Ai auzit? 12

— Ești puternic? îi dădu una în umăr țâfnoasă.

— Au! Asta a durut.

— Asta a fost ca să-ți dovedesc că nu ești atât de puternic pe cât te crezi. Poți fi rănit, dacă nu ești atent. 1

— OK. O să am grijă data viitoare, se îmbufnă. Oricum, ce faceți aici? Ați venit să mă vedeți cum sufăr?

Tony se așeză pe marginea patului și îi răspunse:

— Ne-am făcut griji cu toții. Ne-am pus în gură cu Leon pentru a ne lăsa să te vizităm.

Sally se așeză pe un scaun de lângă ușă, lăsându-ne pe mine și pe Pandora în picioare.

— Suntem prietenii tăi, prostule, zâmbi aceasta.

— Până și Sin a venit, deși nu știm unde naiba este, Tony privi în jur. În schimb, trebuie să-ți spunem că s-a întâmplat ceva dubios cu el. Are probleme mari la mansardă.

— Spune-mi ceva nou, Yass își încrucișă

brațele la piept. 5

Însă înainte de a detalia, Sin intră pe ușă cu un braț de busuioc și cu Biblia la subțioară. Uitasem cât de ciudat arăta în versiunea asta. Ziceai că a căzut în gunoi și a rămas rătăcit pe acolo. Dar și gunoiul arăta mai bine decât el. 88

— Nu vreau să mă spovedesc, Yass îi spuse, nerecunoscându-l. 49

— Îmi pare rău pentru că am întârziat și v-am luat din timpul vostru prețios, de altfel ca al oricărei persoane speciale de pe această lume. Doar că m-am rugat pentru sufletul sărăcăcios și încărcat de întuneric al prietenului meu. M-am dus la capela spitalului și am luat resurse pentru a-l aduce pe calea cea bună. Vă pot împărtăși și vouă materialele divinității, dacă doriți, ni se adresă tuturor. 26

— Cine-i ăsta? Yass se strâmbă.

Da. Nici noi nu-l recunoscusem prima dată.

— Sinus, răspunse mândru, îndreptându-și coloana.

— Ascultă, Sinuzită. Dacă nu termini cu chestiile ăstea, te fac să-ți înghiți măselele pe care le ai acum la vedere.

Sin se prefăcu rănit, ca apoi să înceapă să se roage pentru a scoate demonii din Yass. Mai de grabă s-ar ruga să-și scoată demonii din el.

— Yass, Tony îi atrase atenția. El e Sin.

Yass se încruntă, nevenindu-i să creadă. Îl cercetă atent pe idiot, luându-l din toate unghiurile. Încerca să găsească o asemănare și nu reușea, pentru că Sinus nu avea nimic în comun cu Sin. Nici la look și categoric nici la comportament.

— Ce dracu? înjură Yass confuz.

Sin îl auzi și scotoci în ghiozdan după o sticlă de aghiazmă, pe care o aruncă fără ezitare pe Yassmin. Brunetul înjură și mai tare, făcându-l pe idiot să arunce tot conținutul sticlei și sticla cu totul, lovindu-l pe Yass în cap. 91

— Piei, demonule! Eliberează-mi prietenul! 64

— Îți dau cinci secunde, dacă nu te eliberez eu pe tine, Yass îl amenință. 2

Dar nici bine nu termină de spus propoziția, căci niște oameni de la pază au intrat în salon, împreună cu un preot. După fețele lor, puteam spune că erau foarte nervoși. 8

— Ăsta-i tipu care mi-a furat Biblia! părintele îl acuză pe Sinus. 82

— Nu, nu, nu. Cartea Domnului nu se fură. Se împrumută, se justifică dobitocul. 33

— Mi-ai dat cu sticla de aghiazmă în cap și mi-ai luat Biblia. Cred că se poate numi furt, preotul continuă. 39

— Va trebui să vii cu noi să dai o declarație, polițistul îl atenționă.

— Ce? am sărit. Nu. Sunt sigură că nu a vrut să facă asta. E foarte credincios și când vede o Biblie înnebunește. E o cauză medicală. 17

Mințeam un polițist doar pentru a-l scoate pe nebun din beleaua în care a intrat.

— Stai liniștită, domnișoară. Dumnezeu mă va proteja, Sin îmi zâmbi și le făcu semn domnilor să o ia înainte. 18

I-am privit îngrijorată, întorcându-mă apoi către prietenii mei. Sally, Tony și Pandora erau confuzi, în timp ce Yass încerca să se calmeze și să accepte că Sin a plecat înainte de a-l putea cafti.

— Acum, înțelegi? Tony îl întrebă pe brunet. E grav cu Sin. E ciudat și nu știm cum să-l reparăm.

— Da. Înțeleg, Yass se așeză înapoi pe pat. Înainte era enervant și îmi venea să-i sparg fața. Acum este și mai enervant și vreau să-l sparg tot. Dar nu înțeleg de ce arată ca și când ar face parte dintr-o fantezie ciudată a lui Skye.

— Ce? De ce a mea? am intervenit ofensată.

— Numai ție îți poate plăcea cineva așa. E practic genul tău.

Genul meu?

„Păi...îmi plac *băieții*...care sunt foarte pașnici și inteligenți. Da, asta e! Îmi plac băieții cu ochelari de vedere, care sunt super Zen și care văd o profunzime aparte în viața spirituală. Care nu pun preț pe frumusețea exterioară și

apreciază frumusețea interioară. Foarte, dar foarte credincioși. Cu Biblia mereu lângă ei. Îmbrăcați modest, cu pantaloni de stofă maronii și cu cămăși închise până la guler, cu părul dat pe spate cu gel. Care nu are experiență cu fetele, sub nicio formă și care le sărută mâna în semn de salut. Care crede în abstinență, până la căsătorie. Și mai este și vegan."

Oh, nu. Sin făcea toate astea pentru mine.

» Chapter 44

Ezitarea. Ezitarea este o armă, pe care o folosești atunci când nu ești sigur pe acțiunile tale. Eziți să iubești, eziți să trăiești. Eziți să spui ceea ce trebuie. Eziți să privești lucrurile din jur. Eziți să lupți, pentru ceea ce merită.

După scurta vizită dedicată lui Yass, a trebuit să ne asigurăm că Sin nu intră în

bucluc prea mult și să facem tot posibilul să-l convingem pe preot să nu depună reclamație. Însă, deși prietenii mei se forțau să facă lucrurile OK, eu eram cu gândul în altă parte. 1

Am învățat multe despre Sin de-a lungul timpului. Iar printre acestea am învățat că el este obișnuit să joace roluri în realitate, doar pentru că nu se consideră suficient de bun pentru ceilalți.

Și asta mă făcea să înțeleg mai mult situația. În primul rând, l-am lăsat baltă fix atunci când trebuia să vorbim despre sentimentele noastre. În al doilea rând, i-am spus clar și răspicat că nu am sentimente pentru el. În al treilea rând, am inventat un anume gen de băiat. 5

Asta îmi dădea de înțeles că Sin considera că eu nu aveam sentimente pentru el, pentru că nu era pe placul falsului meu gust. Se schimbase sperând ca eu să-l apreciez mai mult așa, iar asta 14

mă devasta. Să știu că suferă din cauza mea, suficient de mult încât să renunțe la el.

Nu mai aveam dubii. Sin voia să fie cu mine și doar cu mine. Nu-i păsa de reputația sa sau de celelalte fete. El m-a ales pe mine. Cea mai stângace persoană din lume, un dezastru mergător, incapabilă să lupte pentru iubirea ei.

Nu voiam să-l las să se distrugă pentru mine! Dar nu știam cum să-l țin în siguranță, fizic și moral. Dacă nu-l răneam eu acum, avea să-l rănească Asaf. Chiar și așa, îl voiam pe Sin înapoi. Trebuia să-mi repar greșeala și să-l fac pe acest Sinus să dispară definitiv. În plus, puteam să-l fac să se iubească, fără a mă apropia prea tare de el. Nu?

— Sin? Ne vedem pe acoperiș, i-am spus în treacăt, grăbindu-mă să ajung acolo.

Nu i-am studiat reacția. Nici nu voiam.

Trebuia să trec direct la treabă. Știam că nu aveam să-mi tragă clapa, cum o făcusem eu. Sin nu era atât de prost ca mine.

— Domnișoară, așteptați! ridică brațul în sus să semnaleze și alergă, cât pe ce să se împiedice de propriile picioare. Voiam să vă corectez. Sunt Sinus, nu Sin. Sin este o variantă frivolă a mea, pe care nu o tolerez. Este un eu uitat în timp, în involuție. Este un reper de la care sper să mă îndepărtez.

— Încetează cu teatrul! l-am întrerupt dură.

— Teatru? Nu înțeleg, domnișoară.

Mi-am încrucișat brațele la piept și l-am privit incisivă.

— Ce vrei să termini cu toată hărmălaia asta? l-am întrebat, sperând că o să-l fac să relaționeze cu mine.

Își așeză ochelarii pe nas mai bine și își luă mutra de ingenuu.

— O noapte? am continuat fără reținere.

Deveni serios, ca mai apoi să pot observa un început de zâmbet mișelesc. Își dădu ochelarii jos, lăsând acel zâmbet să se extindă și să devină marcatorul aroganței sale. Știam că dacă aveam să negociez cu Sin, trebuia să-l lovesc acolo unde-l durea cel mai tare. O persoană atât de activ sexuală ca el nu ar fi rezistat mult fără a aduce în discuții perversiuni.

Veni mai aproape de mine, cu pași dureroși de lent. Corpul deja mă furnica, la gândul că îl aveam în față pe vechiul Sin. Atât de sigur pe el, ademenitor și periculos de aproape. Uitasem cât de intimidant putea fi. După atât de mult timp, îi puteam vedea ochii albaștrii și trăsăturile frumoase. În sfârșit, zâmbetul său nu era prostesc, ci șarmant,

lăsând în evidență buzele cărnoase pe care le avea.

— Dă-mi un motiv pentru care m-aș întoarce la vechiul eu, îmi impuse, săpând adânc în ochii mei.

Mă simțeam dezarmată, exact cum spunea că se simte și el. Mai mult decât atât. Privirile lui mă dezbrăcau și mă lăsau vulnerabilă. Sinus nu ar fi putut niciodată să mă tenteze atât de mult, încât corpul să-mi fiarbă de dorință. Sin nici nu mă atingea și reușea acest lucru.

— Ești Sin Leithold. Ești popular și înconjurat de fete, am încercat să rezonez cu el.

Pufni, poziționându-se în spatele meu. Asta mă băga într-o spaimă nemaipomenită. Îl simțeam acolo, cum îi simțeam și respirația. Iar asta mă înnebunea. Îmi venea să mă întorc și să-l sărut, mușcându-i buzele ălea atât de cărnoase.

— Și ce contează faptul că sunt înconjurat de fete, dacă nu am inima celei de care sunt îndrăgostit? șopti.

Îndrăgostit. Știam asta, însă era pentru prima dată când o spunea clar și răspicat. Îmi venea să mă topesc acolo. Trebuia să mă aștept la faptul că Sin avea un mare control asupra mea. Uitasem cum este să mă simt precum o gelatină.

— Dă-mi un motiv, continuă cu un calm ieșit din comun. Ce însemn eu pentru tine?

Nu mai aveam aer, deși eram afară.

— Ți-e teamă că mă pierzi? veni înapoi în fața mea.

Nu-i puteam răspunde, fără a mă da de gol.

— Ce vrei? Pentru a te întoarce înapoi.

— Simplu. Ce am vrut de la început. Să-mi răspunzi la întrebare.

— Care întrebare?

Aveam gura uscată și nu știam cât mai puteam rezista.

— De ce mă minți? îmi readuse aminte. Îmi spui că nu simți nimic pentru mine, în schimb simți iubire pentru Asaf. Cât de prost mă crezi? Știu când minți, Skye. Te cunosc suficient de bine.

Am tăcut. Nu puteam face asta. Mă simțeam neputincioasă.

— Ți-a mâncat pisica limba? glumi, așteptându-se la asta din partea mea. Nu-ți face griji. Până când nu ești capabilă să-mi răspunzi la întrebarea asta, eu o să fiu așa cum îți place ție cu adevărat. Genul tău, nu-i așa?

Își puse ochelarii la loc și afișă

zâmbetul său tâmp. 6

— Ne mai vedem, domnișoară. 11

Făcu cale întoarsă, mergând precum un împiedicat. Am tras o gură mare de aer, ducându-mi mâna la piept. Îl voiam pe Sin înapoi. Dar îl voiam și în siguranță. Trebuia să rezolv situația asta cumva.

Ezitarea. Ezitarea îți poate fi cel mai mare inamic. 73

» Chapter 45

Despărțirea. Despărțirea nu era o crudă parte a vieții, cât era un obstacol în plus pentru a-ți pune la încercare iubirea. Nu era un dușman, cât era un prieten brutal de onest, acolo ca să-ți deschidă ochii.

Ce simți când te desparți de cineva? Ușurare? Durere? Asta te poate ajuta

să-ți dai seama care este natura sentimentelor tale. În plus, nu degeaba oamenii aleg să simtă în momentul în care pierd ceea ce au avut. Iar regretul se instalează, odată cu neputința de a da timpul înapoi.

Mă aflam între Pandora și Sin pe bancheta din spate a mașinii lui Tony. Ne îndreptam cu toții spre casa lui Leon, pentru că profesorul ne chemase într-o ședință urgentă. Eram încântată să văd unde stă, vizualizând deja arhitectura pretențioasă a locuinței sale.

Dar exista și o problemă. Trebuia să-i dau raportul referitor la procesul meu de scriere. Iar asta era pur și simplu dezastruos, pentru că nu mă apucasem încă și pentru că nu știam de unde să încep. O poveste modernă de dragoste, suficient de frumoasă încât să fie urmărită de ceilalți cu sufletul la gură.

— Hei, Sally îmi făcu cu mâna. O să fie bine. E greu la început, recunosc. Dar

odată ce începi procesul creativ, parcă nu mai poți să te oprești.

— Nu sunt sigură că mă înclin spre așa ceva. Am fost târâtă în toată tărășenia asta, am oftat cu fața-n palme. Eu sunt pasionată de actorie. Nu de scris.

— Nu te grăbi, Skye. Nici eu nu știam că am înclinații spre desen, până când n-am încercat. Am luat un creion și pe un caiet de plictiseală am început să fac caricaturi. Și apoi rezultatul a fost uimitor. Chiar și așa, nu am făcut nimic cu acest talent, până când nu a observat și altcineva. Consideram că nu era mare lucru. Aparent este, Pandora îmi povesti din experiența sa.

Nu știam cum să le spun că mă temeam să nu-i dezamăgesc. Dacă nu veneam cu o poveste, nimeni nu se putea apuca de celelalte lucruri. Îi făceam să stagneze, doar din cauza ignoranței mele. Și lipsei de creativitate.

Dacă nu mă apucam de nimic, îmi băteam joc de munca lor. Dacă mă apucam de ceva și nu era suficient de bun, atunci îi dezamăgeam. Nu aveam idei. Nu aveam habar de ce ar fi trebuit să fac. Nu eram pregătită din niciun punct de vedere.

Și nici nu puteam spune asta cu voce tare, pentru că nu mă luau în serios și pentru că erau convinși că pot face asta. Trebuia să-mi înghit cuvintele și să îmi mușc limba.

— Hei, Sin îmi puse mâna pe umăr și mă privi serios. În ciuda îndoielilor tale, vreau să știi că...

— Că?

— Eu cred în tine, Skye. Eu cred pentru amândoi.

Era printre puținele momente în care renunța la Sinus și îmi vorbea cu seriozitate. Și eu credeam că în spatele

tuturor acelor lucrurilor necaracteristice lui, Sin al meu era acolo. Trebuia doar să-l caut puțin.

Am ajuns la scurt timp la locuința rezidențială a lui Leon și într-adevăr era foarte bogat și pretențios. M-am oprit în prag, gândindu-mă cu exactitate la ceea ce aveam să-i spun. Leon credea în mine. Ceilalți credeau în mine. Sin credea în mine. Eu? Nu prea.

— Haide! Pandora se întoarse. Nu vii? Noi va trebui să mai așteptăm. Leon are o întâlnire cu cei de la Fox și întârzie puțin.

— OK, am dat din cap, intrând înauntru.

Toți ceilalți îi inspectau casa fără rețineri. Nu păreau a fi nici ei familiarizați cu acest loc. Cu excepția lui Sin, care stătea tolănit pe canapea, trăgând de bretele fluierând.

Am studiat tablourile cu portrete de pe pereți, până în capătul unui hol. Majoritatea erau burtoși, cu mustață stufoasă, cu jobene extrem de înalte, cu monoclu și tot așa. În schimb, un portret făcea diferența. M-am oprit șocată, recunoscând imediat figura bărbatului din fața mea. Raphael, marele star al filmelor de acțiune. Director, scenarist și dansator la nivel olimpic.

Raphael era înzestrat cu așa ceva. Eu nu. Nu aș fi putut fi niciodată la fel de bună ca el. Poate eram bună la actorie, dar aveam două picioare stângi, lipsă de imaginație și lipsă de cunoștințe în materie de nuanțe.

Visam să fiu ca Raphael, el fiind o adevărată inspirație pentru tânăra eu. Posterul său încă stătea pe porțiunea de perete deasupra patului în camera mea de acasă, ținându-i companie minunatei Teja Fangley. Le priveam reprezentațiile de fiecare dată și îi dădeam exemplu de idoli în viață. Raphael era multitalentat

și avea o pasiune arzătoare pentru artă. Teja era o femeie naturală, feminină, exuberantă, în ciuda faptului că avea vârsta părinților mei.

— E o poză reușită, nu? o femeie mă întrebă.

Mi-am ridicat privirea asupra ei cu puțin, pentru că era aproape de aceeași înălțime ca mine. Avea părul prin într-un coc ridicat susținut de un elastic mov foarte gros, iar fața ei era foarte luminoasă, însoțită de un zâmbet delicat și adorabil.

— Raphael iese bine în toate pozele. Este foarte fotogenic. Încă un atu pe care îl are. E aproape perfect, am spus cu un strop de invidie.

Femeia chicoti și își puse mâna în șold.

— Aproape, repetă după mine. E încăpățânat ca ta-su, iar ăsta este unul dintre cele mai evidente defecte pe care

le are.

— Îl cunoașteți pe tatăl lui Raphael? m-am arătat intrigată.

Femeia chicoti o a doua oară și mă făcu să mă întreb care era comicul situației.

— Ca pe podul palmei, răspunse rapid. Raphael este, deși nu-i place să recunoască acest lucru, sosia tatălui său, Leon.

Leon? Raphael era fiul lui Leon? Dumnezeule!

— Nu fii atât de surprinsă. Poza lui e pe perete.

Trebuia să-mi dau seama. În schimb, nu-mi venea a crede că profesorul meu era tatăl unei legende actuale ale industriei de filme. Doar că Leon era preocupat de teatru, iar Raphael era pe altă nișă...cea cinematografică. Eu nu aveam idee ce anume voiam să fac după

ce termin.

— Nici Leon nu este de lepădat, Skye. A fost un om excepțional al teatrului în tinerețe.

— De unde știți cum mă numesc?

— Leon îmi spune despre voi foarte des. Pe tine te-a descris ca un *bulgăre de zăpadă* vioi și plin de vitalitate, fericit că o să acopere măcar o părticică din teren pe timp de iarnă. Și văzându-te, mi-am dat seama că tu ești aceea.

Cuvintele ei m-au luat prin surprindere. Un bulgăre? Nu fusesem niciodată descrisă atât de frumos. Am presupus că femeia este soția lui Leon și am constatat că este foarte amabilă, față de soțul ei care era mereu indispus.

— Mă pricep la ghicit în palmă. Aș putea să încerc să-ți prezic viitorul.

— Nu cred în așa ceva, am chicotit.

— Nu contează. Eu ți-l zic și după îmi spui dacă am avut încredere.

— OK, am întins mâna.

Și-a trecut degetele peste palma mea, analizând liniile trasate de-a lungul acesteia. Era ciudat cum medita asupra lor, dar trebuia să recunosc că femeia era o prezență plăcută și caldă. Trebuia să fie ceva special la ea, din moment ce Leon, persoana cea mai pretențioasă din această lume, a ales-o. Și-n plus dăduse naștere unei legende precum Raphael.

— Îți prezic lucruri ce au legătură cu persoana ta, lăsând la o parte dragostea și cariera, deoarece văd ceva important ce se apropie.

— E de rău? am întrebat precaută.

— Ești obișnuită să-i repari pe ceilalți, să-i ajuți și să fii acolo. Deși te implici în viețile celorlalți, vei alege să suferi

pentru tine singură. Vei ajunge să te urăști din mai multe puncte de vedere și vei descoperi un adevăr care te va schimba radical. Nu îmi pot da seama despre ce e vorba, însă vei zâmbi fals în fața prietenilor tăi, dar vei plânge în singurătate. Văd o cumpănă. Văd nori negri pe cerul tău.

— Ceva pozitiv nu-mi puteți spune?

— Sigur că există. Până la acel nor negru, vei avea o ascensiune prosperă și vei fi respectată de colegii tăi. Vei avea prieteni foarte buni și vei fi iubită, în ciuda suferințelor în dragoste. Skye, continuă să împarți bunătate, în ciuda faptului că mulți îți vor spune că ești naivă și imatură, îmi puse mâna pe obraz și mă sfătui drăgăstoasă.

Am afirmat printr-o mișcare a capului și i-am mulțumit.

— Mă duc să aduc niște marmeladă. Cred că tu și prietenii tăi sunteți

înfometați, făcu cu ochiul.

Am rămas în capătul holului, sprijinindu-mă gânditoare de perete. Dacă nu avea legătură cu cariera și cu dragostea, atunci cu ce avea legătură? Și de ce aș fi putut să mă urăsc? Viața putea fi complicată și imprevizibilă. Astăzi ești plin de viață și bucuros. Mâine ești depresiv și sinucigaș.

M-am uitat la Raphael încă o dată. Aducea puțin a Leon, dacă stăteam să-l analizez. Dar la pariu că nu era atât de rău precum tatăl său.

— Dar, Amelia! Nu vreau să vorbesc despre asta! vocea lui Sin se auzi din apropiere.

M-am trezit din transă și m-am furișat, oprindu-mă după ușă. Sin și soția lui Leon stăteau de vorbă. Mă întrebam dacă avea să-i prezică și lui viitorul. Am tras cu urechea interesată.

— Știu că trebuie să-i respect decizia, dădu din cap trist. Chiar dacă a fost fără intenție, temerile mele au distrus totul. Însă poate că dacă fac totul bine, ea o să se întoarcă la mine și o să reușească să mă iubească.

— Copil prostuț, femeia îi mângâie creștetul, uitându-se apoi speriată la uleiul de pe mână. Chiar crezi că o să reușească să te iubească dacă arăți ca un bufon?

— Ea nu e ca restul, Amelia. Ea e imprevizibilă și chiar nu o pot citi. Dacă ei chiar îi place acest personaj? Nu ar trebui să văd ce anume o captivează? Ce anume o face fericită?

— Nu o poți citi? își arcui sprânceana amuzată. Tu o citești cel mai bine, Sin. Tu încă ai speranța că te-a mințit pentru a te îndepărta. Iar ea se minte în continuare că falsul este suficient. Dar o să-ți spun un secret, pe care sper că o să-l ții minte toată viața.

Îi făcu semn să se apropie și îl privi blajină.

— Dacă iubirea nu vă apropie, despărțirea sigur o va face.

În clipa în care a rostit acest lucru, Sin mi-a găsit privirea. M-am rușinat numaidecât, încercând să ascund faptul că trăgeam cu urechea fără ezitare. Dar el își dădu ochelarii jos, ciufulindu-și părul cu cealaltă mână. În sfârșit semăna mai mult a Sin decât a Sinus.

Amelia zâmbi încântată și se făcu nevăzută intenționat, pentru a ne da timp să vorbim. L-am analizat, cum stătea cu brațele încrucișate la piept și cu privirea la fel de contemplativă ca a mea.

Pentru că despărțirea ne făcea să realizăm că suntem incompleți unul fără celălalt. Pentru că despărțirea ne învăța cum este să simți acea goliciune

abundentă în tine, mai dureroasă decât orice cuvânt spus greșit, mai vie decât orice amintire deja stinsă. Pentru că despărțirea ne făcea să ne căutăm unul celuilalt mâna, pentru a ne strânge cu putere de frica de a nu ne separa din nou.

Pentru că despărțirea ne dădea speranța că indiferent de cât de departe suntem, știm că eventual o să găsim drumul înapoi.

Pentru că sunt unele suflete care pentru a fi împreună, trebuie să treacă prin război, nu prin dragoste.

— Gata cu Sinus, zâmbi pentru sine, privind ochelarii. Am de gând să fiu eu. Amelia are dreptate. Nu e nevoie să arăt precum un bufon, ca să dovedesc asta.

— Asta? am clipit confuză.

Făcu câțiva pași în față, păstrând o oarecare distanță între noi.

— Vrei să vezi că o să cedezi? mă provocă.

Veni apoi incredibil de aproape de mine și îmi șopti.

— Vrei să vezi că o să te fac să-mi spui ceea ce simți?

— Sin, l-am împins ușor.

— O să cedezi tu, Skye. Îți promit asta.

» Chapter 46

Nici noi n-aveam habar de ce stăteam la intrarea în Universitate, așteptând ca Abrandion să ne măsoare cu ruleta lungimea fustițelor. Cert era că, deodată, de pe o zi pe alta, neașteptat, aveam uniforme.

— Într-un fel e tare, dar într-un fel mi-ar fi plăcut să le facem noi, Ty se

plânse.

Mda. Dacă cele de la design vestimentar le-ar fi făcut, probabil am fi fost norocoase. Așa eram obligate să purtăm o cămașă albă, fără nicio inserție, cu un sacou, care mie personal îmi producea mâncărimi, o cravată cu emblema Universității, pusă la gât ca să-ți ia aerul și o fustă până deasupra genunchiului doar cu câțiva milimetri. Pe care Ambrandion îi măsura.

— Are timp să ne controleze pe toate? am întrebat, văzând că mai erau zece minute și începea cursul.

— Mi se pare nedrept. Acum toți arătam la fel și nu mai știi cine e cine. Mă simt ofensată, Kaya dramatiză. În plus, au costat o avere.

— Mda. Mie îmi spui, am bâiguit. A trebuit să le cer bani părinților mei.

— Credeam că părinții tăi te susțin, Ty

interveni confuză.

— Mă susțin. Când nu le cer bani.

Ne veni rândul la măsurare, iar Abrandion ne privi precum o soacră. Brusc mă speria mai mult decât de obicei.

— Monaghan, Agron și tipa a cărui nume nu mă interesează să-l rețin, ni se adresă. Stați drepte.

Mi-am îndreptat coloana, văzând că roșcata stătea lejer cu mâinile în șold. Kaya nici nu era genul de fată care să răspundă regulilor și într-un fel îmi plăcea latura ei rebelă.

— Ești bine, Abrandion îmi dădu de știre.

Și Ty era la fel. Buba era Kaya.

— Fusta ta e mai scurtă cu trei centimetri, Abrandion o certă.

— Așa a făcut-o croitorul, îi replică răutăcioasă.

— Este prima ta abatere. La a cincea vei plăti o amendă. 2

— După ce că am cumpărat uniforma asta idioată de la voi, mai vreți să plătesc și amendă? Escrocilor!

— Acum până nu schimbi fusta, nu intri la cursuri, Abrandion o anunță fermă.

Kaya era foc și pară, dar nu avea cum să se pună cu tot sistemul. Dar ceva era în neregulă aici. Acceptam o uniformă la liceu. Însă la facultate? Mi se părea puțin nedrept și mă făcea să-mi pun semne de întrebare. 3

După un curs de două ore cu Leon, mi-am dat întâlnire cu echipa de elită la cafenea. De cum am intrat, am înghițit în sec. Sin revenise. La propriu. În carne și oase. Arătând ca un Zeu. Pe mulți 30

uniforma asta stătea ca pe gard, dar pe el arăta divin. Nu purta sacoul, dar era în cămașa albă care se mula perfect pe brațele sale masculine și pline de tatuaje. Avea câțiva nasturi deschiși, iar cravata o ținea de formă desfăcută. 30

Uitasem că Sin mă intimida foarte mult cu aspectul lui ticălos de perfect. Pentru că de fiecare dată când îl priveam, îmi dădeam seama cât de nedrept putea fi Dumnezeu cu mine, făcându-mă să arăt precum un cartof. 21

Nici nu-i observasem pe ceilalți de la masă. Pandora stătea aproape lipită de Dawson, care părea să fie în culmea fericirii de apropierea lor. Nu putea să nu-mi fie dor de Yass și să-mi doresc să fie acolo, pentru a o face pe Pandora să-și dea seama că el ar fi trebuit să fie singurul de care trebuia să stea lipită. 5

Sally era singură, fără Tony. Și părea îngândurată. Probabil orarele iar nu li se intersectau. Era greu să fii cu cineva de

pe alt domeniu.

— Bună, i-am salutat, aruncându-mă obosită pe scaun, chiar lângă Sin. Doar eu am o zi extraordinar de proastă? Sacoul ăsta îmi provoacă mâncărimi.

— Dă-l jos, Sin mă sfătui.

L-am ascultat, știind că doar eu și cu el nu aveam sacourile pe noi. Dar eram în pauza noastră, deci ce putea să se întâmple?

— Despre ce vorbeați mai devreme? i-am întrebat, luând un cartof pai de la Sally.

— Despre zvonurile ce circulau mai demult pe aici. Cred că acum s-au adeverit, Pandora mi-a spus.

— Zvonuri?

— Există o mare criză financiară în Universitate și au implementat

uniformele doar pentru a strânge bani pentru a plăti profesorii. Leon, fiind cel mai bine plătit profesor, a decis să plece la Fox deodată și asta a alimentat zvonurile.

Părea plauzibil. Altfel nu mi-aș fi explicat cum în mijlocul semestrul ar fi implementat uniforme și conduite cu amenzi. Sincer, aveam un gust amar gândindu-mă la criza din Universitate. Studiind aici am învățat enorm de multe și nu m-aș fi imaginat făcând altceva.

— Plecarea lui Leon a fost cea mai surprinzătoare. Nici Sin nu știa despre asta, Sally spuse.

— OK, Sin o opri. Înțeleg. Voi aveți o idee preconceputǎ cǎ eu și Leon ne împletim codițele în timpul nostru liber, însă nu este adevărat. Nu mă consultă în legătură cu deciziile pe care le ia. Eu sunt, într-adevăr, pe lângă elevul său și parte a teatrului Fox. Dar nu ne intersectăm prea mult.

— E unul dintre oamenii aflați la conducere, Pandora îl contrazise. Vă intersectați suficient.

— Ei bine, masează-i penisul pe sub masă lui Dawson și nu te mai preface că ești deșteaptă, îi replică răutăcios.

M-am uitat urât la el și idiotul s-a încruntat, parcă certându-mă că nu-l las să-și dea replicile atât de bine gândite, din punctul lui de vedere. Pandora aruncă o chiflă spre el, arătând că mâinile ei sunt libere, în timp ce Dawson se îneca în râs.

— Nu te uita așa la mine. Pe sub masă comunică cuplurile din câte știu, Sin continuă să fie un prostănac, dar de data asta mă apucă de mână.

Am încercat să nu tresar sau să dau de bănuit ceva anume. Îmi trezise o senzație de deja vu, față de primul moment din cafenea, în care eram la masă cu Kaya și

cu Ty. Mă strânsese la fel de tare ca acum, căci simțisem și atunci cum mi se înroșea mâna.

— Sin, am încercat să șoptesc. Dă-mi drumul!

— Ce? făcu pe prostul, furând un cartof de la Sally.

Sally se uită furioasă, parcă transmițându-ne să nu-i mai furăm mâncarea și să comandăm porția noastră.

— Sin, am încercat din nou. Ne poate vedea cineva.

— Să ne vadă, îmi făcu cu ochiul. Zi-o și îți dau drumul!

— Sin!

Mă strânse mai tare.

— Zi-o!

— Sin!

— Skye, mă strânse mai tare.

Au! De data asta chiar durea foarte tare.

— Bestie! am șoptit supărată.

— Fiară! răspunse în consecință.

— Ce șușotiți acolo? Dawson băgă de seamă.

— Nimic, am sperat că o să-mi dea drumul, dar idiotul doar începu să mă strângă mai încet.

Acum parcă mă ținea de mână delicat, ca și când ar fi iubitul meu. Situația ar fi fost chiar drăguță, dacă nu mă durea toată mâna și dacă nu mi se umflase din cauza faptului că mi-a blocat pentru câteva secunde circulația.

— Vreau să o zici! spuse pe șleau.

— Să o spun? m-am făcut că nu înțeleg.

— Dumnezeule! își ieși din minți cu voce tare. Vreau să-mi spui că mă iubești. 74

Toată lumea de la masă se uită atent la el. Perfect. Ne băgase într-o belea și judecând după ochii lui bulbucați tocmai realizase asta. 2

— Sally! învârti situația după bunul plac. Știu că mă iubești, Sally. Și e timpul să recunoști asta, pentru că Tony nu este aici ca să audă. Ești topită după mine încă din primul an. Încă din prima clipă în care m-ai văzut. Ai avut o pasiune secretă pentru mine în tot acest timp. 32

— Să o crezi tu, fraiere, îi replică ofensată. 22

Pandora și Dawson începură să râdă la unison, în timp ce eu m-am chinuit să

scot un chicot gâtuit. Slavă cerului că trebuiau să ajungă la cursuri, căci nu mai rezistam să stau lângă Sin prea mult timp.

Știam că nu avea să o lase mai ușor cu insistențele și puteam recunoaște cu onestitate că nici nu-mi doream să renunțe la ele, pentru că îmi arăta că încă îi pasă și că nu-și lasă orgoliu să acționeze în locul sentimentelor sale.

Am profitat de faptul că nu mai aveam cursuri în acea zi și am plecat spre spital, dând mai întâi pe la o autoservire pentru a lua un preparat cald și o cafea. Cu toată agitația din jur, tot mă gândeam la cele petrecute cu Yass. Nu-l puteam lăsa singur acum că avea cea mai mare nevoie de cineva.

— Hei! Am adus mâncărică și cafea neagră, exact cum îți place ție! am intrat în salon, văzând că era în picioare, încercând să se încheie la nasturii de la pijama. Lasă-mă pe mine.

Am lăsat mâncarea și cafeaua pe noptieră și m-am dus în dreptul lui, ajutându-l să se îmbrace. Yass mă privi încruntat, dar nu mă opri. Făceam progrese, aparent.

— Nici azi nu scap de tine, încercă să pară răutăcios. Ești ca un scai.

S-a așezat pe pat și și-a luat cafeaua în mână, uitându-se la ea reținut. Nu mă așteptam la un mulțumesc, pentru că Yass rar de tot mulțumea și mai ales atunci când dorea să îndepărteze pe cineva din viața lui. Dar nu aveam de gând să renunț prea ușor.

Mie îmi plăceau insistențele lui Sin, deși nu arătam, și asta mă ambiționa să cred că și Yass era la fel cu mine.

— De ce ai zâmbetul ăla stupid pe față? mă întrebă, luând o gură din cafea.

M-am așezat pe fotoliu din salon și m-am făcut cât mai comodă.

— Deși în cele mai multe dăți vin complet dezinteresat, acum lucrurile stau altfel. Am venit pentru că am nevoie de mentorul meu.

— Blestem ziua în care am acceptat să fac asta.

— De ce ai făcut-o? Nu mi-ai spus niciodată.

— Glumești? Dacă crezi că așa o să mă faci să mă deschid, te înșeli, dădu pe gât toată cafeaua.

Se uită apoi la caserola de mâncare și oftă.

— Bine, dădu din umeri și începu să mănânce. Presupun că-ți datorez asta.

Nu voiam să creadă că-l mituiam, însă nu rănea pe nimeni faptul că ceream să

aflu de ce acceptase să mă mediteze, având în vedere că nu arăta prea mare afinitate pentru mine.

— Doare să-ţi spun asta, dar nu menajez pe nimeni de obicei, mă avertiză. Ai intrat în sală, în echipa tehnică, cu nişte codiţe tâmpite şi penibile şi cu simţul tău coloristic complet dat peste cap şi pot spune că am constatat că dintre toţi proştii pe care îi întâlneam zilnic, tu copilăroasă şi cu zâmbetele tale strâmbe ai fost cea mai antipatică. Apoi să nu mai spun că te-ai pus pe bocit, ceea ce mie nu-mi place. Dar eram pus la curent cu audiţia ta şi ştiam că tu eşti făcută pentru actorie. Hilar, dar îmi semănai a Leithold, judecând după buna dispoziţie şi după zâmbetele tâmpite. Şi după spectacol, într-adevăr am remarcat cât de talentată eşti şi mi-am spus mie că nu o să permit să devii la fel ca Sinuzită ăla, pentru că asta ar fi însemnat o crimă colosală a talentului tău. Nu puteam permite să se mai nască o înfumurată pe scenă. Aşa că am

acceptat când Leon m-a rugat să te supervizez.

— Nu știu dacă să mă simt atacată sau flatată, așa că oricum îți mulțumesc, am chicotit pentru mine, provocându-l să se uite urât la mine.

Deci motivul pentru care Yass m-a ales ca ucenică a fost ca să nu devin copia fidelă a lui Sin, pe care nu-l suportă mai mult decât nu-i suportă pe ceilalți. Își făcuse o favoare să scape de o antipatie sau îmi făcuse mie o favoare? Pur egoism sau altruism?

— Să nu te îneci, i-am sugerat, văzând că mănâncă rapid.

— Deci ce voiai de la mine? mă întrebă, cu gura pe jumătate plină.

— Știi că Leon m-a pus să scriu scriptul și eu habar nu am cum să fac asta. Sfaturile tale mereu au fost folositoare și sincer nu știu la cine să apelez, dacă nu

la mentorul meu preferat, l-am lingușit, în ciuda faptului că știam că nu funcționa asta la el.

— Cheia succesului este să pui suflet în ceea ce faci. Fă-o cât mai personal, bazându-te pe experiențele proprii, mă sfătui. Nu știu. Nu ai fost niciodată îndrăgostită?

Eram, însă nu puteam să scriu povestea de dragoste dintre mine și Sin, pentru că și-ar fi dat seama. Asta dacă nu...o scriam pe cea din liceu, unde începuse totul. Cea pe care Sin a uitat-o, din păcate.

| Scriptum I |

I

<u>„îneacă-mă în suferință”</u>

Mă sufocam cu imaginea lui în minte. Nu mai simțeam decât că mă scufund în adânc, apa învăluindu-mă pe

de-a-ntregul. Mâinile mele bâjbâiau fără succes un punct de susținere, în timp ce picioarele mele se zbăteau îngrozite la gândul că aveam să fiu înghițită de mare.

Lumina era un punct fix și fără formă, sus, acolo unde doream să ajung și nu aveam cum. O vedeam în ceață, luptându-mă cu valurile sălbatice, ce mă străbăteau ca pe un inamic. La fiecare respirație, simțeam apa. Și odată cu încărcătura lichidă dinăuntrul meu, îl pierdeam și pe el.

Două brațe mă ridicară la suprafață, atingându-mi talia și lipindu-mă de un corp călduros. Eram pe jumătate inconștientă. Nu mai respiram, pentru că eram înspăimântată să nu fiu atrasă de o iluzie și de fapt să mă aflu încă în derivă.

Căldura a dispărut la scurt timp, eu fiind așezată acum pe un pat de nisip. Mă apăsa pe piept, mă săruta cu aer. Mă

readucea la viață. Am scuipat apă și mi-am deschis ochii. Nu. El nu era cel care mă salvase.

El era motivul pentru care aproape mă înecasem. 11

În urmă cu câteva minute

— Da, Sin! Talia sări în sus de fericire. Vreau să fiu iubita ta. 39

Îl prinse de gât și îl sărută în fața mea, provocându-mă să mă dezechilibrez și să alunec pe o algă. Firește că stângacea de mine se alegea cu o căzătură și cu un întreg show de salvare. În timp ce ea? Se alegea cu singurul băiat pe care îl plăcusem vreodată.

Dar ca să învârt cuțitul în rană, trebuie să mă întorc acolo unde au început lucrurile. În ziua în care, ca un idiot, a ales să-mi dea lumea peste cap și să 3

intre pe neanunțate în viața mea. 3

II

„acolo unde ești tu” 1

— Doi dolari douăzeci, vânzătoarea mă anunță.

Am scos grăbită banii din buzunar și am luat laptele de la casa de marcat, uitându-mă îngrijorată la vremea de afară. Ploua furtunos, iar eu ca de obicei îi făceam pe plac mamei mele și ieșeam în oraș, știind că tipul acela chelios de la vreme avea dreptate când dădea o prognoză. 23

Dar, no, mama când vrea ceva, te păcălește că televizorul minte și te trimite afară fără nicio pelerină sau o umbrelă de precauție. Am înjurat în minte și am alergat pe stradă, punându-mi cutia de lapte ca protecție deasupra capului. Fără niciun rezultat. Mai rău făceam, pentru că era de carton

și dacă stăteau prea mult în ploaie aveau să se înmoaie și să-mi răstoarne tot laptele în păr.

M-am adăpostit sub acoperișul unei tarabe închise, mustrându-mă să nu-mi fie teamă de fulgerele nărăvașe de pe cer. Îmi era extrem de frig, pentru că nu eram îmbrăcată decât într-un tricou alb și o pereche de blugi.

Nu mai circulau nici mașinile, pentru că niciun tâmpit nu se încumeta să iasă pe vremea asta din casă. Nu toată lumea avea o mamă nebună, care te silea să te duci la magazin după lapte pentru că i-a venit ei o poftă de clătite la cină.

Am oftat zgomotos, întrebându-mă dacă avea vreodată să se potolească ploaia. Cutia cu lapte nu mai rezista prea mult și eu aveam să mă aleg cu o răceală zdravănă. Mai aveam două sute de metri până acasă și tot nu aveam cum să scap de răcoarea picăturilor de ploaie.

Privind în zare am văzut un tip alergând de zor către taraba sub care mă aflam. Am rămas surprinsă să văd că mai exista cineva care încerca să se ferească de vreme. Ținea o revistă deasupra capului și făcea tot posibilul să ajungă la adăpost. 2

Veni aproape de mine și făcu o pauză de respiro, timp în care aruncă revista la picioare. Pe coperta ei se afla actrița mea preferată, Teja. M-aș fi aplecat după ea, doar pentru a vedea despre ce era vorba. Dar nu am făcut asta. În schimb, l-am privit pe băiat cu atenție.

Când și-a ridicat privirea asupra mea, am simțit că lumea s-a oprit în loc. Am roșit, pentru că nu mai văzusem pe nimeni atât de drăguț și mi-am plecat privirea în jos, la revistă. Detestam că mă rușinam să fiu în preajma unui băiat arătos, dar așa eram eu. Foarte timidă. 8

— Cerul poate fi imprevizibil în unele momente, rupse tăcerea, uitându-se în 6

zare. Dar iubesc chiar și această parte a lui. 6

— Ăăăhm, am murmurat. OK. 10

Proastă! Proastă! Folosește cuvintele! 12

— Nu te-am mai văzut până acum. La ce liceu ești? mă întrebă.

De unde atâta interes pentru mine? Probabil pentru că eram blocați în același loc, pentru că dacă ne-am fi întâlnit altundeva, el nici nu s-ar fi sinchisit să-mi vorbească.

— Săptămâna viitoare...clasa a noua. 9

Mai analfabetă de atât nici nu puteam fi! Unde era predicatul? 16

Mi-am masat umerii, încercând să mă încălzesc. M-am uitat la băiat, văzând că se uită atent la pieptul meu. Apoi mi-a picat fisa! Tricoul meu alb ud era transparent și eu cum nu purtam sutien 25

pentru că nu aveam sânii suficient de dezvoltați, îi dădeam acces la sfârcurile mele înghețate și erecte.

— O clipă! îmi făcu semn.

Își scoase jacheta fără prea mare dificultate și mi-o puse pe umeri. Gestul lui m-a dat ușor peste cap. Ce cavaler, mi-am spus. Băieții din ziua de azi nu erau așa.

— Mulțumesc, i-am spus șoptit.

Se apleca după revistă și o strânse într-un tub, pe care îl bătea în perete de plictiseală. Bineînțeles că nu ajuta faptul că eu nu știam să leg două cuvinte și nu păream dornică de conversație.

Gândește-te la ceva, Skye!

— Teja Fangley este actrița mea preferată. E modelul meu în viață. Vreau să merg pe același drum și să studiez actoria, i-am dezvăluit, deși nu știam de

ce aduceam vorba despre asta acum.

De ce i-ar păsa?

— Serios? se opri din bătut revista.

— Da. Vreau să fiu pe scenă și să transmit emoții publicului ce mă privește. Acesta este visul meu.

— E o ambiție foarte frumoasă, să știi. Nu renunța la ea!

— Tu ce vrei de la viață? am întrebat, deși mi se părea o întrebare foarte plictisitoare.

Tinerii din ziua de azi încercau să afle răspunsul la această întrebare. Puțin știau deja ce o să facă. De ce vorbeam brusc ca părinții mei?

— Același lucru, culmea. Vreau să fiu pe scenă. Vreau să joc. Vreau să transmit emoții. Vreau să-mi încânt publicul. Vreau să termin într-o furtună de

aplauze, visă cu ochii deschiși. Vreau să fiu un artist complet. Să recit, să dansez. În special, să dansez.

Se apropie de mine și mă luă în poziție de dans. Am încercat să nu mă comport ciudat, așa că mi-am ținut respirația și m-am încordat foarte tare, pentru că niciun băiat nu se apropiase de mine atât de mult. Mai ales unul foarte frumos.

Atunci m-am pierdut pentru prima oară în ochii lui albaștri. L-am văzut îndeaproape și mi-am simțit inima în gât. Degetele mă furnicau tocmai pentru că le atingeau pe ale lui. Cum e posibil să te îndrăgostești de ochii unei persoane? De felul în care te privește? De necunoscut?

— Dansăm? mă întrebă șarmant.

— Nu e o idee bună, am reușit să articulez corect. Nu știu să fac asta și o să te calc.

— Atunci doar ne legănăm, zâmbi amuzat.

Asta am și făcut. Nu ne-am desprins picioarele de pe loc. Ne-am legănat șoldurile în tandem în stânga și în dreapta. Mă înroșisem, pentru că nu respiram de ceva timp. Așa că am decis să o fac, simțind atunci pentru prima dată mirosul pielii sale.

— Gândește-te că suntem pe scenă. Oamenii ne privesc. Suntem protagoniștii și îi ținem cu sufletul la gură cu reprezentația noastră. Acum aclamă. Imaginează-ți că picăturile de ploaie sunt aplauzele lor. Îi auzi?

— Da, am murmurat.

— Muzica s-a încheiat. Fă o plecăciune!

M-am aplecat și le-am mulțumit publicului invizibil. El a făcut la fel. Am chicotit, simțindu-mă mai relaxată. De ce era atât de diferit față de toți ceilalți

băieți pe care îi întâlnisem? Nu mă așteptam să-mi împartă pasiunea. Și categoric mi-aș fi imaginat ca un băiat atât de arătos să fie înfumurat.

Mi-a plăcut să realizez că Sin era diferit de toți ceilalți și, hilar, la început l-am considerat foarte dulce. În ciuda a toate, Sin avea un aspect destul de comun, dar care ieșea în evidență prin stilul său. Același păr șaten închis, poate mai deschis atunci, așezat cu fixativ, doar pentru a părea mai la modă și mai aranjat. Un tricou mulat și peste el o cămașă în carouri de diferite culori, descheiată și lăsată să fluture în adierile vântului. Blugi extrem de strâmți, care probabil îi împiedicau circulația. Teniși foarte scumpi, de la firme mari, probabil singurul lucru în care investea banii de buzunar ai părinților.

Și cu toate acestea, Sin avea și ceva a lui. O sclipire în ochi, ca un milion de artificii ce se aprind în întunecata noapte. Un zâmbet strâmb, plin de aroganță, așezat

tacticos în colțul drept al obrazului.
Un discurs articulat și puterea de a spune mereu ceva potrivit contextului. Siguranță pe sine și multe alte lucruri.

— Dacă oprim timpul în loc, crezi că și ploaia se oprește cu noi? mă întrebă, uitându-se la norii de pe cer.

— Crezi că se poate? Să oprim timpul în loc? am întrebat reținută.

Mi-am frecat palmele înfrigurate între ele, apoi amintindu-mi că aveam jacheta lui pe mine. Mi le-am băgat îmbujorată în buzunare, încercând să omit faptul că eram învăluită de mirosul parfumului său.

— Dacă crezi în ceva, imposibil să nu reușești.

— Tu în ce crezi?

S-a uitat mirat la mine. Nici eu nu știam la ce m-am referit cu întrebarea, dar am

preferat să nu bat în retragere. Simțeam lent cum devin tot mai confortabilă alături de el. Toate temerile mele se diminuau.

— Cred în viață, răspunse stresat. Cred că viața îți oferă momente de agonie, doar ca să te facă să prețuiești cât mai mult fericirea. Cred că acolo unde este tristețe, este și bucurie. Cred că acolo unde este regretul, este și ușurarea. 9

— Cred că acolo unde este durerea, este și vindecarea, am continuat, înțelegând unde vrea să bată. 1

M-a privit atent, apoi a spus primul lucru care mi-a făcut inima să pulseze. Primul lucru pe care mi-l aduc aminte cu exactitate, măsurând tonalitatea vocii sale, expresia feței, poziția corpului, picăturile de ploaie de pe fundal și respirațiile noastre inconsecvente.

— Cred că acolo unde ești tu, acolo sunt și eu. 67

În acel moment, ploaia s-a oprit odată cu timpul. Poate că cerul a plâns până atunci, pentru că nu și-a întâlnit păcătosul care să-l admire. Poate lacrimile cerului au știut să-i spele păcatele. Orișicum, orice păcătos are cerul lui. Iar orice Sin are o Skye.

— Ar cam trebui să plec, spuse zâmbăreț. Ei bine, pa. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine.

— Și eu, m-am bâlbâit. Și mie, adică.

Am înghițit în sec, văzând că-mi face cu mâna și m-am pierdut cu firea, atunci când am văzut că se distanțează. Aceste minute petrecute cu el au fost cele mai vii momente din viața mea și nu spuneam asta doar pentru a-l ridica pe un piedestal, doar că așa simțisem în momentul în care am găsit pe cineva suficient de asemănător mie încât să îmi dea curajul necesar pentru a juca pe o scenă fără public.

Mi-am strâns jacheta lui mai tare pe corp, realizând că nu i-am înapoiat-o. Mă lăsase cu o bucată de material și cu un milion de impresii.

III

„numele meu nu este ariel"

Viața mea la liceu a fost exact ca o mâncare nesărată. Fără gust. O știam pe Talia, dar Talia nu mă știa pe mine de față cu prietenii ei. Încerca prea tare să se integreze printre copiii răutăcioși și de bani gata. Noi nu aveam banii lor și nici nu eram prost crescute. Dar cumva, Talia, când era cu restul, era toate ăstea și mult mai mult.

Iar eu eram Skye. Tipa ștearsă, cu părul prins în coadă sus, cu cardigane enervante, cu un teanc de cărți de învățat. Pentru că îmi plăcea să cred că

eram bună la învățătură, deși nu eram nici pe jumătate la fel de bună ca cei care nu păreau că se străduiau la fel de mult ca mine. 12

Când vezi o tipă că-și face temele și încearcă să fie elev model, te aștepți să aibă numai note de zece. Nu era și cazul meu. Eu învățam de mă dădeam peste cap și niciodată nu era suficient. Mă născusem să fiu mediocră. 21

Prima mea zi de liceu, fusese un fiasco. Întârziasem zece minute la prima oră, doar pentru că Talia refuzase să mă conducă. Fusesem pusă să stau în fața clasei cu o explicație, în timp ce încercam să nu mă bâlbâi. Auzisem câteva chicote de râs, doar pentru că nu aveam un discurs coerent. Aparent, predicatele nu erau prietenele mele. 3

Dar îmi cunoscusem prima prietenă. Becca. Dulapul meu metalic se afla lângă al ei și cred că aceste lucru a fost suficient pentru a ne împrieteni. Asta și 5

faptul că nu aveam pe nimeni. 5

— Bună! mă salută reținută.

Aceeași temere de a vorbi specifică mie. Becca și eu eram atât de asemănătoare, în ceea ce privea timiditatea. Nu eram sociabile și nici nu aveau o tonalitate prea ridicată, precum ceilalți elevi zgomotoși aflați pe hol, care gesticulau de zor, arătându-și încântarea de a fi aici. 1

Becca era șatenă, exact ca mine, dar avea un stil diferit. Purta mereu o pălărie pe cap, indiferent de sezon. Era regina pălăriilor și eu o admiram pentru asta, pentru că se asemăna foarte mult cu un artist, ce se folosea de acest articol vestimentar să o aplece pe scenă. Doar că Becca nu avea legătură cu arta. Ea era inteligentă, în genul acela de *nu mă străduiesc, dar iau note mari, pentru că sunt făcută să fiu un geniu și să te întrec la orice, mediocro.* Și poate constat asta cu puțină invidie. 3

— Ai multe cărți, văd, zâmbi în barbă, văzând că mă chinui să le îngrămădesc în dulap.

Îmi dau o șuviță rebelă de pe frunte și mă opresc rușinată. Multe cărți. Nu farduri, nu obiecte vestimentare, nu accesorii. Doar cărți.

— Vreau să devin fluentă la mai multe limbi, m-am justificat. 5

Mă privi înțelegătoare și nu știam de ce simțeam nevoia să spun o poveste inventată, pentru a mă pune într-o lumină proastă. Adevărul era că eram o ciudată, plictisitoare. Nu avea rost să-mi pun o mască, pentru că, deși adoram actoria, nu știam să mă prefac atât de bine. 1

— Oh, oftă pentru sine. Păzea! Vin enervantele. 1

Mi-am săltat privirea spre un grup de fete, total opuse mie. Cu tocuri, bluze

strâmte și decoltate și fuste trase peste niște dresuri opace. Veneau cu încredere către noi, arătându-ne cum se defila pe un hol de liceu. Nu mă mira că Talia avea astfel de prietene, pentru că și ea făcea parada modei pe acasă și se prefăcea a fi șefa mea.

— Ești clasa a noua? o prietenă de a ei mă întrebă. Ești drăguță.

— Da, o alta exclamă. Nu vrei să participi la Miss? 3

Am înghițit în sec, incapabilă să răspund. Evident că nu voiam să particip și să mă fac de râs în fața tuturor. Ce ar fi putut face o fată ca mine acolo?

Talia se încruntă, declarându-mi război numai din priviri. Știam deja că nu voia să fie văzută cu mine la liceu și probabil o deranja faptul că primeam atenție din partea grupului său superficial. 1

Am privit-o pe Becca, care de asemenea 1

avea ochii mijiți. 1

— Ea? Talia râse. Ea nici nu poate vorbi. Este o mutăloaică. 25

— O ce? o tipă întrebă amuzată.

— E mută, continuă cu batjocora.

— O cunoști? cea din centru se întoarse spre ea.

Nu puteam decât privi propria mea umilire. Eram neputincioasă în fața lor. Mă intimidau foarte mult.

— Din păcate. I se zice Mica sirenă, pentru că nu vorbește. 8

— Ariel! sări una dintre ele. Îmi place!

Mă luă de gât brusc, făcându-mi cu ochiul. Toate chicotiră simultan, ca și când s-ar fi vorbit telepatic să-și potrivească vocalizele.

— Ariel, știm că nu poți vorbi, însă n-avem nevoie de gura ta. Avem nevoie de frumusețea ta. Deci înscrie-te la Miss, dacă nu vrei să fii o ratată, ca restul, se întoarseră către Becca.

De ce erau atât de răutăcioase?

— Pa, Ariel!

— Dar numele meu nu este Ariel, am șoptit, văzând că se îndepărtează.

Păcat! Păcat nu aveam suficient de mult curaj ca să spun lucrurilor pe nume. Pe adevăratul lor nume.

iv

„descoperă-mă tu"

Treaba cu Ariel a persistat o grămadă de vreme, agasându-mă la început. Talia era insuportabilă acasă, la liceu, peste tot. Însă cele mai rele timpuri erau atunci când își aducea prietenele acasă.

— Ariel! Locuiești aici? diva numărul unu mă văzu.

— Ariel! Pantalonii de trening sunt un nu mare! E, gen, m-a lăsat lubitul pentru alta mai frumoasă.

— Te-a lăsat iubitul pentru alta mai frumoasă, Ariel?

— Săraca Ariel!

Mă enerva la culme faptul că îmi atribuiau un nume fals, însă de fiecare dată când le contraziceam spunând că nu așa mă cheamă, chicoteau ca și când aș fi zis cea mai memorabilă glumă. Ei bine, nu era o glumă. Nu mă numeam Ariel!

— Ea e servitoarea casei, Talia le anunță. Du-te și șterge veceul, Ariel.

Se apropie de mine amenințătoare.

— Asta dacă nu vrei să devin Ursula.

I-am privit expresia demonică și m-am întors pe călcâi, alegând să mă refugiez în bucătărie. Când viața te face să te simți incomplet, poți oricând să te completezi tu cu mâncare. Mă simțeam frustrată pentru faptul că nu puteam învăța pentru cursul viitor, doar pentru a părea super inteligentă, cu o capacitate de a știi totul dinainte. Nu voiam ca alții să mi-o ia înainte.

M-am bosumflat și am privit cum făceau pe majoretele. În timp ce ele își fluturau fustițele , respectând numărul de calorii ideal pentru zi, eu mâncam ciocolată, mozolindu-mă pe la gură. Existau trei tipuri de fete. Cele ca ele, vrând să arate bine și arătând bine. Cele ca Becca, vrând să arate bine și nearătând chiar bine. Și cele ca mine, nearătând bine și nici vrând să arăt.

A doua zi la liceu, am venit extrem de nervoasă pentru faptul că divele nu au făcut deloc liniște și au rămas în plus

peste noapte, transformând atmosfera de acasă într-o noapte de Karaoke pe voci extrem de false.

La un moment dat, mă chemaseră și pe mine să cânt, deoarece au văzut ele că Ariel și sirenele în general au voci spectaculoase. Așadar, n-am avut de ales decât să mă ascund sub pat toată noaptea, adormind eventual acolo, pe întuneric, cu monștrii din povești de copii.

— N-am reușit să învăț deloc. Sunt irascibilă azi, i-am spus Beccăi, căutând o masă liberă în curtea liceului, pentru a citi măcar ceva înainte de oră.

M-am izbit din greșeală de un tip, provocându-l să-și scape punga cu pufuleți.

— Ai grijă pe unde mergi, Ariel! pufni supărat, oferindu-mi cea mai urâtă privire.

— Numele meu nu este Ariel! am strigat din toți rărunchii, călcându-i punga de pufuleți.

Văzând că scot flăcări pe urechi și pe nas, plecă de îndată, abandonându-și mâncarea de pe jos. M-am trântit pe scaunul unei mese din curtea liceului, așteptând ca Becca să nu mă mai privească atât de amuzată.

Mi-am deschis ghiozdanul, scotocind după caiete și încercând să nu mă las afectată de faptul că un necunoscut mi-a spus pe numele tâmpit inventat de soră mea și de prietenele ei.

— Nu înțeleg de ce te chinui să înveți acum. Nici bine n-am început anul, Becca râse, nerealizând că eforturile mele erau duble, doar pentru a mă preface că sunt mai inteligentă decât restul.

Am deschis gura să-i răspund, dar m-am oprit atunci când mi-am ridicat privirea și l-am întâlnit pe el. Băiatul din acea

seară furtunoasă. Am rămas înlemnită, amintindu-mi cu exactitate de doza sa de nebunie, ce m-a făcut atunci să mă detensionez și să fiu eu pentru prima dată. 1

I-am căutat privirea, însă nu i-am găsit-o. Era cu prietenii lui și râdea zgomotos, încât îl puteam auzi deși eram la câțiva metri depărtare. Nu aveam curajul necesar pentru a mă ridica și pentru a mă duce să-l salut. Era chiar mai frumos decât îmi aduceam aminte.

Mi-am mușcat buza, dând să mă ridic, însă silueta Taliei mă opri. Îi sărută obrazul fericită, adresându-i-se cochetă. I-am privit înmărmurită, incapabilă să intervin. Eu nu eram Talia. Eu eram timidă și oricât încercam să schimb asta, nu reușeam. 3

— Sin Leithold, Becca mi se adresă, văzând că-l urmăresc interesată. E frumușel și popular, Skye. E genul acela de băiat cu care orice fată ar ieși. Păcat 16

că el nu iese chiar cu orice fată.

— Ăhm.

— Da, știu. Arată incredibil și chiar pare amabil de la depărtare. Însă e de neatins. Vezi fetele ălea? Sunt singurele care au acces la el, Becca mă instrui. El și Trip Handell formează faimosul duo Tripsină. Ingenios, nu?

— Tripsină? am râs în barbă.

Privirea mi-a căzut asupra unui tip roșcovan cu ochelari de soare la ochi, care gesticula făcându-i pe restul să râdă. Nu era nici el urât, însă părul său roșiatic vopsit îl făcea să pară un bufon.

— El e Trip. Cei doi sunt foarte populari în acest liceu. Sunt clasa a unsprezecea. Sunt sportivi și niciunul nu se rezumă la o relație serioasă. Dacă ai gânduri cu vreunul dintre ei, îți recomand să o lași baltă.

— Fii serioasă! Nu m-aș uita la niciunul dintre ei. 10

Am rupt o bucată de hârtie de caiet și am început să-mi încerc pixul. Nu m-aș uita la niciunul dintre ei? Mai de grabă nu s-ar uita niciunul dintre ei la mine. Sin. Mai ales Sin. Cum aș fi putut să cred măcar pentru o secundă că un tip atât de special s-ar uita la prințesa banalității? 8

Sin era incredibil. Eu eram bâlbâită. Nu știam să-mi folosesc cuvintele. Știam să mă exprim doar prin gânduri, prin scris, prin priviri aruncate. Eu eram la o masă izolată de soare. El era în mijloc, pe gazon, înconjurat de tot felul de oameni. Lui îi fugeau degetele pe cutia de energizant. Mie îmi alunecau pe pixul cu care scriam. 1

„sunt acoperită de piele pe de-a-ntregul, descoperă-mă tu” 5

— Hai, domnișoară grimase. S-a sunat, Becca îmi făcu semn.

Mi-am luat caietele în grabă și am lăsat biletul pe masă. Presupun că o să-l arunce femeia de serviciu, când o să facă curățenie. Oricum nu știe cine l-a scris. Mi-am poziționat ghiozdanul pe umăr și am plecat pe urmele Beccăi.

— Sigur, Tina. Poți lua o gură din energizantul meu, l-am auzit pe Sin spunând.

— Talia. E Talia.

Ei bine, Talia, nu mai e atât de amuzant să-ți spună cineva pe alt nume, nu-i așa? Am zâmbit pentru mine și am trecut mai departe, fără a mă asigura dacă acei ochi speciali s-au așezat asupra mea, întrebându-se dacă eu eram aceea.

V

„demască-mă tu"

Am răsuflat concentrată asupra

exercițiilor date la clasă, remarcând că orișicât aș fi încercat, nu aș fi reușit să le rezolv în veci pe cont propriu. Stăteam cu caietele pe genunchi, în timp ce ceilalți se aflau la ora de sport. Dar nici ei nu făceau mare lucru. Băieții așteptau să fie băgați de cei mai mari în seamă, pentru că ei ocupau terenul. Iar fetele bârfeau care dintre cei prezenți erau cei mai frumoși.

Încercam să ignor faptul că Sin era acolo, printre ele, explicându-le ceva de tehnica datului la poartă, în timp ce colegii lui făceau toată munca. Începusem să-mi dau seama cum era el cu adevărat. Sin spunea tuturor fetelor ce voiau să audă. Probabil așa procedase și cu mine. Mai mult ca sigur el nici nu intenționa să dea la actorie, servindu-mi atunci o serie de minciuni folosite doar pentru a mă atrage în vraja lui.

Din păcate, reușise. Oricât încercam să neg și să păstrez distanța, Sin îmi plăcea. Prezența lui îmi schimba vizibil pulsul. Iar

acest gând mă făcea să-mi găuresc caietul cu pixul.

— Leithold! Lasă fetele și treci ca atacant, antrenorul îi spuse.

Se făcu că nu aude și continuă să flirteze cu o brunetă.

— Leithold! îl trase de urechi. Treci și joacă fotbal.

— Dar domn profesor, începu să se plângă. Știți că nu mă pricep și chiar nu vreau să mă fac de râs în fața fetelor înainte să le iau numărul de telefon.

— Leithold, antrenorul îl amenință din priviri.

— Bine, se bosumflă. Minge stupidă. Să vezi ce șut îți dau să mă ții minte. Ce-ai zis? Că nu pot marca în poarta aia tâmpită?

Încercă să lovească mingea, dar dădu pe

lângă și căzu pe spate. Întreaga echipă a izbucnit în râs, în timp ce fetele au dat iama la el să-l întrebe dacă este bine și dacă nu cumva și-a rupt unghiuța de la picioare. 10

Adevărul era că merita să cadă, deoarece aveam impresia că trata fetele precum un obiect.

— Leithold. Dacă nu lovești mingea aia odată, o să te pic, antrenorul țipă din nou la el.

După o lungă încercare de a lui Sin de-a-l convinge că a făcut o contuzie de la căzătură, s-a lăsat păgubaș și a încercat din nou. De data asta lovind mingea atât de strâmb, încât n-a nimerit poarta. M-a nimerit pe mine în cap. 41

Ce simți când te lovește o minge? Ți se oprește inima în loc, apoi te doare. După te întrebi cu ce naiba ai greșit și cum de capul tău a devenit pistă de aterizare.
Eram pe spate și puteam să jur că 16

vedeam stele pe cer în miez de zi. 16

— Scuză-mă, frumoaso, Sin îmi întinse mâna pentru a mă ridica. Nu voiam să te nimeresc. Ești bine? 21

— Frumoaso? am murmurat. 4

Asta-i nouă.

Privirile noastre s-au întâlnit și preț de câteva secunde am putut vedea o schimbare pe chipul lui. Oare m-a recunoscut? Nu are cum să nu mă recunoască. Am încercat să zâmbesc, doar în speranța de a-i părea mai drăgălașă, deși eram conștientă că nemachiată, fără păr în vânt și fără haine strâmte nu prea aveam șanse la el.

— Ce bine că ne-am revăzut, am spus ca o tâmpită.

— Ăhm? Ne cunoaștem? 25

— Nu, m-am grăbit să răspund și să 2

ascund faptul că eram dezamăgită. E de la lovitură. 2

— OK, se întoarse victorios cu mingea în mână. Ne mai vedem. 2

— Eu pe tine. Că tu pe mine nu mă vezi, am murmurat supărată. 8

Mi-am adunat caietele de pe jos, aruncate în urma impactului și m-am dus la masa mea din curtea liceului. Mai prost de atât nici nu mă puteam simți. Eram cu adevărat invizibilă pentru cel pe care îl plăcea. De fapt, eram invizibilă pentru toți.

Am remarcat că bilețelul meu încă se afla acolo, așa că am făcut marele efort să-l arunc la coș. Doar că vântul l-a suflat și a căzut la picioarele mele, descoperind un mesaj nescris de mine.

„sunt precum o hârtie împăturită, fiecare parte mă acoperă. port un milion de măști și nu le pot scoate. demascămă 32

tu" 32

Am citit biletul cu atenție, nevenindu-mi să cred că mesajul meu scris întâmplător a primit un răspuns. Poate nu eram chiar atât de invizibilă. Pentru cineva sigur nu eram. Dar cine să-mi fi scris? 3

— Ce idiot. A uitat cratima, am râs pentru mine. 26

| Scriptum II |

i

45

„colorează în afară liniilor"

Bilețele găsite mereu sub piciorul din față al scaunului mă făceau să cred că eram cu adevărat importantă. Găseam oarecum o consolare în scrierea unui mesaj pe care îl dedicam cu drag unui străin. Eram intrigată și voiam să-mi întâlnesc confidentul, pe de o parte. Pe de cealaltă, eram încă reticentă, din

cauza timidității mele abundente.

Simțeam că puteam să vorbesc orice cu el, căci am fi găsit întotdeauna subiecte de discuție. Acea masă izolată din curtea liceului a devenit foarte specială pentru mine, încât mă duceam acolo în fiecare pauză, verificând dacă am primit un răspuns. Veneau uneori o singură dată, ca alte ori să vină de mai multe.

Lumea nu mai era imensă, cum eu nu mai eram nesemnificativă. Lumea devenise pentru mine o mică parte din marea parte pe care o reprezint. Și totul pornea de la discuțiile pe care le aveam cu o persoană pe care nu o cunoșteam, decât prin gânduri și păreri.

Păstrasem fiecare răspuns în parte într-o filă de caiet, având grijă ca niciunul să nu se strecoare afară și să se rătăcească. Atât de important era pentru mine.

„Biletul numărul doi: sunt captiva

propriilor cuvinte, fă-mă să vorbesc"

„Răspunsul numărul doi: Vorbește-mi despre tine, ce te macină? Pe mine mă macină multe. Sunt înconjurat de umbre. Chestia e că nici eu nu strălucesc. Sunt încă o formă nearticulată"

„Biletul numărul trei: Sunt tăcută. Sunt timidă. Sunt plină de nesiguranță. Mă pierd adesea între acele forme nearticulate despre care-mi vorbești. Asta mă macină."

„Răspunsul numărul trei: Te voi găsi, promit. Și atunci poate vom reuși să strălucim împreună. Și spune-mi, cum să te numesc? " 6

„Biletul numărul patru: Mă numesc Josephine. Tu?" 48

„Răspunsul numărul patru: Eu mă notez cu litera P. Este o inițială a numelui meu. Mai mult de atât nu-ți pot spune. Vreau să păstrez misterul" 113

„Biletul numărul cinci: Ți-e frică să nu risipești magia?"

„Răspunsul numărul cinci: Atâta timp cât ești aproape, magia nu se va pierde." 7

„Biletul numărul șase: Înțeleg ce vrei să spui. Lumea mea este gri. Dar atunci când vorbim, capătă culoare. O colorăm noi împreună" 4

„Răspunsul numărul șase: Adăugăm pete stângace de culoare lumii noastre. De obicei, se întâmplă pe neanunțate. Pe neanunțate apare acel cineva cu care poți picta în afara liniilor cu stropi de fericire o lume gri și monotonă. E acel cineva care schimbă totul. Te schimbă pe tine."

„Biletul numărul șapte: Ce ușurare. Eu nu știu să pictez și chiar apreciez că vrei să colorăm lumea în afara liniilor. Până la urmă, perfecțiunea este plictisitoare. Iar noi avem magie în inimile noastre." 3

— Iar scrii bilețele stupide? Becca se așeză lângă mine, încercând să tragă cu ochiul. 5

M-am ferit și am terminat de scris mesajul.

— Știu că ți se pare demodat, însă eu consider că este romantic, l-am împăturit bine și l-am așezat sub piciorul scaunului meu.

— De unde știi că e vorba despre un băiat la mijloc?

— Pentru că am analizat răspunsurile și toate adjectivele și verbele sunt la masculin. 3

Becca își înăbuși un chicot, astupându-și gura cu podul palmei și mă privi cum fredonam țanțoșă. Mi-am luat ghiozdanul pe umăr și i-am făcut semn către sălile de clasă, dându-i de înțeles că se sunase și că trebuia să mergem la 3

cursuri. 3

— Ariel! una dintre prietenele Taliei mă opri.

Cea pe care o consideram majoreta șefă, deoarece se afla mereu în centru și le dirija pe celelalte.

— Nu te-am văzut pe lista pentru Miss. Nu-mi spune că ai uitat să te înscrii, zâmbi larg, de aproape mă băgă în sperieți. 1

Ăhm? De ce se încăpățânau să vorbească cu mine?

— Nu am de gând să particip, i-am spus răspicat.

S-a întors spre prietenele ei și și-au mijit ochii în tandem, ca și când aș fi spus cea mai șocantă chestie din lume. Becca stătea rigidă lângă mine, simțindu-se probabil în plus. Aceste fete nu aveau niciun interes în ceea ce o privea, însă

aveau un interes extra pentru mine, pe care nu mi-l doream sub nicio formă.

— Glumești? o alta mi se adresă.

Am dat din cap negativ.

— Nu poți face asta! Toate fetele vor să participe la Miss. Tu, care chiar ai șanse să câștigi, nu dorești? E imposibil.

Majoreta șefă era chiar extrem de dramatică, încât mima un leșinat doar din afirmația mea. Nu-mi păsa de un concurs stupid de frumusețe și nu înțelegeam de ce ele mă considerau vrednică să-l câștig, având în vedere că eram de-o banalitate superioară.

— Ați auzit asta? Nu vrea să participe, li se adresă prietenelor ei.

Sin și Trip stăteau amândoi sprijiniți de copacii plantați de grădinarul liceului și priveau scena amuzați. Le-am evitat privirea și am încercat să arăt faptul că

nu mă afectează că băiatul pe care îl plăceam era la mai puțin de doi metri de mine. 5

— Lăsați-o baltă, Talia izbucni. Nu vrea și gata. Ce atâta dramă?

Se împinse în umărul meu și plecă, urmată de majoretele indignate, care încă șușoteau nemulțumite de alegerea mea.

— Păcat. Ai fi câștigat sigur, Sin îmi spuse, apoi o luă pe urma lor. 47

Am înghițit în sec, nevenindu-mi să cred că mi-a vorbit. M-am întors spre Becca, care se afla în aceeași situație, cu ochii cât cepele de mari.

— Sin Leithold a vorbit cu tine!

— Sin Leithold a vorbit cu mine, am repetat șocată. Acum, ce naiba fac? 19

Becca zâmbi încântată și mă luă de braț.

— Mergem la bal și îl dăm pe spate, propuse și mă trase după ea, spre sălile de clasă.

După ore, și-a sunat fratele mai mare de la universitate pentru a ne duce la un complex de magazine cu rochii de seară. Firește, am refuzat de câteva ori, dar Becca nu m-a ascultat. Era convinsă că trebuia să mă duc la bal doar pentru a mai sta de vorbă cu Sin.

Mă încânta ideea doar la suprafață. Cu cât o gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că nu puteam lega două cuvinte în preajma lui Sin și că probabil m-aș fi făcut de râs dacă aș fi încercat să îi atrag atenția.

Existau atât de multe fete care își alegeau rochiile cu gândul la el. De ce ar fi trebuit să fiu eu încă una? De ce totul se învârtea în jurul părerilor lui? Pe cât îl plăceam, pe atât simțeam o repulsie la adresa reputației sale.

— E scurtă, i-am spus Beccăi. Nu port așa ceva. Nu am picioare frumoase.

— Glumești? Rochia asta este atât de genială, încât toată lumea are picioare frumoase în ea, comentă, aruncându-mi-o pe umăr și trăgându-mi draperia din cabina de probă.

Am privit obiectul vestimentar și am oftat.

— Vreau o rochie lungă, am afirmat, sperând ca Becca să mă audă. 1

Neprimind un răspuns, am început să mă îmbrac cu ea. M-am privit în oglindă sceptică, remarcând faptul că aveam picioarele prea subțiri pentru a le arăta cu atâta încredere. 5

— Să te vedem, Becca trase draperia.

— Nu știi să bați? m-am retras într-un colț. 1

— Ești într-o cabină de probă. În plus, ești îmbrăcată. Să te vedem, mă inspectă atentă. Ai idee cât de bine arăți în ea?

M-am strâmbat, nefiind de aceeași părere. Mi se părea prea mult.

— Asta rămâne, Skye. O să-i câștigi inima lui Sin în ea. Garantez eu. 18

ii

„alege-mă ca fiind o opțiune" 2

Încercam fără succes să excelez în arta mersului pe tocuri, dar de fiecare dată mă transformam într-o puică beată. Picioarele mele erau de gelatină, iar coloana mea vertebrală părea aproape inexistentă. 13

Mergeam cocoșată. Ba îngenunchiată. Ba într-un picior. Ba în poziție de scaun. Ba ca și când aș naște. Numai dreaptă nu mergeam. 3

— Jur că fetele care știu să o facă sunt vrăjitoare, am oftat, încercând să cobor scările.

M-am oprit, văzând că Talia iar și-a adus prietenele majorete acasă. Minunat. Aveam să mă fac de râs în fața lor, pentru faptul că nu știam să stăpânesc aceste capcane ale morții. M-am sprijinit de balustradă și am tras cu urechea la discuția lor.

— Trip a...a...a...a...a, plângea una dintre ele. Trip a băgat-o pe gaura greșită.

Suspină adânc de aproape mă făcu să râd.

— Și? o alta întrebă.

— I-am spus că a băgat-o pe gaura greșită și a spus că știe ce face, se opri din plâns. Culmea e că mi-a plăcut.

M-am strâmbat scârbită. Chiar așa se

desfășura o discuție normală între ele?

— Sin nu a invitat pe nimeni la Bal, fu rândul Taliei să-și spună oful. Asta înseamnă că vrea să se cupleze cu mai multe fete în aceeași seară. Și asta îmi complică lucrurile.

— Încă tragi speranțe la el? majoreta șefă o deziluzionă. Sin nu o să se rezume în veci la o singură fată, când este vânat de atâtea. Îi înțeleg inițiativa.

Talia se întristă considerabil și preț de câteva secunde am văzut o oarecare sensibilitate în ea. Chiar dacă era răutăcioasă cu mine în majoritatea timpului, eu știam că nu era o persoană cu adevărat malițioasă. Și știam că, contrar gusturilor mele, îl plăcea pe Sin destul de mult.

— Gândește-te la un fruct, dădu un exemplu stupid majoreta șefă. Dacă ai atâtea opțiuni de fructe, te rezumi la unul singur? Nu. Iei mai multe pentru

dietă.

— Nu sunt de acord, spun de la baza scării, provocându-le să-și întoarcă privirea spre mine. Să spunem că ai bani doar de un singur fruct. Automat, îl iei pe cel pe care îl preferi. Cred că, am făcut o pauză emoționată, asta este iubirea. Indiferent de câte opțiuni ai, mereu vei alege fructul care îți place cel mai mult, conștient fiind că unele fructe sunt mai delicioase, mai scumpe sau arată mai bine. Dar ție doar acel fruct îți trezește simțurile.

— Și tu ești la dietă, Ariel? mă întrerupse una dintre păpușile oxigenate ale surorii mele.

Am oftat, realizând că nu aveam niciodată să fiu pe aceeași lungime de undă ca ele. Talia mă privi încruntată, transmițându-mi să mă retrag, ceea ce am și făcut imediat ce mi-am scos pantofii din picioare. M-am închis în camera mea, cu încălțămintea în mână,

trăgând aer în piept.

Mă apăsa faptul că îmi plăcea de aceeași persoană ca sora mea. Diferența era că ea putea să-i fie prin preajmă și să-l cunoască mai bine. Eu nu. Eu aveam doar hanoracul lui, pe care îl strângeam în brațe în fiecare noapte, ca o fetiță prostuță.

iii

„o sumedenie de fructe"

Eram în fața clădirii în care se desfășura balul bobocilor, holbându-mă la zidurile groase de rigips. Mă jucam între degete cu brățara mea cu orhidee, amânând momentul intrării mele. Simțeam cum aerul rece al nopții îmi încărca plămânii în respirații sacadate, în timp ce ochii mei poposeau aleator pe orice suprafață reavănă.

Auzeam vag sunetul muzicii, bătând contradictoriu cu pulsul din interiorul

meu. Purtam o rochie care nu mă făcea să mă simt confortabil. Era prea revelatoare, iar pașii mei pe tocuri nu erau încă încrezători. Mă simțeam captivă contextului.

— Jur că ești ciudată, Becca îmi puse o mână pe umăr. Ai de gând să intri?

— Nup, dau negativ din cap. Noaptea e frumoasă și ar fi o risipă să nu o admir. 2

— Skye, mă dojeni. Sunt aici cu tine. În plus, sunt o grămadă de oameni înauntru. Nu o să ieșim noi în evidență. 1

— Mda. Ai dreptate, trag aer în piept, pregătindu-mă parcă de un maraton de ținut respirația.

O văd pe Talia intrând încrezătoare într-o rochie cu trenă, de care s-ar putea împiedica oricine. Doar că o regină a dramei trebuia să lupte pentru locul său și practic își cerea o călcare zdravănă pe „coadă".

Becca mă ia de cot și înaintează cu mine, aproape târâș. Mă pitesc după ea când intrăm în sală și constat că nu am mai întâlnit o lumină mai oarbă decât aceasta. Văd printre șuvițele prietenei mele o adunătură de idioți, care beau bere dintr-o cutie de aluminiu găurită, în timp ce exclamă cuvinte deranjante. Nicio urmă de vreau profesor.

— Becca, hai să mergem. Nu e nimic frumos aici, încerc să-mi folosesc talentul persuasiv de a mă scoate din afara zonei mele de disconfort.

— Glumești? Privește în jur. Oamenii se distrează, se opri în loc pentru a-mi arăta.

Talia și prietenele ei priveau cu răutate toate fetele care îndrăzniseră să se înscrie la Miss, comentându-le ținutele și felul de a arăta. Existau și elevi mai normali, care dansau liniștiți pe loc cu grupul lor, nepăsându-le că lângă ei se

aflau cei care consumau alcool și înjurau pentru propriul amuzament.

Și mai era și Sin. Stând trist la bar, de unul singur, cu un pahar de apă între degete, privind în jos, ca și când nu ar fi avut chef să petreacă. Foarte ciudat ca un băiat atât de popular ca el să fie pe cont propriu la o petrecere. M-am uitat atentă la el, analizându-l și stârnindu-i curiozitatea Beccăi.

— Vorbește cu el, prietena mea mă încurajă. Acum e momentul.

— Ce? am sărit din transă.

— Îl placi, nu? Care e problema atunci? Du-te și vorbește-i.

— Ai înnebunit? i-am infirmat ideea, deoarece nu voiam să mă fac de râs.

— Ah, Becca râse. Ești timidă. Îți fac eu lipeala atunci.

Am privit-o cum o ia înainte, deși eu o strigam în șoaptă, încercând să nu atrag prea mult atenția asupra noastră. Becca se duse în dreptul lui și i se adresă nonșalantă, în timp ce eu îmi făceam deja planul să mă evaporez. Nu puteam vorbi cu Sin. Pentru că...

Pentru că nu și-a adus aminte de mine. Pentru că niciodată nu o făcea. Pentru că de fiecare dată mă trata ca pe o necunoscută.

Pentru că era Sin Leithold. Iar eu? Iar eu nu eram nici măcar Skye Agron. Eram Ariel.

Becca se întoarse zâmbitoare și îmi dădu un brânci de la spate, ca să mă duc să-i vorbesc. Sin se uita în direcția noastră amuzat. Ce dumnezeu îi spusese fata asta? M-am trezit în dreptul lui cu prietena mea fugind imediat după.

— Bună, mă salută.

Mi-am plecat privirea în jos. De abia puteam lega două cuvinte în general. Dar mai ales în preajma lui.

Hai că poți, Skye! mă încurajam într-o modalitate inutilă.

— Orice ți-a zis Becca, să știi că minte, am spus cu o rapiditate ieșită din comun, exact ca un copil de patru ani care se scuză când face câte o boacănă.

Sin mă privi amuzat, ca mai apoi să-mi facă semn să mă așez pe scaunul înalt din fața lui. L-am ascultat, încercând să nu arăt că sunt prea inconfortabilă la gândul că avea o vedere perfectă asupra picioarelor mele dezgolite. Și brusc, încrederea mea de sine scădea la negativ.

— Mi-a spus că te uiți de jumătate de oră la mine și că ești prea timidă să mă bagi în seamă. Adevărat?

— Nu, am strigat repede. I s-a părut. Nu

te priveam.

— Nu? zâmbi strâmb. Chiar și așa, mă bucur că vorbim acum.

— Serios? l-am întrebat surprinsă, văzând că dă comandă barmanului de două sucuri. Apropo, eu sunt...

— Știu cine ești.

Știa cine sunt? Inima îmi bătea cu putere.

— Ariel, nu-i așa?

Nu din nou acel nume. M-am încruntat nervoasă, vrând să-i spun măcar lui că nu acesta era numele meu. Doar că...

— Îmi place. Ți se potrivește de minune, mă întrerupse. Ai aceeași ochi albaștrii pe care îi avea și Ariel. Acei ochi care ademeneau marinarii în derivă. Acei ochi în care s-ar pierde oricine.

L-am privit șocată, neștiind cum să reacționez. În mintea mea se juca pe mai multe fronturi. Era primul front care încă îmi dicta să stric momentul și să spun că nu mă numeam așa. Era al doilea front, în care mi se sugera faptul că nu aveam cum să-i mai spun acum adevărul pentru că asta ar fi făcut lucrurile cu adevărat stânjenitoare. Iar în al treilea, eu-l meu se confrunta cu faptul că Sin i-a făcut un compliment.

— Ești chiar amuzantă, râse pentru el. Roșești foarte ușor. Ai o timiditate ieșită din comun.

— Eu— eu, aș zice că e, e destul de banală, l-am contrazis bâlbâită. Ca mine de altfel. Eu, — eu, sunt destul de ba— bana—lă.

Barmanul ne servi în sfârșit, distrăgându-ne puțin. Sin îmi împinse cu degetele băutura și mă privi contemplativ.

— Nu sunt de acord. Ești departe de a fi banală.

— Nu mă cunoști, am dus paharul la buze.

— Nu în totalitate. De exemplu, știu că ești pasionată de actorie, deși nu știi să dansezi și deși ești foarte timidă.

M-am încruntat, neînțelegând de unde știe de actorie, dacă nu i-am spus absolut nimic în această seară. Inima mea a început să bată și mai tare la realizarea că își aducea aminte de acel moment în ploaie.

— Îți amintești de mine?

Am întrebat printr-un impuls. Își mijii ochii și zâmbi cald.

— Credeai că nu?

— *Ei bine*, data trecută, te-ai prefăcut că nu mă cunoști. Așa că m-am gândit, *ei*

bine, m-am gândit că nu ai avea niciun motiv să mă ții minte.

— Oprește-te, își puse mâna deasupra alei mele. Cum poți să crezi că aș putea uita de tine?

Mă privi pătrunzător, intimidându-mă preț de câteva secunde, ca după, să mă indigneze. Susținuse că nu știe cine sunt. De asta avusesem impresia că m-a uitat.

— Păi și atunci? Pe teren ce a fost? Ce fel de joc inițiezi, Sin? Și de ce mă tragi și pe mine cu tine? mi-am smucit mâna deranjată.

Își propti capul în palmă și oftă. Chiar și în lumina explozivă a clubului, tot trist mi se părea. Ca și când l-ar fi apăsat ceva pe suflet. Chiar nu-l puteam înțelege.

— Am spus că nu te cunosc, pentru că voiam ca ceilalți să știe că nu o fac.

Cuvintele lui mă străpunseră precum un pumnal. Firește că îi era rușine cu mine, chiar și ca amică. Îmi venea să-l plesnesc, fără a-i mai da dreptul să continue. Mă răniseră spusele lui. 1

Sin oftă pentru el, ca mai apoi să-mi caute privirea.

— Nimeni nu este îndreptățit să-mi cunoască viața și să știe momentele în care am fost cu adevărat fericit, dezvălui trist. Nimeni nu are dreptul să știe acele momente cu adevărat speciale din viața mea. Pe acelea le port doar eu în minte. 5

— Nu te înțeleg, am murmurat. 6

— Nici nu trebuie, mă opri. Vreau să știi că nu aș fi putut uita o fată pe care am perceput-o precum un paradox din prima clipă în care am văzut-o. Se spune că actorii sunt carismatici și buni oratori. Tu ești total opusul. Și totuși, se întinse din nou după mâna mea, atunci când îmi

vorbești despre actorie, îți sclipesc ochii. Ai o luminiță vie în tine, care pare să-ți acapareze toate lipsurile. Într-un moment ești foarte timidă, ca în celălalt să atingi apogeul la discuții contradictorii.

L-am ascultat emoționată, uitându-mă la mâinile noastre împreunate.

— Ești neînfricată. Nu ți-e frică să spui ceea ce gândești, mai ales atunci când ai un punct de vedere distinct. Te aprinzi precum un fitil și pui pe toată lumea în locul cuvenit.

— Nu este așa. Îmi este frică de multe lucruri.

— Nu mă crezi? își arcui o sprânceană. Să vedem. Vezi toate acele fete care stau în linie? S-au înscris la concursul de Miss doar pentru că nu au vrut să fie renegate de majoretele din anii mai mari. Tu le-ai spus clar și răspicat că nu ai de gând să participi.

Am rămas uimită, doar gândindu-mă că într-adevăr le-am refuzat, tocmai pentru că nu mă interesa să fiu precum ele.

— Mai vrei un exemplu? De obicei, fetele nu mă contrazic din teama de a nu mă supăra și de a nu mai vorbi cu ele vreodată. Când ai avut senzația că mă joc cu sentimentele tale, m-ai tras la răspundere. Nu ți-a păsat dacă eventual m-aș fi simțit atacat, pentru că voiai să-mi spui că nu ești genul acela de fată care să fie manipulată de un chip frumos. Nu-i așa?

Am deschis gura, incapabilă să scot un sunet. Nu văzusem lucrurile în genul acesta. Pur și simplu acționasem dintr-un impuls, însă niciodată nu mă analizasem ca să-mi dau seama cum sunt cu adevărat. Sin o făcuse. Mă analizase minuțios, ajungând să mă cunoască mult mai bine decât o făceam eu.

Ajunși într-un punct unde orizonturile noastre se unesc, formând un crepuscul; unde privirile noastre caută crezare; unde pielea noastră se contopește într-o unică strângere de mână. 3

— În plus, rar vezi o fată interesată de actorie. De obicei, fetele spun că le place actoria doar pentru că susțin eu asta primul. Doar că, de data aceasta, tu ai fost cea care mi-a dezvăluit acest lucru, făcu o pauză dramatică, pentru a-și pune gândurile în ordine. Nimeni nu știe că iubesc actoria. Nici măcar prietenii mei. 6

Nu înțelegeam sub nicio formă această latură a lui. Nu-l înțelegeam pe el, oricât de mult m-aș fi străduit. Poate era și faptul că nu-l cunoșteam prea bine, încât să-mi dau seama de ce acționează așa.

Sin era altfel. 1

— De ce alegi să fii altcineva?

Am întrebat confuză, încercând să-l înțeleg.

— William Shakespeare a spus că întreaga lume este o scenă și că oamenii sunt actori. Tind să cred că are dreptate, contemplă asupra răspunsului. Într-o lume în care toți poartă o mască, eu vreau să joc rolul principal. Iar pentru asta trebuie să mă prefac a fi altcineva.

M-am încruntat, ținând morțiș că ceea ce îmi spunea era absurd și ieșit din comun. El zâmbi, știind probabil că nu eram de acord cu modalitatea sa de a gândi. Tocmai de aceea îmi putea dezvălui aceste detalii despre viața lui. Probabil nu le dăduse sunet acestor cuvinte vreodată și le ținuse doar pentru el.

Își trecu mâna stresat prin părul ciocolatiu, în timp ce cu cealaltă bătea un ritm contrar muzicii din club. Cearcănele vineții de sub ochii săi albaștri de safir

demonstrau faptul că nu era pe deplin odihnit. Era palid, ostenit, ca și când ar fi dus o luptă cu sine crâncenă și ar fi pierdut din lipsa armelor.

— Ești obosit, am constatat în șoaptă.

Dar mă auzi și lăsă un șuierat să-i traverseze buzele crăpate. Își trecu nervos limba peste ele și mă atacă cu o insistență vizuală de temut.

— Atât de obosit, dezvălui, lăsându-și ochii în pământ. Prea obosit.

De asta stătea singur la bar. De asta nu petrecea. Nu-l cunoșteam atât de bine pe Sin și știam categoric că aparențele înșeală. Deci un băiat care se cuvine că s-ar afla în al nouălea cer și că are tot ce îi trebuie, totodată se confrunta cu probleme ce-l extenuau pe interior și exterior, concomitent și letal.

„I trust no one, it's a habit"

Ne-am trezit ademeniți în versurile unei melodii, în timp ce privirile noastre se atrăgeau din ce în ce mai mult. Am respirat greoi, uitându-mă stingheră în jur Toată lumea dansa și parcă nimeni nu părea să le pese de mine și de Sin. Eram doar noi doi într-o adunătură de siluete.

„Cause all you bring is sadness"

Mi-am axat privirea din nou asupra lui Sin, văzându-l la fel de receptiv ca mine.

„But when I am near you I feel flames"

Privirile noastre intersectate erau

străbătute de un influx electric, ce se resimțea asupra pielii mele ca niște fiori de gheață. Și totuși simțeam căldură, plecând de la buricele degetelor de la picioare, până în creștetul capului.

„Is this love? Oh, is this love?"

Sin se ridică de pe scaun și îmi făcu semn să-l urmez. L-am ascultat ca printr-o transă, rugându-mă să nu fiu roșie precum o tomată și să nu-i arăt că printr-o singură privire împărtășită mă poate înmuia îndeajuns încât să nu mă mai țin pe picioare.

Se opri undeva pe ringul de dans, timp în care eu iar m-am holbat la adunătura de oameni, pentru a mă convinge că nimeni nu este interesat de noi și că ne putem desfășura după bunul plac. Când nu am întâlnit nicio privire incisivă axată asupra noastră, m-am dus în dreptul lui și l-am lăsat să mă ia de mână, ținându-mi respirația.

Sin începu să se legene lent alături de mine, știind că nu sunt tocmai expertă la dans. Își lăsă mâinile să alunece viclene în jurul taliei mele și mă trase ușor mai aproape de pieptul său. Mi-am închis ochii, încercând să trag aer în piept. Mirosul pielii sale îmi invadară simțurile cu precizie, îmbăindu-mă într-o dulce reverie.

Mi-am pus palmele asupra pieptului său, înghițind în sec. Poate că pentru Sin acest moment nu reprezenta nimic, deoarece avea în brațe aproape zilnic câte o fată. Dar pentru mine? Pentru simpla Skye acest moment reprezenta totul.

Muzica de pe fundal devenea doar un sunet, în timp ce adevăratul spectacol se afla în ochii săi albaștrii, ce căpătau nuanțe unice într-o lumină difuză, furnizată de un cer fals cu stele. Tema balului: noapte înstelată.

Ne-am uitat amândoi în tandem către

tavan, simțind cu adevărat că totul se rezuma la cer. Același cer ce ne unea atunci când plângea sau când strălucea. Același cer care ne dăruia totul, doar pentru a-i fi simpli admiratori. Același cer care ne captura visele și le transforma în stele. Același cer care ne dădea speranța necesară că ne vom reflecta întotdeauna în el și că oriunde ne-am afla, cerul rămânea la fel pentru amândoi.

Prin cer vedeam strălucirea ochilor săi. Nu știam ce reprezenta cerul pentru el, însă...speram ca atunci când îl privește, un gând de-al lui să fie îndreptat spre mine.

Mi-am axat atenția asupra trăsăturilor sale frumoase. Sin chiar era altceva și pentru prima dată îmi venea să strig: „Te-am găsit!", ca și când l-aș fi așteptat o veșnicie. Adevărul era că era mai mult decât aș fi cerut eu de la viață.

— Mulțumesc pentru dans, îmi șopti, îndepărtându-se câțiva pași, pentru a mă privi în întregime.

Ochii lui stăruitori îmi făceau rău. Îmi înmuiau picioarele și îmi provocau fiori. Îmi venea să mă fac mică, pentru a scăpa de insistențele sale vizuale, care sperau să mă deslușească. Nu aveam nimic de ascuns însă. Mă arătam așa cum eram, plină de defecte. Dar mi le asumam. Asta eram și oricât de mult ar fi vrut cineva să mă schimbe sau să-mi schimbe stângăciile, nu ar fi putut. 1

— Un bănuț pentru gândurile tale? mi se adresă amuzat, probabil văzând că nu spun nimic, deși am o față timorată. 6

— Ar trebui să fii miliardar, dacă ar fi să număr câte îmi străbat acum mintea, m-am așezat înapoi pe scaun. 1

Îmi urmă exemplu, dar nu-și dezlipi privirea de asupra mea. Se întinse către mine și cu degetul mare îmi dădu o șuviță

de pe obraz la o parte. Zâmbi satisfăcut, ca un perfecționist notoriu și reveni la poziția sa inițială.

— Sper că sunt și eu printre miliardele tale de gânduri. 11

Ești. De un miliard de ori, am gândit silențioasă.

Nu! Ajunge! Pentru prima dată voiam să spun ceea ce gândeam cu adevărat. Simt că lucrurile ar fi mai ușoare dacă am spune ce am simți cu voce tare, fără a ne teme de răspuns.

— Ești, am spus hotărâtă. De un miliard de ori. 10

Încercam să neg faptul că nu-mi tremurase vocea în ultimul hal sau faptul că acum tremuram eu cu totul, întrebându-mă de ce naiba n-am tăcut. 2

Sin nu răspunse, în schimb își împreună mâinile cu ale mele, făcându-mă și mai 16

emoționată decât eram. Dumnezeule! Eram pe cale să fac un Infarct. L-am privit cum se apropie de mine, dându-mi de înțeles că voia să mă sărute. Tânjeam cu fiecare fibră din corpul meu după asta, în timp ce o parte din mine încă nu-i venea să creadă. Sin voia să mă sărute! 16

Mi-am închis ochii, ignorând sunetul inimii mele ce părea să bată în gât acum și m-am întins și eu, simțind nevoia să elimin distanța dintre noi odată pentru totdeauna. Dar înainte ca eu să ajung la cel pe care îl doream, scaunul meu alunecă pe podea, aruncându-mă pe mine și pe inima mea năzdrăvană oriunde, dar nu în brațele lui. Mai de grabă pe podeaua rece, în timp ce capul meu o sărută pasional într-un impact de toată frumusețea. 37

Unele lucruri sunt prea frumoase ca să fie adevărate. 7

IV

„iubirea nu are cap" 9

M-am trezit cu o durere zdravănă de cap, într-un pat care nu-mi aparținea, înconjurată de ochii bulbucați ai familiei mele. Mama croșeta totoși, fără să privească spre andrele, în timp ce mă supraveghea. Tata se juca cu mustața sa stufoasă, trecându-și degetele obsesiv prin ea, totodată bătând din picior în semn de plictiseală. Ați crede că Talia era singura normală din familie, dar nu. Ea își făcea selfiuri, în timp ce numea cu voce tare hashtag-uri despre cum sora ei e pe moarte și viața sa este plină de drame. 17

Mai bine nu mă trezeam. 2

— Uite ce ochi beliți are! mama aruncă o andrea prin cameră. S-a trezit. Frumoasa mamei! 32

Se aruncă deasupra mea, îmbrățișându-mă ca și când nu m-a mai

văzut de o veșnicie. Mă sugruma cu brațele sale puternice, parcă încercând să mă facă să-mi pierd cunoștința din nou. Tata își dădu seama că sunt în agonie, așa că o trase de mânecă să se oprească.

— Patty, lasă copilul în pace, bărbatul îi spuse pe un ton ferm. Nu vezi ce palidă este.

— Cred că ești lihnită, iubito. Mă duc să-ți aduc ceva de mâncare. Să nu pleci nicăieri, îmi spuse femeia fericită.

Da. De parcă aveam cum să fug.

Am privit-o cum năvălește la ușă, ca și când s-ar termina toată mâncarea de la magazin.

— Tată, Talia îi puse mâna pe umăr. Du-te după ea, până când nu cumpără trei tone de mâncare. Știi cum exagerează.

— Ai dreptate.

L-am privit și pe el cum iese pe ușă, apoi axându-mi atenția asupra Taliei. Se așeză pe scaunul de lângă pat și încercă să-mi spună ceva. Părea frământată în adevăratul sens al cuvântului.

— Cum te simți?

Tonul ei arăta o oarecare îngrijorare. Îmi venea să mă închin, dar nu aveam puterea necesară. Am oftat, încercând să-i răspund la întrebare.

— Sunt puțin amețită, mi-am dus mâinile la cap.

Îl aveam bandajat și mă durea ca naiba.

— Uite, nu te aștepta să fiu mereu o soră bună, începu pe un ton strict. La bal m-am speriat de moarte. E evident că tu ești împiedicată și mereu cazi pe undeva, dar de data aceasta erai inconștientă și eu nu știam ce să-ți fac. M-am panicat.

Ești surioara mea mai mică, pe care nu mi-am dorit-o, dar pe care am primit-o în urma unui accident, când mama a încurcat anticoncepționalele cu pastilele de gripă. Rahaturi d-ăstea se mai întâmplă.

Uau. Acum înțelegeam de ce viața mea era o serie de accidente. Eram născută dintr-unul.

— Știu că mă comport ca naiba cu tine, dar să nu-ți treacă prin capul ăla mare, umflat și bandajat că nu te iubesc, proasto. Și ultimul lucru pe care l-aș vrea ar fi să te pierd. Pentru că nu e distractiv dacă nu ai de cine să te iei și nici nu aș mai avea despre cine să inventez faptul că are herpes genital.

— Le spui tuturor că am herpes genital?

— Nu asta e ideea.

Am ascultat-o cu atenție, până când ai

mei s-au întors. Mama cumpărase doar supă la caserolă și o cutie cu gogoși. Tata zâmbea mândru că a putut să o rețină din a mai lua și alte lucruri, în timp ce Talia se scuză și anunță că trebuie să plece la școală.

— Te duc eu, se oferi bărbatul.

Și-au luat rămas bun de la mine, în timp ce eu am zâmbit tristă. Voiam la școală. Voiam să-l văd pe Sin. Oh, Dumnezeule! Sin. Eram cu el atunci când am căzut. Buzele noastre aproape că se atingeau, înainte ca eu să mă lovesc la cap.

Era un vis oare? Oare impactul mă făcuse să visez faptul că Sin Leithold a vrut să mă sărute?

— Mănâncă, mama îmi împinse caserola în față.

Mi-am întors capul dezgustată și am observat un buchet mare de plumeria pe comodă. Mi-am mijit ochii în așteptarea

unui răspuns, în timp ce am studiat finețea cu care era împachetat. Ai mei nu ar fi avut vreodată gustul de a alege ceva atât de sofisticat, iar Talia, ei bine, mai bine și-ar rupe o unghie decât să-mi cumpere flori.

— Ți le-a trimis un băiat. Aproape era să dau greș în a-l face pe tatăl tău să nu facă spume. 1

— Un băiat? am întrebat confuză. 2

Mama se ridică de pe scaun, lăsând supa pe noptiera alăturată și îmi oferi florile în brațe, semnalându-mi faptul că printre ele se ascundea un bilețel stingher.

L-am atins cu degetele emoționată și l-am desfăcut, citind fascinată.

„Îmi pare rău pentru faptul că atunci când ești cu mine îți pierzi capul. La propriu.— Sin" 67

Am înghițit în sec, realizând că nu fusese totul un vis. Chiar se întâmplase.

— Cineva special? mama interveni încântată. 1

Am citit a doua oară, temătoare să nu mă trezesc în patul meu de acasă și să constat că nimic din toate astea nu era real. Doar că cu cât citeam, cu atât ajungeam să realizez un alt lucru. Scrisul acela...L-aș fi recunoscut dintr-o mie.

— El e. 34

V

<u>„stea ce strălucе și ai ei cer obscur”</u> 1

Mă îndreptam spre liceu sâmbăta. Nu, nu eram o maniacă precum ar fi putut crede oricine. Și nici nu recuperam timpul pierdut din cauza internării mele. Ei bine, fusesem externată de aproximativ șapte ore și acum străbăteam strada încă bandajată la cap. Nu, nici nebună nu

eram.

Sau poate eram. Dar nu voiam să recunosc că un băiat mă adusese în stadiul ăsta.

Mă îndreptam spre liceu sâmbăta, doar pentru a-i găsi bilețelul. Știam că-mi dăduse un răspuns. El nu știa că eu știam cine era. El nu mă știa pe mine. El, de fapt, nu-mi știa nici numele. De aceea, era esențial să-i răspund. Nu voiam să creadă că m-am plictisit să-i scriu, pentru că, sincer, îi reciteam bilețelele în fiecare noapte.

Faptul că era Sin cel care mi le trimitea, schimba totul la o sută optzeci de grade. Începusem să-mi dau seama ce fel de persoană era. Acum discuțiile noastre căpătau sens. Doar o singură persoană și-ar fi putut ascunde realitatea în spatele unor măști.

— Bineînțeles că nu mai este aici.

Am verificat banca din curtea liceului. Îngrijitorul strângea mereu după noi la fiecare terminare a orelor. Însă gunoiul se arunca doar duminică. Am privit reticentă containerul, neștiind dacă se merita să fac acest pas doar pentru a-i citi răspunsul. 2

Se spune că din iubire faci multe lucruri trăznite. Dar nimeni nu a spus nimic de înotatul în gunoi. Mi-am trecut picioarele de-o parte și de alta al containerului, cocoțându-mă la propriu pe el. Mi-am lipit degetele de nas, strângându-l puternic, și m-am scufundat ca și când m-aș fi pregătit de înot. 7

Un cotor de măr, o pungă de pufuleți goală, o cutie de iaurt, o roșie storcoșită, niște muște, test notat cu nota patru, tichet pentru detenție. Toate gunoaiele într-un loc și nici urmă de bilețelul lui Sin. Am ieșit pentru o gură de aer, trăgându-mi sufletul.

— Sunt oficial cea mai ciudată fată, am 5

oftat, băgându-mă a doua oară. 5

După lungi căutări în alimente folosite și ambalaje goale, să nu spun de un prezervativ care nu avea ce căuta acolo, am găsit în sfârșit biletul mototolit, ud din cale afară de suc de portocale. Speram să fie portocale și nu pipi. 5

— Bingo! am ieșit din gunoi, ținând în mână bucata de hârtie.

Am icnit la senzația provocată de o coajă de banană agățată printre firele mele de păr. Deja aveam stomacul întors pe dos și puteam jura că aveam să vomit din minut în minut.

— Te-am găsit!

— Nu ai vorbit tu, nu-i așa bilețelule? 1

— Iubițelule?

M-am întors confuză, vrând să repet cuvântul pentru a asigura persoana că nu

am spus așa ceva. Am dat de părul roșcovan al lui Trip Handell, care se integra perfect printre frunzele arămii din copaci. Brusc îmi venea să mă pitesc undeva.

Eram văzută ieșind din gunoi de un tip super atractiv, care venea către mine cu o privire ciudată.

— Te-am găsit, în sfârșit. Marea mea dragoste. Cât te-am așteptat!

Hă? Trip se poziționă în fața mea și mă privi blajin, derutându-mă. Oare visam? Sigur asta era. Teoria mea cea mai de preț era că atunci când am decis să port tocuri la bal, am căzut pe scări și mi-am imaginat toate aceste lucruri cu Sin și cu Trip. Da, asta era.

— Trip? Noi nu ne cunoaștem.

— Avem timp, iubito. M-am îndrăgostit. Avem timp, căci iubirea mea pentru tine e veșnică.

Spunea asta cu atâta convingere, încât mă întrebam dacă și el se pregătea pentru o audiție la actorie.

— Ce tot vorbești? Nu te poți îndrăgosti de mine așa.

— Așa cum? De la prima vedere? Ba pot și o s-o fac, comentă prompt. Nu te împotrivi iubirii.

— Ăhm, nu știi ce zici. Ai mâncat ceva stricat? Sau te-a bătut soarele în cap? Da, cred că asta e, am încercat să-i descos spusele. În plus, de ce eu?

Era o întrebare logică pentru mine. Un băiat ca Trip nu ar fi vorbit cu mine. Nici Sin nu ar fi vorbit cu mine. Și totuși...

...În plus, ieșeam din gunoi, ca și când ar fi fost un lucru absolut normal pentru mine. În ciuda aspectului meu deloc strălucit, mai eram văzută și făcând un lucru dezgustător.

— Pentru că am spus că mă voi îndrăgosti atunci când voi vedea o fată ieșind din gunoi. 57

Uau. Băiatul ăsta avea grave probleme. Săracul. Mama lui probabil îi otrăvea mâncarea. 2

— Ce? l-am întrebat, vrând să mă asigur că am auzit bine.

— Am avut o iubită fotomodel. Bine, am avut mai multe, dar aceasta a fost cea care a avut nesimțirea să se despartă de mine. Nu eu de ea. Îți vine să crezi? pufni cu dezgust. S-a despărțit de mine pe motivul că nu mă implicam în relație și că eram incapabil să iubesc. Așa că i-am spus: „Într-o zi o să mă îndrăgostesc de o fată simplă, căreia nu-i pasă de aspectul său.", iar ea mi-a răspuns ofensată că: „O fată care să nu se preocupe de aspectul său? Unde o să o găsești? În gunoi?". Deci i-am promis că dacă mă voi îndrăgosti de cineva, mă voi îndrăgosti de 3

o fată ca iese din...

— Belele, l-am întrerupt. Fac colecție de belele. E ca și când cel de sus este curios să vadă în câte tâmpenii mai pot intra. Ei bine, Dumnezeule. Ai fi surprins.

Vorbeam singură, ignorându-l pe Trip, care arăta suspicios de interesat de persoana mea și de ceea ce eu îndrugam. Nu știu dacă avea impresia că tot ceea ce îmi spunea avea sens, însă nu aveam de gând să mă pun cu logica unor oameni ca aceștia. Știam mai bine de când cu clonele Barbie ale surorii mele.

Mă întrebam, era o regulă de a fi prost pentru cei populari? De asta Sin trebuia să joace rolul unui răsfățat afemeiat, incapabil să facă ceva productiv cu viața lui?

— Ești exact ceea ce am nevoie, Trip continuă cu complimentele gratuite.

Mai aveam puțin și-l credeam.

— Uite, e o nebunie ce se întâmplă și chiar nu am de gând să iau parte la așa ceva. Nu-ți poți găsi o altă obsesie? Eu sunt destul de plictisitoare și banală.

— Numești banală o persoană care a ieșit din gunoi? 9

Nu. O numesc o proastă. 6

— Trip, i-am pus mâna pe braț. Nu sunt genul de fată care să ia parte la o asemenea imaturitate. Nu cred în dragoste la prima vedere. 12

Am rostit asta, gândindu-mă la felul cum Sin arăta printre picăturile de ploaie în acea noapte. Nu fusese vorba despre iubire, însă mă simțisem diferit. 1

— Lasă-mă să te contrazic, Trip m-a trezit din transă. A simți nu este o imaturitate. Eu cred că ai nevoie de curaj ca să iubești.

— Și ce știi tu despre asta? l-am tratat cu superioritate. 2

Dar Trip nu era supărăcios și îi plăcea să mă surprindă întotdeauna. Mereu a fost o persoană căreia nu-i puteam purta pică în nicio circumstanță, căci avea cele mai bune intenții. Rar vedeai o persoană atât de juvenilă și exuberantă, și totuși atât de naivă și transparentă. 2

— Lasă-mă să aflu dacă am curajul necesar, îmi luă mâna între palmele sale. E OK. Refuză-mă cât vrei. Asta nu mă va opri. Vreau doar o întâlnire, în care să-ți dovedesc că ceea ce simt eu e real. Nu voi înceta din a ți-o cere. Azi, mâine, peste un milion de zile. Nu contează, pentru că în final știu că vei spune da. 9

Am dat să încerc să-i scot această idee din cap, dar apoi i-am privit ochii încărcați de speranță. Mă dădea peste cap la propriu. De ce insista atât de mult pe faptul că s-a îndrăgostit de mine, când el era Trip Handell? Numai numele 1

lui spunea ceva. 1

— Trip! un băiat în uniformă sportivă îl strigă din ușa liceului. Haide, frate. Lasă fetele! Încep antrenamentele. 2

Oh. Sâmbătă, băieții din echipa de fotbal aveau practică. Deci nu era o coincidență că se afla aici sâmbăta.

— Trebuie să plec, iubito. Dar ne vom revedea. Îți promit, se apleacă și îmi fură un sărut scurt pe obraz. 16

Am înlemnit, privindu-l cum pleacă. Nu aveam suficiente belele. Acum unul dintre cei mai populari băieți din liceu susținea că s-a îndrăgostit de mine și că dorește să mă cunoască, când eu de fapt dezvoltam sentimente pentru prietenul lui cel mai bun. 6

M-am întors pe călcâie, cu privirea spre tenișii mei prăfuiți și murdari de iaurt dietetic din ghena cu gunoi și m-am strâmbat dezgustată. Oare eram în

comă? Când avea să se termine visul acesta ciudat, în care doi dintre cei mai frumoși băieți îmi ofereau atenția lor?

M-am izbit de ceva solid și imediat mi-am dus mâna la bandajele de pe cap, resimțind o urmă de disconfort.

— Jur că nu o fac intenționat, o voce cunoscută îmi spuse cu îngrijorare.

Sin!

Îl aveam în față după toate acele evenimente de la bal, în care buzele noastre aproape se uniseră într-o atingere ingenuă. Mă gândeam că teoria mea se confirma doar menținând contactul vizual cu el. Cu Sin mă simțeam diferit. Simțeam flăcări în pântece și electricitate în buricele degetelor. Îmi simțeam inima încercând să evadeze din piept. Simțeam aerul pe care îl împărțeam datorită distanței mici dintre trupurile noastre.

— Ești mai bine? părea că-i pasă. M-am speriat enorm atunci când ai căzut.

Probabil mă făcusem de râs în fața tuturor. Probabil sora mea le spusese că am căzut de beată ce eram.

— Îmi pare rău, am șoptit afectată.

— Nu, mă opri. Mie îmi pare rău că nu am putut face mai mult. Nu am putut să te prind. Dar cred că lucrurile nu se petrec așa cum se petrec în filme. Eroul nu reușește să-și prindă eroina în brațe și să o țină la pieptul său.

Am înghițit în sec, neștiind ce ar trebui să-i spun.

— M-am simțit răspunzător pentru ceea ce ți s-a întâmplat și chiar mi-am făcut o mie de scenarii în cap în care aș fi reușit să te prind atunci și tu ai fi fost în siguranță. Iartă-mă că te-am dezamăgit.

— Nu m-ai dezamăgit, am spus convinsă, nevenindu-mi să cred că el se simțea responsabil pentru ceea ce se întâmplase. Sunt stângace și cad tot timpul. Nu e mare lucru.

— Nu mă aștept să înțelegi, dar...

Se apropie de mine și îmi luă mâinile într-ale sale, ca și când asta ar fi fost cel mai firesc lucru.

— Vreau ca atunci când ești cu mine să te simți în siguranță. Vreau să fiu locul tău sigur, îmi spuse cu greutate în voce. Îți promit că de acum te voi prinde de fiecare dată, la orice cădere. Voi fi acolo pentru tine.

Spunea asta cu atâta convingere, încât mă făcea să mă simt cu adevărat răvășită. Știam deja că își va încălca promisiunea și totuși dădeam crezare cuvintelor lui, luându-le în considerare ca fiind absolut plauzibile. Lucrul cel mai devastator fusese că voiam să cred că va

fi mereu acolo pentru mine. La orice cădere.

Dar niciodată nu va ști că cea mai dureroasă prăbușire va fi cauzată de răcoarea cuvintelor lui și că el nu va fi acolo să mă prindă, fiind preocupat cu împingerea sentimentelor de pe un pisc înalt, cu cruzime și fără regret.

Am ales să tac atunci. Eram pur și simplu fascinată de reflexia imaginii mele în safirul ochilor săi. Căci eram mai frumoasă așa. Mult mai frumoasă decât atunci când nu mă privea. Mult mai frumoasă decât aș fi putut fi vreodată. Păream că strălucesc mai tare când se afla în preajma mea.

— Orișicum, întrerupse tăcerea, eliberându-mi mâinile pentru a le trece pe ale sale prin părul său minuțios aranjat. Ce faci aici? Te-am văzut vorbind cu Trip mai devreme.

Mi-am adus aminte de roșcovanul și de

obsesia sa pentru mine.

— Mda. E un tip ciudat, am spus în barbă, încă confuză de cele întâmplate.

— Sper că nu a făcut ceva care să te supere.

— Oh, nu. Nu a făcut nimic din ceea ce nu mi-am dorit.

Proastă formulare. Îi dădeam de înțeles alte lucruri. În plus, dacă văzuse pupicul pe obraz, atunci Sin putea concluziona că nu fusese furat și că eu de fapt mi-l dorisem. Nu știu de ce mă frământam cu astfel de gânduri, jucând împotriva mea. Nu era mare lucru. Era doar un pupic venit de la un tip super atractiv, care avea intenții romantice cu mine. Mda. Sunt ruinată.

— Deci? Îmi vei spune ce faci aici sâmbăta?

— Am venit după asta, mi-am făcut

curaj și am ridicat bilețelul.

I-am văzut cum un val de surprindere îi străbate chipul, recunoscând probabil bucățica de hârtie. Mă captiva această schimbare bruscă a trăsăturilor sale ce se aliniau într-o varietate de expresii, una mai încântătoare ca cealaltă.

— Cum se poate? murmură surprins, mascând o urmă de zâmbet. Nu-mi spune că tu ești Josephine! 1

— P? am chicotit. Nu știu de ce sau cum, însă cumva această coincidență este cea mai plăcută din viața mea. 2

— Nu aș numi asta doar o coincidență, zâmbi de data asta fără vreo altă mască. Cred că e ceva special la tine, Josephine. Cred că viața cumva încearcă să ne aducă împreună, deoarece consideră că suntem două astre care au nevoie unul de celălalt. 15

— Ca luna și soarele?

— Nu. Luna și soarele nu se întâlnesc. Se hrănesc cu sentimentul de dor furnizat de lipsa celuilalt. Eu tind să cred că noi strălucim atunci când suntem împreună.

— E exact cum am constatat mai devreme. E ca și când eu strălucesc datorită ție, căci când suntem împreună simt că nu mai sunt atât de banală pe cât mă consider.

— Iar eu simt că atunci când sunt cu tine am un motiv să strălucesc.

— Și atunci ce reprezentăm, Sin?

Am făcut o pauză lungă, analizând situația imaginată doar de noi.

— Eu sunt cerul, iar tu ești cea mai strălucitoare stea de pe el. Așadar, fără tine, aș fi complet anostă și obscură. Dar atunci când apari tu, dincolo de nori, reușești să mă luminezi, am constatat.

— Tu îmi dai un motiv să strălucesc și dacă tu nu ai fi acolo, nu aș fi nici eu, făcu o pauză scurtă, în care își redresă glasul. Pentru că acolo unde ești tu...

— Sunt și eu.

Ne-am privit uluiți unul pe celălalt, simțind cum toate nimicurile căpătau sensuri la care nu am fi visat vreodată. Brusc nu mai era vorba despre Skye și Sin, căci noi eram doar trupuri imperfecte ce sperau să se contopească spiritual.

Însă sufletele noastre păreau legate unul de celălalt, așteptând momentul în care iubirea noastră să fie admirată de către toți privitorii, ce visau ca într-o bună zi să se alăture nouă într-un dans de ploi stelare.

Eram două inimi captive în două forme nearticulate, sperând să-și găsească drumul una spre cealaltă și să transforme răcoarea prezentă în fiecare

bucățică rănită în bucurie, puritate, speranță, credință. Să topim printr-un sărut sloiul de gheață ce ne îndepărta de fiecare dată.

Și atunci am înțeles că eu și Sin eram născuți din suferință și că relația noastră avea să fie un du-te vino continuu. Separați la fiecare ploaie, incapabili să ne vedem, știind că suntem atât de aproape și că nu ne putem uni într-un spectacol de lumini. Dar găsindu-ne la fiecare risipire de nori, căci aparțineam unul altuia fără intenție. 4

Cineva mi-a spus că dacă iubirea nu ne unește, despărțirea sigur o va face. Cumva avea dreptate. Despărțirea era menită să ne aducă mai aproape unul de celălalt și să ne facă să realizăm că un cer fără stele este obscur, iar o stea nu există fără al ei cer. 2

De fiecare dată când ne separam, crezând că nu vom avea o nouă șansă la a

simți, Universul ne dădea o altă oportunitate. Așadar, ne era predestinat să ne întâlnim, să ne îndrăgostim, să suferim, să ne separăm, ca mai apoi să o luăm de la capăt până când găseam o cale să alungăm pulberea de nori ce ne testa iubirea.

Ploaia nu era inamicul nostru. Ea reprezenta construcția tuturor acelor lacrimi ținute ascunse printre nori. Ea era clădită din toată suferința cuvintelor nerostite la timp. Ea ascundea curajul de-a forma un infinit în ceea ce noi numeam iubirea adevărată. În fond, iubirea adevărată era atunci când te îndrăgosteai fără remediu de esența unei persoane și îți încredințai ei tot ceea ce reprezentai, fără a te teme că la final apui, pierzându-ți forma.

Când dăruiai totul doar pentru un moment de fericire și de frumusețe absolută, știind că noaptea e trecătoare și că dorul rănește.

Te abandonai iubirii, lăsând-o să te poarte pe culmi necunoscute, plină de fețe necunoscute, plină de răutate și de răni adânci. Căci a iubi într-adevăr era o formă de apartenență, deoarece mereu ajungeai la cel de care inima ta aparținea. Cel care te merita cu adevărat, deși încercai să te convingi contrariul.

Nu poți nega nevoia a două inimi de a se uni într-o singură bătaie.

— Sin! tipul care îl strigă pe Trip mai devreme strică momentul. Frate, iar ai uitat de antrenamente?

— Trebuie să plec, îmi spuse rușinat. Mai vorbim. Cred că acum că știu cine suntem, putem vorbi pe internet.

Internet? Nu! Era o idee proastă. Aveam toate profilurile pe numele Skye, nu Ariel. 3

— Ăăăă, prefer bilețelele. E mai 1

romantic așa.

Proastă! De ce a trebuit să zic cuvântul cu r?

Mi-a zâmbit larg și a luat-o pe urma tipului din echipa de fotbal, nu înainte de a-mi spune:

— Ai dreptate.

Am zâmbit la rândul meu, despăturind bilețelul.

„Dacă inimile noastre formează magie, de ce nu le lăsăm să se contopească?”

| Scriptum III |

i

„destramă-mă și te iert”

Trecuseră aproximativ cinci săptămâni, în care eu și Sin nu prea am mai vorbit. Începuse să lipsească de la ore și să vină rar pe la liceu. Îl vedeam mai mereu trist și epuizat și oricât de mult îmi doream să

fiu lângă el, să-l susțin, mereu se afla în companția prietenilor săi. 7

Nici prin bilețele nu am mai vorbit. I-am scris unul, așteptând un răspuns care a întârziat să vină. Poate că magia se risipise cu adevărat.

Între timp, Trip nu renunțase la ideea de a mă face să ies la o întâlnire cu el. Nu-i păsa că este văzut în preajma mea. Mă urmărea peste tot la liceu și se arăta interesat de cele mai bizare lucruri despre mine, de la felul cum îmi îmbălsămez părul, până la câtă sare adaug mâncării. 22

Așadar, sătulă să-l mai car peste tot, am acceptat. Dar i-am spus că nu vreau nimic extravagant, căci știam că familia lui Trip avea o grămadă de bani cu care eu nu eram obișnuită. Condiția mea a fost ca întâlnirea să fie doar o simplă plimbare pe jos.

Nici nu m-am aranjat peste asta. Mi-am 4

pieptănat claia de păr și m-am îmbrăcat cât mai casual. Poate dacă îi arătam că nu sunt atât de formidabilă pe cât credea el, mă va lăsa în pace.

— Pregătită? mă luă de cot și înaintă cu mine. Te voi duce într-un loc special pentru mine și pentru prietenii mei. Mereu am spus că o voi duce pe fata cu care mă voi căsători acolo.

— Căsătorie? m-am smucit înspăimântată.

Dar apoi i-am văzut zâmbetul tâmp de pe chip și l-am lăsat să ma ia iar de braț.

— Ți-am scris o poezie, își aminti deodată.

Își drese glasul, scotocind după o hârtie mototolită în buzunarul jachetei sale.

— Ariel. Ești mai frumoasă decât un cățel. Îmi faci inima să bată. Zici că este psihopată. Te iubesc atât de mult. Și aș

vrea să te sărut. 105

Am izbucnit în râs, neputând să mă controlez. Ce naiba de poezie era asta?

— Nu îți place? se întristă.

Nu voiam să-l fac să se simtă prost. Cunoscându-l pe Trip, chiar se străduise la poezia asta absolut oribilă.

— Nu e asta. Doar că, am încercat să găsesc o scuză. Nu mă cheamă Ariel. Numele meu e Skye. 4

În sfârșit îi spusesem cuiva asta, fără rețineri. Era o ușurare să aud aceste cuvinte venind din gura mea. Frustrarea mea începuse să fie mare, pentru că la o introspecție a propriei persoane, realizam că cu cât mă prefăceam că sunt altcineva, cu atât mă pierdeam pe mine în proces. Ultimul lucru pe care mi-l doream este să-mi îngrop identitatea. 7

Da, aveam un milion de imperfecțiuni. 2

Eram de o timiditate abundentă și clar nu mă puteam ține pe picioarele mele, fără să calc strâmb. Dar nu-mi doream nimic altceva de la mine. Preferam să fiu așa, decât să mă molipsesc cu prostie de la oxigenatele mărșăluitoare de prin liceu.

— Skye, repetă încântat. Acum înțeleg. Ochii tăi sunt albaștrii precum cerul.

— OK, l-am întrerupt. De ce toată lumea îmi aseamănă ochii cu numele meu?

— Pentru că sunt frumoși.

Am continuat să mergem, dar nu în liniște. Trip îmi spusese cam tot ce era de spus despre el. Nu era o persoană misterioasă. El povestea cu degajament chiar și detaliile negre ale vieții lui. Aflasem că își pierduse virginitatea împreună cu sora lui vitregă, pe ascuns de părinți. Că și-o trăgeau de fiecare dată când ea venea în vacanță. Că mama lui era vânzătoare în Australia, în timp ce

bogatul său tată se recăsătorise cu o femeie materialistă, cu care se îmbăia în bancnote. 12

Trip mai avea un frate mai mic, pe care îl căra mereu pe umeri de fiecare dată când îl vedea. Asta se petrecea doar o dată pe an, căci cel mic stătea la mama lor. Domnul Handell îi trimitea pensie alimentară în fiecare lună, dar nu se preocupa și de alte detalii din viața puștiului. 3

Trip era roșcovan natural, moștenindu-și mama. Avea un milion de relații pe an, căci flirta și cu muștele când se plictisea. Era înconjurat de prieteni, dar niciunul ca Sin. Cei doi se cunoșteau din copilărie și erau inseparabili. Obișnuiau să construiască căsuțe de lemn în copaci și plângeau când părinții lor le dărâmau de frica de a nu cădea de acolo într-o bună zi. 5

Trip era un sportiv remarcabil. Nu avea vicii. Nu consuma alcool, nu fuma și nici 7

nu se droga. Știa că pentru a excela în sport, trebuia să aibă grijă de corpul său. 7

— Am ajuns, ne-am oprit la un pisc. Aici vin cu băieții înainte de meci. Ne relaxează.

M-am așezat pe pământul rece și am privit în zare, neștiind cum să fac întâlnirea să se termine mai repede.

— Deci asta este? O întâlnire și gata, nu?

— Acesta era planul? mă întrebă aproape rănit. Să ieși cu mine doar pentru a avea garanția că te las în pace?

— Ei bine, să fiu sinceră, am amânat răspunsul. Cam da. Uite, Trip. Noi doi nu cred că funcționăm atât de bine, iar eu nu cred că sunt capabilă să te văd într-o altă modalitate decât...bine, dacă mă gândesc mai mult, nici prieteni nu putem fi. Tu ești Trip Handell. Ar fi o rușine să 7

fii văzut cu mine. 7

Se propti cu fața în palmă, cu mâna sprijinită de genunchii strânși. Contempla la un răspuns și eram plăcut surprinsă să văd că gândea înainte să deschidă gura. Deși îmi era teamă de un Trip rațional, deoarece avea toate armele necesare să mă bată în această contradicție.

— De ce îți place să te poziționezi mai jos decât ceilalți? mă întrebă deodată, direct, fără vreo mimică interesantă. 4

Avea un chip impasibil și vedeam doar o scurtă străfulgerare a unei așteptări interioare de a-și primi răspunsul la întrebare.

— Nu fac asta, am negat, întorcându-mi capul.

— De când am început să vorbim, mi-ai spus de un milion de ori că ești banală și că nu te ridici la mărimea așteptărilor

mele. Ești repetitivă când vine vorba în a te critica, mă analiză meticulos. Ai o părere proastă despre tine sau ești perfecționistă în ceea ce te privește?

— E posibil să nu am suficientă încredere în mine.

— De ce?

De ce? Pentru că...ei bine, pentru că...eram un dezastru pe două picioare. Nu era evident?

— OK, ai câștigat. O să-ți spun, l-am îmbrâncit puțin cu pumnul pe braț. Să spunem că mereu am fost un haos. Total contrar surorii mele. Dacă ea la grădiniță era creativă și jucăușă, sociabilă și primea întotdeauna bulinuțe roșii, eu eram altfel. Nu desenam niciodată fără să depășesc și niciodată nu respectam regulile. Trebuia să desenez o vacă maro? O desenam albastră. Cu dungi roșii, am specificat.

Trip se făcu confortabil, sprijinindu-se în mâini. Era pentru prima dată când îi vorbeam despre mine.

— Când trebuia să fac un colaj cu frunze, eu îmi lipeam frunzele de pleoape și mâncam lipici. Să nu mai spun că în pauze eram un dezastru. Nu puteam să merg fără să cad și să mă julesc în genunchi. Eram mereu ciufulită, prăfuită și bâlbâită, încât educatoarea mea a crezut că sunt autistă o perioadă, l-am făcut să râdă zgomotos. Ei bine, toate aceste lucruri m-au influențat. Când crești cu impresia că nu e nimic de capul tău, atunci îți afectează stima de sine. Am ambiții mari, însă sunt conștientă că poate nu se vor împlini niciodată și că vor rămâne doar vise.

Trip se opri din râs și se întristă pentru un moment. Nu știu dacă se regăsea în ceea ce spuneam, însă părea că mă înțelege. Își puse mâna deasupra alei mele și mă strânse blajin. Numai Sin îmi atingea mâinile cu atâta lejeritate. La

naiba! Iar mă gândeam la el.

— Mergem? mi-am retras mâna rușinată.

Trip nu avea nicio vină pentru faptul că eu mă comportam rece cu el. Știam asta. Îmi spusese clar și răspicat că nu-l interesa dacă-l luam în considerare ca iubit sau ca prieten. Pentru el era important să mă aibă prin preajmă. Oricât de distantă aș fi încercat să fiu, Trip nu renunța la admirația stranie pe care mi-o purta.

— Stai așa, își luă telefonul și porni camera din față.

M-am strâmbat stânjenită. Știam că tinerii din ziua de azi au practica selfie-ului în sânge, însă eu nu eram atât de frumoasă încât să dau bine în poze.

— Vreau să port cu mine amintirea acestei zile.

Făcu o poză ciudățică, pe care o postă pe Instagram. Îl rugasem frumos să facă tot posibilul și să nu mă eticheteze, deoarece lumea mă știa drept Ariel și nu drept Skye. N-a pus prea multe întrebări, dându-și seama că nu era un subiect despre care doream să vorbim.

Am plecat în liniște către casă. Până când...

Trip m-a păcălit. Mi-a spus că dorește cu ardoare să mă conducă până acasă și la jumătatea drumului a susținut că îi este foarte sete și că locuiește aproape. Așa că aveam să trecem pe la el, să bea apă și să mă conducă după. Firește, am fost stingheră la început. Să merg la el? Era un plan de a mă duce în patul lui și de a face lucruri interzise cu mine? Pentru că era prost. Și planul, și Trip.

Dar am acceptat, dat fiind faptul că era încă zi și că Trip se aruncă la pământ, susținând că moare deshidratat.

Dar, cum spuneam, m-a păcălit. Nu știu de ce și cum, dar avea loc o petrecere la el acasă. Probabil că așa se întâmpla când aveai bani și când părinții plecau fără să le pese în vacanță. Trip avea toată libertatea din lume să lase fetele gravide în absența lor.

Toți tinerii populari de la liceu erau aici, inclusiv oxigenatele surorii mele. Am încercat să mă amestec printre mulțime, fiind total intimidată de faptul că nu eram suficient de aranjată la prima petrecere la care mă duceam.

— Ariel, oxigenata șefă mă trase de braț. Ce bine că ești aici! Chiar mă uitam pe Instagramul lui Trip. Voi băieți sunteți împreună sau ceva?

— Ăhm, nu?

Cât de repede circulau bârfele în rândul adolescenților? Când totul era la un click distanță, foarte repede.

— Sunteți foarte frumoși împreună. Eu vă sprijin, râse, acoperindu-și gura cu mâna la care avea unghii de un metru jumătate fucsia. 6

Nu îmi imaginasem că oamenii aveau să creadă că eu și Trip puteam fi împreună. Deși îmi plăcea să cred că eram complet invizibilă în fața celorlalți, îmi dădeam seama că unii nu erau atât de băgați în seamă de VIP-urile liceului. 6

Dar categoric detestam atenția. 1

— Acum că ești cu Trip, trebuie să stai cu noi. Vom fi prietene, nu-i așa, Ari? mă luă iar de braț și mă conduse până în bucătărie. 4

Pe blat erau așezate pahare roșii de plastic, umplute cu suc de mere. Cred că era suc de mere. 26

— Uite, am început și m-am gândit asupra numelui ei.

Cum naiba o chema? Mi-am scuturat capul și am continuat. 1

— Eu și Trip suntem doar prieteni.

— Doar prieteni? făcu cu ochiul. Eu sunt doar prietenă cu o mulțime de băieți. E distractiv. Într-o clipă vorbiți despre Netflix și în alta faceți Netflix. 23

Mi-am mijit ochii confuză. Ce tot abera această specie de maimuță cu păr artificial? 11

— Nu cred că știu despre ce vorbești, m-am rezemat de barul cu gustări. De fapt, nu știu ce caut aici. Nu prea sunt obișnuită cu petrecerile.

Nu era o destrăbălare totală, dar încă ne aflam ziua în amiaza mare. O adunătură de oameni dansau frenetic pe Taylor Swift, țopăind pe mobila scumpă din sufragerie. Pudelul lui Trip — sau a mamei sale vitrege, lătra supărat la tineri, deoarece îi deranjau somnul de 2

frumusețe. 2

— Ah, chicoti oxigenata. Eu și fetele avem mereu momente de acest gen. Ne întrebăm ce facem la o petrecere dacă nu arătăm o mie la sută perfect. Sunt zile în care fața nu te ajută, așa că nu-ți vine să ieși din casă. De asta sunt pastilele. 6

Scotoci în borseta sa roz cu pietricele strălucitoare aurii și scoase o tabletă de pastile pe care mi-o flutură prin fața ochilor.

— Pentru ce sunt? am întrebat reticentă. 1

Eram ușor intrigată.

— Pastilele ăstea sunt pentru a nu te mai simți oribil. Când le iei, pur și simplu uiți de toate insecuritățile pe care le ai. Te simți magnific, vorbi aeriană. Am pastile pentru mai multe lucruri. Când mă simt grasă, iau laxative, spre 14

exemplu. 14

— Grozav.

I-am spus ironic, văzând cum se apropie de mine.

— Acum că ești prietena mea trebuie să le iei. Și pe ăstea. Și laxativele. 2

Mă mângâie pe păr, încercând să mă convingă. OK! Fetele ăstea erau sărite de pe fix. Pastilele ălea mai mult ca sigur le mâncau creierul. Mă rugam ca Talia să nu recurgă la aceste lucruri, pentru binele ei. 1

— Trebuie să mă duc la baie, m-am retras în grabă. Dar mă întorc.

Cum naiba puteam ieși de aici, fără ca nimeni să observe? Trip era la intrare și îi întâmpina pe cei care de-abia acum veneau. Iar oxigenata era pe urmele mele, vrând să-mi bage pastilele pe gât. 5

Am intrat în una dintre băile de la parter și m-am spălat pe față. De ce eram un magnet de belele? De ce nu puteam să fiu o adolescentă normală? 1

— Haide, Skye. Gândește!

Bingo! Mi-am axat atenția asupra geamului aflat deasupra veceului. Dacă mă urcam cu picioarele pe el, mai mult ca sigur puteam să ajung și să ies pe acolo. Se alesese praful de prima mea întâlnire. 2

M-am sprijinit în piciorul stâng, încercând să mă salt. Mi-am plasat brațele pe marginea geamului, silindu-mă să-mi ridic corpul pentru a putea evada. Detestam faptul că aveam mâinile subțiri precum niște tăieței, incapabili să mă salte.

Am reușit după câteva gâfâieli să ies până la fund pe geam. După, am rămas blocată. Aveam picioarele înauntru și bustul înafară. *Grozav! Grozav! Grozav!* M-am fâstâcit, încercând să mă eliberez. 7

În zadar! 7

Ce puteam face? Dacă cineva afla că am încercat să fug pe geam de la o petrecere normală pentru adolescenți, mai mult ca sigur mă făceam de râs. Și ce dacă rămâneam toată viața blocată pe geam? Nu era mare lucru. Ah, Skye. Proastă o să fii mereu!

— Nu, mamă! am auzit o voce de afară. Nu am de gând să-mi pun sănătatea în pericol, crede-mă. OK, m-am săturat de predicile tale. Vreau să trăiesc precum un tânăr normal. Îți promit! Nu, nu o să beau. Doar apă plată, știu. Încetează! Nu mai sunt un copil. Mă sufoci. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă. Nu mă interesează. O să-ți închid, jur. Lasă-mă în pace. 11

Sin apăsă pe butonul de închidere a telefonului nervos. Nu-l mai văzusem de ceva timp și acum că-l aveam în față constatam că îmi era dor de el. Doar că nu era în largul său. Era abătut și palid. 6

Oftă, jucându-se cu telefonul printre degete. Se lăsă în jos, încercând să-și regleze respirația agitată. Nu știam dacă era pe cale să aibă un atac de panică sau nu, dar nu puteam sta cu brațele încrucișate. La figurat, căci la propriu eram prea țeapănă să fac acest lucru.

— Ești bine? l-am întrebat blajin.

Tresări la auzul vocii mele și rămase surprins să mă vadă în poziția în care mă aflam.

— Ce faci aici?

— O să râzi, dar asta este. Îți spun pentru că știu că tu ești mai de treabă decât restul, am dat din umeri, dar m-am zgâriat de colțul geamului. Am rămas blocată, deoarece voiam să fug de la petrecerea asta.

Mă privi serios, ca mai apoi să-l apuce râsul. L-am lăsat să savureze acest

moment, presupunând că în ultima vreme nu prea avusese parte de amuzament. În plus, îi adoram zâmbetul.

— De ce nu mă miră? încă se ținea de burtă. Tu, nu știu cum reușești, dar ești altceva.

— Păi, nu te supăra, dar ai putea râde mai târziu? Am cam amorțit aici.

— Oh, da.

Încercă să mă prindă de brațe și să mă tragă, dar fundul meu tot nu se clintea. Începusem să cred că eram grasă și că aveam nevoie de laxativele ălea.

— O să mă duc pe partea cealaltă. Să nu pleci nicăieri, glumi, dând într-o altă criză de râs.

Am simțit două brațe apucându-mă de picioare și m-am rugat să pot fi eliberată. Imediat ce fundul meu a încetat să mă încurce, m-am prăbușit

asupra lui Sin. Poate că el nu era obișnuit cu căratul greutățile sau eu eram cu adevărat prea grasă, dar cumva eram unul peste celălalt pe podea.

Am zâmbit, privindu-i ochii sublimi și am sperat ca atunci să se producă o conexiune. Dar el mă dădu la o parte și evită să se uite la mine. Îmi tot spuneam să nu o iau personal, conștientă fiind că avea probleme.

Nici nu-l puteam sili să-mi spună ceea ce se petrecea cu el, pentru că nu eram chiar atât de apropiați.

— Vino, îmi făcu semn. Te scot pe ușa din spate.

Înaintă, evitând orice contact vizual. Sin era chiar foarte rece în acest moment, dar nici nu îmi datora nimic.

— Mulțumesc mult pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine, i-am spus, în timp ce mi-a arătat drumul spre ieșire.

Nu mi-a spus nimic. Îmi zâmbi stânjenit și mă lăsă să plec, fără să mă oprească. 4

ii

„separați de obscuritatea cerului"

Începeam să mă satur de prietenele surorii mele. Nu îmi dădeau pace de când au presupus că din cauza pozei de pe Instagram eu și Trip eram împreună. Mă urmăreau peste tot și îmi dezvăluiau detalii intime despre tehnica lui Trip de a face dragoste. Mă oripilau auditiv și cu cât purtam mai multe conversații cu ele, cu atât îmi pierdeam mai mulți neuroni. 2

Eu și Trip, în schimb, eram super bine în calitate de prieteni. Categoric era straniu că două persoane atât de diferite puteau lega o prietenie. 1

— Dau test la matematică, oftă Trip, dându-și cu culegerea de probleme în cap. Cât făcea sin de nouăzeci de 21

grade?

— Apropo de Sin, mi-am dres glasul, a fost cam absent în ultima vreme? Ce a pățit?

— Are câteva probleme de sănătate. Nu e nimic grav. Stai liniștită! O să-și revină.

I-am zâmbit, încă cu un gust amar și l-am lăsa să plece la prietenii lui. M-am îndreptat spre Becca, observând că tastează frenetic, cu un zâmbet tâmp pe chip. Eu încă mă rugam ca Sin să fie bine și să nu pățească nimic.

— Pământul către Becca! mi-am fluturat mâna în fața ochilor săi.

— Ah, da. Bună, Skye! Ce faci? rânji energică.

Mi-am dat seama imediat că era vorba despre un băiat la mijloc. Fetele îndrăgostite aveau o aură proprie.

— Îmi vei spune cine e frumușelul cu care vorbești?

Se intimidă, ascunzându-și roșeața obrajilor cu palmele.

— Curând. Pentru moment vreau să păstrez un piculeț intimitatea dintre noi. Sper să înțelegi asta. 2

O făceam. Și eu îl ținusem pe Sin ascuns, căci știam că, așa cum spunea el, nimeni nu era îndreptățit să știe momentele în care fusesem cu adevărat fericită. 5

iii

„nu există noi pentru totdeauna"

— Trebuie să plec la antrenament. Dacă-l vezi cumva pe Sin, spune-i să-și miște fundul pe teren, Trip îmi eliberă mâna. 1

— S-a întors Sin? am întrebat încântată.

— Ăhăm.

Roșcovanul îmi trimise bezele, în timp ce mergea cu spatele, încât era cât pe ce să se împiedice. Mi-am afundat râsul și mi-am amintit că aveam un test la chimie, la care trebuia să ajung, iar eu eram deja în întârziere din cauza lui Trip. Se sunase de zece minute.

M-am oprit în momentul în care am auzit un chicotit cunoscut și m-am uitat la prietena mea care stătea sprijinită de dulapul ei metalic, în timp ce un tip o săruta pe gât. M-am apropiat tiptil, știind că poate le invadam intimitatea, dar curiozitatea era mai puternică decât integritatea mea.

Doar că gestul meu nu-mi stăpânise setea de a ști tot ceea ce se petrecea cu Becca. Gestul îmi făcu inima să furnice de durere. Băiatul care o făcea fericită, care o atingea, care o săruta era același băiat pentru care eu aveam sentimente.

Sin. 58

Prietena mea cea mai bună avea o relație secretă cu el. Mi-am mușcat buza, încercând să nu plâng. Până la urmă, de ce aș plânge? Era logic că nu aveam șanse să fiu cu el. Eu eram o glumă. Nimic bun nu se lipea de mine. 14

Văzându-i atât de fericiți, m-am simțit ca de fiecare dată...în plus. Mereu fusesem în plus. Lumea nu avea nevoie de mine. Nu aveam vreo utilitate și practic mă născusem degeaba. Doar făceam umbră pământului, iar pământul nu mai avea nevoie de încă una. Avea nevoie de lumină. Nu de obscuritate. 4

Eram supărată pe mine. Cum puteam să fiu geloasă pe doi oameni care se plăceau? Ei erau fericiți împreună. Ce conta că eu simțeam că mă prăbușesc? Mă prăbușeam. 1

Unde ești, Sin? Ai promis că mă vei 20

prinde. 20

Mi-am dezlipit privirea de pe ei și m-am întors, sprijinită de perete, încercând să-mi dictez ceea ce trebuia să simt. Trebuia să fiu alături de prietena mea. Trebuia să fiu fericită pentru ea. Era cel mai corect lucru. 9

Sin nu-mi aparținea. Nu a făcut-o vreodată și nici nu o va face. 4

În momentul în care i-am auzit că își iau la revedere, am tras aer în piept și mi-am îndreptat coloana, silindu-mă să par puternică. Adevărul era că aveam inima frântă. L-am văzut pe Sin mergând înainte și am simțit cum mi se frânge pentru a doua oară. Cum îi puteam vorbi acum? 3

Mi-am dres glasul, realizând că mi-l pierdusem din cauza țipetelor din interior.

— Sin!

S-a întors intrigat, ca mai apoi să se încrunte la vederea mea. Nu mă așteptam să mă privească cu afecțiune, însă nu mă așteptam nici să se uite la mine ca și când aș fi cel mai mare deranj din lume.

— Ce vrei? mă întrebă aspru.

Nu plânge, Skye. Nu în fața lui.

— Păi Trip a spus că aveți antrenamente și mi-a cerut să te anunț, în cazul în care dădeam peste tine. Asta fac, m-am bâlbâit, știind că mai mult îl enervez.

Ajunsesem să fiu o povară pentru Sin Leithold. Poate uitase în lunile în care fusese plecat de acea conexiune pe care am avut-o. Poate uitase de mine.

— Bine, se întoarse dezinteresat.

Nu pot renunța la tine, Sin.

— Ești bine? l-am întrebat îngrijorată, prinzându-i brațul.

Nu doream să-i fiu invazivă, dar mă întrebam cum era cu adevărat. În aceste luni, îmi făcusem milioane de griji. Dacă se simțea singur? Dacă simțea că nimeni nu l-ar fi putut înțelege? Dacă avea pur și simplu nevoie de cineva? Nu-l puteam abandona acum că avea cea mai mare nevoie. Chiar dacă nu merita să rămân. 1

— Ce te face să crezi că-mi poți vorbi? se smuci. Cine te crezi? 14

— Obișnuiam să vorbim, am înghițit cu greutate în sec.

— Ah, da, râse ironic. Te referi la bilețelele ălea tâmpite, nu? Ei bine, am vorbit cu tine doar pentru că mă plictiseam. Nu au însemnat niciodată ceva important pentru mine. Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi că ești specială. Nu ești. Acum lasă-mă dracu în pace! 57

L-am lăsat să plece, în timp ce eu am ameliorat frigul din sufletul meu cu căldura lacrimilor ce se întrevedeau în colțurile ochilor mei albaștrii. Eram cu adevărat proastă. Cum de am crezut că un băiat ca el s-ar fi putut uita la o fată ca mine?

E de ajuns să respiri lent de câteva ori, pentru a-ți da seama că durerea nu pleacă. Ea te îmbrățișează și te ajută să realizezi că trebuie să renunți la anumite persoane, în ordine ca tu să fii cu adevărat fericit.

iv

„devorează-mi sufletul”

Nu a durat mult până când Sin și Becca și-au făcut publică relația și nu mult până când prietena mea a încetat să iasă cu mine. Motivul? Noile ei prietene populare aveau nevoie de ea. Așadar, prânzurile deveniseră pline de

singurătate. 13

Trip mă mai invita la masa celor populari, dar eu refuzam, deoarece îmi provoca greață să-i văd pe Sin și Becca sărutându-se. Așa că roșcovanul își mai sacrifica mesele cu prietenii, doar pentru a sta cu mine. Sincer, dacă nu mi-ar fi fost Trip alături, aș fi luat-o razna de mult. 17

— Un sandviș cu cașcaval topit pentru cea mai frumoasă fată din univers, îmi împinse punga în față. 6

— Iubesc cașcavalul topit, i-am spus emoționată. Mulțumesc mult.

— Eu te iubesc pe tine. 24

— Ce? m-am înecat.

— Ce? Nimic. N-am zis nimic. 15

A zâmbit ștrengărește și și-a mâncat jumătatea în liniște, făcând fețe la mine 6

doar pentru a mă binedispune. Doar că nu puteam să o ignor pe Becca, care vorbea pe un ton ridicat despre întâlnirea romantică pe care a avut-o cu Sin în noaptea precedentă. 6

— Foarte urât din partea ei să te abandoneze pentru majoretele ălea, Trip vorbi îmbufnat. Cum ar putea cineva să renunțe la fățuca asta atât de frumoasă? 17

— Mai ales că susținea cu ardoare că nu le suportă, am oftat nervoasă. Sper ca măcar iubitul ei să o facă fericită.

— Sin? Trip se opri din mâncat. Vezi să nu. Este cu ea doar pentru că vrea să i-o tragă.

— Poftim? De ce nu mi-ai zis asta până acum? m-am înfuriat. 1

— Am crezut că îl cunoști deja pe Sin. Stă cu o fată până când îi deschide picioarele. După le părăsește. Și 12

crede-mă, Becca nu e genul lui Sin. El nu a plăcut-o vreodată. Mereu vorbește în sictir la adresa ei. Chiar nu știu de ce a ales-o să-i fie victimă, dacă tot nu e atras fizic de ea.

— Trebuie să o avertizez, m-am ridicat hotărâtă.

Dar mâna lui Trip mă opri.

— De ce? mă întrebă supărat. De ce trebuie să o ajuți, dacă te-a abandonat ca și când ai fi un obiect? Becca nu o să te creadă niciodată. Becca e prea ocupată visând cai verzi pe pereți cu Sin. Skye, îmi pare rău să-ți spun asta, dar ea nu ți-a fost niciodată o prietenă adevărată și deși nu cred că mă vei asculta, pur și simplu nu are rost să o avertizezi. Ea știe în ce s-a băgat.

Îi înțelegeam punctul de vedere. În plus, Becca știuse că mie îmi plăcuse de Sin înainte. Și asta nu o împiedicase să intre într-o relație cu el. Trip avea dreptate.

Becca nu îmi era prietenă și nu m-ar fi ascultat în veci. Însă eram nervoasă.

Eram nervoasă pe Sin! Nu avea niciun drept să umilească o fată, doar pentru propria plăcere. Data trecută fusesem prea slabă și rănită pentru a-i spune în față tot ceea ce simțeam, dar acum nu mai eram. Iar toată iubirea pe care începusem să i-o port se transformase în ură.

L-am văzut vorbind la telefon pe gazon, singur. M-am ridicat de la masă, luând și paharul de cafea pe care îl primisem de la Trip și m-am dus spre el. Am așteptat să încheie apelul și apoi l-am confruntat.

— Gunoi de om! am aruncat cantitatea de cafea din pahar pe el. Sper că acum exteriorul reflectă cât de putred ești pe interior.

I-am comunicat nervoasă și m-am întors pe vârfuri.

— Ce dracu? înjură. Hei, vino aici!

Făcu tot posibilul să mă apuce de brațe, pentru a mă trage la pieptul său. Era nervos, dar nu mai nervos decât mine. Mai aveam puțin și-l luam la bătaie. Mâinile sale îmi strângeau pielea de pe brațe cu putere, ca și când ar fi vrut să-mi lase semne.

M-am fâstâcit în brațe lui, încercând să evadez, dar asta nu l-a făcut decât să mă țină mai captivă la pieptul său, în așa fel încât petele de cafea să mă murdărească și pe mine. Mi-am ridicat privirea și i-am întâlnit încruntarea de pe chip.

— Nu mai ești așa de curajoasă? mi se adresă aspru. De ce naiba ai făcut asta?

— Pentru că ești un nimic, i-am replicat.

Mă strânse mai tare. Din ce în ce mai tare. Îndeajuns încât să nu mai simt

unde începea trupul său și unde se terminia al meu.

— Sunt un nimic? Prietena ta cea mai bună spune altceva. 2

— Da? Bravo ei! Eu nu sunt de aceeași părere.

Își înfășură un braț în jurul taliei mele și mă trase înspre el și înspre buzele sale. Ah! Mă frustra atât de tare că încă îl consideram atrăgător. Trebuia să dictez fiecărei fibre din corpul meu să nu mai tremure la fiecare atingere. Însă nu reușeam să mă controlez.

— Ce ți-aș astupa gura asta spurcată pe care o ai! îmi spuse la rândul său frustrat, prinzându-mi bărbia și săltând-o sus. Poate că dacă ți-aș devora buzele, ai face liniște pentru prima dată în viață. 11

— Dacă vrei să te mușc, atunci ce mai aștepți? 9

Îmi privi buzele cu atenție, parcă dându-și seama că tânjeau după atingerea lui. Îmi detestam corpul, care se aprindea doar în preajma lui Sin. Eram blestemată! Ochii mei poposeau pe felul în care își trecea limba peste ale lui. 4

Îmi eliberă bărbia, pentru a-mi da părul după urechi. Chiar dacă gestul părea blând, felul în care mă privea, ca și când îl călcam pe toate bătăturile, nu era. Și-a trecut degetul mare peste buzele mele întredeschise, ce căutau aer, frământându-le pentru a le simți textura.

— Scuzați-mă! Becca își drese vocea. 15

Sin m-a eliberat, iar eu am privit-o precaută observând cât de geloasă era. Ultimul lucru pe care-l voiam era să creadă că eram interesată în idiotul ăsta. 1

— Nu-mi vine să cred! Ce ai pățit

iubitule? se uită la hainele lui murdare.

— Prietena ta s-a întâmplat.

— Asta? râse ironic. Nu e prietena mea.

Mă privi incisiv, parcă declarându-mi război doar pentru că m-a surprins în brațele iubitului său. Păcat că nu avea habar că nu eram atașați așa din intenții romantice, ci doar pentru că ne certam.

— Becca, am încercat să o dreg. Te va răni.

— Ha, pufni răutăcios. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji, *Ariel*.

Îl luă de gât și plecă alături de el, în timp ce capul lui Sin era încă întors către mine.

V

„luptă pentru a mă da uitării"

Încă o vineri seara în care rămâneam acasă și mă uitam la seriale. Spre deosebire de Talia, care se afla la o petrecere împreună cu prietenele sale. Trip mă invitase să ies, dar îl refuzasem. Îmi plăcea compania lui, însă nu eram încă pregătită de o viață socială activă. 2

Am auzit un ciocănit la ușă și am oprit televizorul, pentru a răspunde. Mama era în bucătărie, iar tata nu se întorsese de la serviciu. Nu-mi păsa că eram în pijamale și că aveam părul în coc. Tot aveam de gând să răspund.

— Becca? am rămas surprinsă la vederea fostei mele prietene.

Se năpusti în brațele mele, începând să plângă cu putere. Nici nu știam cum să reacționez. Ce se întâmplase cu ea? 44

— Ai avut dreptate, Skye. Ai avut dreptate, îmi comunică printre suspine. Sin și-a bătut joc de mine și de iubirea pe care i-o purtam. Îmi pare rău că 23

m-am îndoit de tine. Am fost îndrăgostită de el, Skye. Am vrut să cred că și el mă iubește. Doar că și-a bătut joc de mine. 23

Am mângâiat-o pe spate, fiindu-mi milă de ea.

— Mi-am pierdut virginitatea cu el, Skye. Doar că nu a fost cum mă așteptam. Nu a fost drăgăstos. Nici nu m-a sărutat în timp ce...Nu m-a sărutat deloc. Nu m-a luat în brațe după. Nu mi-a răspuns la te iubesc. S-a îmbrăcat și a plecat. Nici nu a așteptat ca eu să am un orgasm. Nu m-a privit în ochi după. Mi-a spus doar că lucrurile s-au terminat între noi și s-a făcut dispărut, îmi povesti panicată. Dacă nu îl am pe el, nu am pe nimeni. Te-am pierdut pe tine. De proastă te-am pierdut. Trebuia să te ascult. Doar că am crezut că ești geloasă pe faptul că el m-a ales pe mine. M-ai putea ierta? 44

O compătimeam. Chiar o făceam. Sin era 2

o mizerie de om. Nu-mi venea să cred că ar fi putut face asta unei fete. Nu era același băiat incredibil pe care îl cunoscusem. Nu era același băiat pentru care nutrisem atâtea sentimente frumoase. Îmi era scârbă de Sin. Îmi era scârbă de ceea ce devenise.

— Becca, îmi pare rău pentru tot ceea ce ți s-a întâmplat. Te iert, însă, m-am oprit pentru a mă îndepărta, lucrurile între noi nu mai pot fi reparate. Noi nu mai putem fi prietene. De fapt, nu cred că am fost vreodată cu adevărat prietene. Îți doresc tot binele din lume și îmi pare rău că ai realizat în felul acesta ce fel de persoană este Sin.

— OK, își șterse lacrimile. Înțeleg. Doar mai gândește-te. Eu chiar te-am considerat prietena mea. Nu aș vrea să știu că te-am pierdut definitiv.

Am privit-o plecând, încercând să nu bag în seamă faptul că nu o credeam câtuși de puțin. Revenise la mine deoarece își

pierduse popularitatea și nu mai avea de ales. Eu fusesem pe ultimul loc în lista ei cu priorități și pentru asta nu o mai putea ierta.

Am închis ușa în urma mea și mi-am simțit inima scăldată în regrete. Când l-am cunoscut, am știut că el este diferit față de restul. Am crezut că a apărut în sfârșit persoana care putea să îmi ilumineze lumea doar cu un zâmbet, cu un dans lent în ploaie, cu o privire amețitoare. Dar presupun că m-am înșelat.

Mi-ai promis că vei fi locul meu sigur și că mă vei prinde la orice cădere. Dar din cauza ta am ajuns să mă aflu în cădere. Tu mi-ai provocat atâta rău și ai distrus orice urmă de sentimente pe care le aveam pentru tine.

— Oare sunt o persoană rea doar pentru că nu pot să o iert pe Becca în totalitate? m-am întrebat, urcând către camera mea.

I-am luat jacheta și am privit-o tristă.

— Oare sunt o persoană rea doar pentru că aș putea să te iert atât de ușor dacă mi-ai da un singur motiv ca să o fac?

Încă mă rugam ca toate ăstea să nu fie reale și Sin al meu să fie în continuare băiatul uimitor pe care l-am cunoscut într-o seară ploioasă. Mi-am luat telefonul și i-am căutat profilul de facebook. Din cauza tuturor secretelor pe care le aveam, nici nu mă puteam împrieteni cu el. Puteam doar să-i privesc pozele și postările din umbră. Halal viață.

Am observat o postare de acum o oră, care mi-a atras atenția.

Nu sunt bine, atunci când mă gândesc că pot să te rănesc cu intenție, când ți-am promis că te voi proteja și că voi fi eroul visurilor tale. Numește-mă laș, căci prefer să te fac să mă urăști, decât să

te fac să te îndrăgostești de mine. Și
asta doar pentru că vreau să văd cât
de mult ești capabilă să lupți pentru
noi.Presupun că te doare. Și pe mine mă
doare. Mă doare să știu că mi-e prea
teamă să-ți spun că nu vreau să pleci.
Că vreau să rămâi. Pentru că eu te voi
aștepta până la sfârșit. Indiferent dacă
te vei întoarce. Eu sunt aici. Tu unde
ești?

‖ Scriptum IV ‖

i

„mă înec în sentimente”

Ne aflam la sfârșitul vacanței dinaintea clasei a zecea. La insistențele Taliei am ieșit și eu la plajă, deși detestam să mă afișez doar cu un costum de baie pe mine. Nu-mi plăcea ideea că toți străinii

erau capabili să îmi vadă formele. 9

Orișicum, fusese o mare greșeală, deoarece eu stăteam singură în apă, iar ea era înconjurată de prietenii ei. Ghinionul meu era că Trip nu venise. Deși era și noroc, căci mai mult ca sigur avea să îmi analizeze corpul. 4

Doar că belele mă însoțeau peste tot. 6

— Da, Sin! Talia sări în sus de fericire. Vreau să fiu iubita ta. 37

Îl prinse de gât și îl sărută în fața mea, provocându-mă să mă dezechilibrez și să alunec pe o algă. Firește că stângacea de mine se alegea cu o căzătură și cu un întreg show de salvare. În timp ce ea? Se alegea cu singurul băiat pe care îl plăcusem vreodată. 8

Mă sufocam cu imaginea lui în minte. Nu mai simțeam decât că mă scufund în adânc, apa învăluindu-mă pe de-a-ntregul. Mâinile mele bâjbâiau fără 2

succes un punct de susţinere, în timp ce picioarele mele se zbăteau îngrozite la gândul că aveam să fiu înghițită de mare. 2

Lumina era un punct fix și fără formă, sus, acolo unde doream să ajung și nu aveam cum. O vedeam în ceață, luptându-mă cu valurile sălbatice, ce mă străbăteau ca pe un inamic. La fiecare respirație, simțeam apa. Și odată cu încărcătura lichidă dinăuntrul meu, îl pierdeam și pe el. 3

Două brațe mă ridicară la suprafață, atingându-mi talia și lipindu-mă de un corp călduros. Eram pe jumătate inconștientă. Nu mai respiram, pentru că eram înspăimântată să nu fiu atrasă de o iluzie și de fapt să mă aflu încă în derivă.

Căldura a dispărut la scurt timp, eu fiind așezată acum pe un pat de nisip. Mă apăsa pe piept, mă săruta cu aer. Mă readucea la viață. Am scuipat apă și 2

mi-am deschis ochii. Nu. El nu era cel care mă salvase.

El era motivul pentru care aproape mă înecasem.

— Ești bine? salvamarul mă întrebă, văzând că mi-am recuperat cunoștința.

Mi-am ridicat capul cu greutate și mi-am axat atenția către sora mea. Se uita îngrijorată la mine, ținându-l pe Sin de braț. Iar el nu avea vreo expresie notabilă pe chip. Nu îi păsa că aproape îmi dădusem duhul. Nu îi păsa de mine.

— Da, am mințit, pentru a nu mai fi centrul atenției.

Imediat ce s-a răspândit adunătura de oameni, Talia a început cu dojenirile, cum că mereu îi stric zilele libere, cum că mereu mă împiedic și mă rănesc, cum că m-am născut cu două picioare stângi.

O auzeam îndepărtat pe fundal, în timp

ce-l priveam pe Sin. Îmi simțeam inima arzând de durere, întrebându-mă dacă în sinea lui simțea repulsie la adresa mea. Prima dată îmi țintise prietena cea mai bună. Acum sora. Nu putea fi o coincidență.

De ce era atât de însetat când venea vorba de a-mi face rău? De ce ochii lui reflectau atât de mult cât de mult mă urăște? De ce nu înceta cu tortura și îmi spunea direct de ce voia să sufăr?

Eram o proastă. Chiar și acum, mă întrebam cum era să-i simt brațele în jurul meu, să-i simt stăruința buzelor curgând asupra buzelor mele și să-i simt inima zburdând alături de a mea. Mă întrebam, cât de frumos ar fi fost ca pentru prima dată totul să fie vorba despre noi? Doar noi doi.

Doar că visele uneori rămâneau vise. În cazul meu, așa era. Dar cât de urât se simțea să te încumeți să simți ceva atât de frumos pentru cineva, ca mai apoi

totul să se transforme într-o iubire neîmpărtășită? De ce te-ai mai avânta, în primul rând, dacă știi că vei fi rănită?

Mi-am dezlipit ochii de pe chipul său, încercând să ascund necesitatea de a mă elibera de lacrimi.

Nu plânge. Niciodată în fața lui.

— Skye? Talia se opri din dojenit, observând că nu eram în regulă. Ești bine?

Nu, dar ce conta? Pentru el sigur nu.

— Mda, m-am ridicat de jos.

Am zâmbit fals în fața surorii mele și m-am retras cu speranța că Sin va realiza că din cauza lui sunt așa, și că va merge pe urmele mele. Dar firește! A preferat să stea alături de Talia, noua sa iubită.

Nu a venit. Nu m-a împiedicat să plec,

neștiind că jumătate din inima mea se afla cu el, iar cealaltă jumătate se simțea incompletă. 5

ii

„skin” 20

Strângeam materialul hanoracului său în pumn, înecându-mă în propriile lacrimi. Voiam să-l urăsc cu ardoare, însă nu reușeam. Eram incapabilă să omor toți acei fluturași colorați care îmi cutreieraseră pântecul, de fiecare dată când îl aveam prin preajmă. 4

I-am îmbrăcat hanoracul, care emana căldură și care încă purta urme ale parfumului său. Cu toate acestea, îmi era frig.

Mă lăsam pradă tuturor furtunilor mele interioare, realizând că ploaia nu era superbă decât dacă el dansa cu mine printre picăturile ei. 3

M-am așezat la birou și mi-am prins părul într-un coc dezordonat. Am atins hârtia de caiet cu buricele degetelor, amintindu-mi de bilețele pe care obișnuiam să le scriem. El le-a numit tâmpite. Eu le-am numit sursa mea de fericire. 7

Și totuși, dacă aș avea ocazia să-i scriu ceva acum, ce aș fi putut să-i scriu?

S — vine de la secundele în care mi-am ținut respirația, atunci când te-am văzut.

K— vine de la Karma, care va face dreptate și care te va face să suferi pentru mine în același fel încât am făcut-o eu pentru tine. 11

I— vine de la iubirea pe care ți-o port și pe care ai încercat să o distrugi, ca să o înlocuiești cu multă ură

N— vine de la noi, două jumătăți incomplete care aderă una către cealaltă 1

și care speră că într-o bună zi o să formeze un întreg 1

SKIN— vine de la întregul pe care încercăm să-l formăm și de care ne este atâta teamă. Dar iubirea nu înseamnă teamă, iubitule. Iubirea înseamnă curaj. 48

Îmi pare rău că te consider unicul vinovat pentru trecerea absurdă a timpului și pentru că nu ne oferi o șansă. Mă tem că într-o zi o să mă trezesc fără tine în gând, fără să te văd sau să te simt aproape de mine, când puteam să te strâng în brațe pentru tot restul vieții.

Dar presupun că totdeauna nu semnifică nimic pentru noi.

M-am oprit din scris și m-am abținut să nu plâng. Încă mă întrebam unde a fost aruncată promisiunea făcută de către el, în care spunea cu atâta ardoare că o să fie lângă mine la orice cădere. 2

Adevărul este că nu-i fusesem niciodată 3

suficientă, încât să rămână pentru mine. 3

Am auzit un zgomot alarmant de pe hol preț de o secundă, ce m-a determinat să mă ridic de la birou și să bag bilețelul în buzunarul hanoracului. L-am dat jos, nevrând ca ai mei să mă întrebe de prezența lui și am ieșit să văd ce se întâmplă. 1

Doar că inima mea a tresărit în și mai multă durere atunci când l-am văzut pe Sin, furișându-se afară din camera surorii mele. 6

M-a privit uimit, în timp ce eu am încercat să-mi maschez suferința. Ce mai rămânea de spus? Se epuizaseră cuvintele între noi. Nu-i puteam spune că sufăr să-l văd cu altcineva. Din nou cu altcineva.

— Tu ești, remarcă pentru sine, stând pe loc. 16

Mereu am fost. 3

— Ar trebui să faci o treabă mai bună cu furișatul. Tata e destul de protectiv cu noi. O să intri în bucluc, dacă te prinde.

— Atât îmi vei spune? Să am grijă?

Mă privi contemplativ, așteptând niște cuvinte care nu-și aveau rostul.

Am dat afirmativ din cap. Nu aveam puterea necesară să îmi caut glasul.

— Nu voiam să fie așa, dezvălui afectat.

Dar nu-l puteam asculta, căci mă durea ca naiba.

— Oprește-te!

— Te rog, vreau să știi doar un singur lucru. Și te las în pace. Jur că te voi lăsa în pace! nu se apropia de mine.

Doar mă privea ca și când aș fi însemnat ceva vreodată pentru el, iar asta îmi

făcea și mai mult rău. Căci în toate aceste luni în care aș fi putut învăța să-l iubesc, am învățat să-l urăsc.

— Nu am vrut niciodată să te pedepsesc pe tine. M-am pedepsit pe mine. 7

Își plecă privirea și o opri la nivelul mâinilor mele, unde îi țineam hanoracul strâns. Mi-am dat seama că a realizat că încă îl păstrez și cu restrângere de inimă i l-am dat înapoi. 21

— Și cu asta oficial ne putem considera doar doi străini, m-am abținut să nu plâng, în timp ce degetele noastre s-au atins. 9

Le-am retras cu sufletul distrus și mi-am ascuns privirea plină de durere.

— Am ajuns în stadiul în care nici nu mă poți privi? mă trase la răspundere. Nu este nevoie să mă vezi, ca să știi că sunt lângă tine și că te aud plângând. Nu merit lacrimile tale și categoric nu merit 4

sentimentele tale.

— Care sentimente? l-am întrebat orgolioasă. Nu-ți mai da atâta importanță. Tu pentru mine nu exiști, Sin Leithold. Începând din această zi, tu pentru mine nu mai exiști.

M-am întors în camera mea, vrând să iau o gură de aer mare. Mă dureau atât de mult aceste cuvinte ce îmi părăseau gura, dar voiam să-l fac să sufere măcar pe jumătate pe cât suferam eu.

Îți jur că am să te privesc în continuare, doar pentru a-ți permite să vezi că o fac într-un mod diferit, într-un mod în care iubirea mea nu se mai reflectă nicăieri și o să-ți dau de înțeles că există atâta ură în mine îndreptată spre tine, încât toate momentele frumoase au fost o iluzie îndepărtată.

Îți jur că o să mă schimb, dacă asta înseamnă că te voi putea uita.

iii

„băiatul rece cu privirea caldă"

— Ar trebui să fii mai atentă cu iubițelul tău, i-am spus Taliei, indiferentă.

Atâtea lacrimi epuizate, atâtea nopți nedormite, ca acum să fiu o carcasă goală. Sin chiar nu merita lacrimile sau sentimentele mele. Avea dreptate. Mereu avea.

— Știu. Aseară era cât pe ce să o facem, îmi dezvălui temătoare. Skye, nu cred că sunt pregătită, însă știu că dacă nu fac asta, o să mă părăsească. 15

— Ești proastă sau ce? am dat din umeri sâcâită. Dacă te părăsește, înseamnă că nu are pic de respect față de persoana ta. 2

— Nu sunt proastă, Skye. Sunt îndrăgostită. M-am îndrăgostit de el și dacă l-aș pierde, m-ar rupe în două. Știu 17

că și el mă iubește. Nu mi-a spus-o, însă o simt de fiecare dată când mă ține de mână. De aceea, știu că trebuie să fie primul băiat din viața mea. Chiar dacă mi-e teamă, vreau să-i dăruiesc lui toată lumea.

O ascultam în liniște, înțelegând-o pe de-o parte. Ți se spune să ai o primă noapte de dragoste cu băiatul pe care îl iubești, însă nimeni nu se așteaptă ca iubirea pe care ți-o jură să fie falsă. Sin nu i-a promis nimic, însă semnalele pe care i le dădea erau suficiente.

Știam că nu era bine să mă prefac că sunt oarbă și că nu știu care sunt adevăratele lui intenții, doar că nu o puteam răni pe Talia. Mă simțeam neputincioasă, întrebându-mă dacă avea să mă creadă, dacă îi povesteam totul cu lux de amănunte.

Probabil că nu. Când iubești, ești oarbă.Nu. Rectific. Când iubești, vezi foarte bine motivele pentru care ar

trebui să pleci, dar preferi să închizi ochii, ca să ai garanția că măcar simți totul la capacitate maximă.

— Aseară am putut inventa ca pretext faptul că erați voi acasă. Doar că nu-i păsa. I-am spus că ai camera chiar lângă mine și că mai mult ca sigur ne poți auzi, dar nici asta nu l-a oprit. Până la urmă, i-am zis că nu doresc să fac asta și a plecat, fără a-mi mai spune nimic. 1

— Voia să ți-o tragă, știind că eu pot auzi? *Grozav!* 15

Nu era momentul potrivit să mă gândesc cât de mult dorea acest om să-mi facă rău, căci Talia era speriată. Rar îmi dezvăluia chestii despre ea. Știam că prietenele ei sunt niște ființe superficiale și nu i-ar fi înțeles în veci îndoielile.

Și iată-mă în acest punct, în care mă străduiam să nu stric momentul și să-i spun că Sin o folosea cu adevărat, doar 5

pentru a ajunge la mine. Nu voiam ca Talia să mă urască. 5

— Dacă nu ești pregătită, nu fă acest pas, am sfătuit-o. Și dacă el nu rămâne alături de tine, atunci înseamnă că nu te iubește și că nu merită nimic din ceea ce ai să-i oferi. Prima noapte de dragoste este importantă. Fii sigură atunci când o vei face! Dacă ai îndoieli, atunci mai așteaptă.

— Mulțumesc, surioară, îmi zâmbi prietenoasă. Mereu am crezut că tu ești aia matură dintre noi două. 19

Ajunse la liceu, ne-am îndepărtat una de cealaltă, ea plecând spre iubitul ei și oxigenatele asortate. Sin o luă în brațe. Ea își închise ochii cuprinsă de o frenetică senzație de iubire. El îi ținuse deschiși, privind absent, fără pic de sentiment. 2

Mă temeam pentru Talia. Nimeni nu merita să-i fie frântă inima de către o

persoană atât de rece și egoistă. Înainte de a-mi lua ochii de la ei, Sin îmi susținu privirea.

O persoană atât de rece, cu o privire atât de caldă.

Atât de caldă, deoarece incendiase construcția dinauntru său și privirea spectacolul de lumini cu un zâmbet vag pe chip. Sin reprezenta destrucție. Își distrugea propria persoană, colindând pe drumuri luminate doar de focul iscat.

— Skye, Trip își puse mâna pe umărul meu. Dumnezeule! Nu te-am mai văzut de mult.

Am zâmbit larg atunci când l-am văzut și m-am aruncat în brațele sale. Îi simțisem lipsa și de abia așteptam să-mi spună ce a mai făcut. Mereu avea povești interesante și chiar știa să le adauge o notă de amuzament, atunci când mi le povestea.

— Mi-a fost dor de tine, mă strânse cu putere. Ce făceai? La cine te uitai?

Se întoarse către Sin și îi făcu cu mâna. În zadar, pentru că acesta ne ignoră și o luă pe Talia de mână, dând să plece. Firește. Nici pic de politețe nu avea băiatul ăsta.

— Sunt împreună, hă? Trip își scărpină ceafa. Ești bine? Știu că tu și Sin...

— Eu și Sin ce? am tresărit.

Ce știa Trip despre noi?

— Nu prea vă înțelegeți, de când cu Becca. I-ai aruncat cafeaua pe el, continuă, dezamăgindu-mă puțin.

De ce m-aș fi așteptat ca Sin să vorbească cu Trip despre mine? Doar nu însemnam nimic pentru el.

— Sper doar să nu o rănească, am continuat, luând-o la pas către sălile de

clasă cu Trip pe urmele mele.

Trip încercă să îmi ia mâna într-a lui, dar am evitat orice urmă de atingere și mi-am strâns manualele la piept. Băgă de seamă și oftă pentru sine, încercând să disimuleze că nimic stânjenitor nu s-a întâmplat.

— Nu o va face, dezvălui. Cel puțin nu în același fel în care a făcut-o cu Becca. Am vorbit cu Sin aseară. Ceva l-a făcut să-și schimbe planurile, așa că a decis să se despartă de Talia, fără să treacă prin patul lui. 21

— De ce? 10

Dădu din umeri și îmi zâmbi jucăuș. M-am oprit în fața clasei mele și am încercat să-mi iau rămas bun, când Trip mă trase într-o altă îmbrățișare. OK! Era un pic prea lipicios. 3

— Chiar ți-am simțit lipsa și în tot acest timp m-am gândit la tine, a început să 3

spună emoționat. Mă gândeam, vei ieși la o întâlnire cu mine, Skye? Una pe bune? Doar una? 3

Oh, nu. Nu din nou. 9

iv

„un prim rămas bun" 1

Am acceptat să ies cu Trip, din scopuri absolut egoiste. Mi-am spus mie că dacă reușesc să uit o noapte de Sin, poate o să pot fi cu altcineva, fără să mă tem că o să mă rănească. Trip era un tip grozav. Mă făcuse să mă simt unică, deși nu eram. 1

Încerca să mă facă pe cât de confortabil posibil și nu uita să mă provoace să zâmbesc. Trip merita atenția mea. El nu ar fi ieșit cu prietena cea mai bună sau cu sora mea, doar pentru a mă face să sufăr.

Așa că l-am lăsat să facă o rezervare la

restaurant și eu m-am aranjat de această dată, purtând o rochie lungă. Deși am fost reticentă la început, glumele lui Trip mă încurajau să fiu eu însămi. El mă accepta așa cum sunt. Șocant.

— Sunt fericit că ai acceptat să ieși cu mine, se întinse după mâna mea.

I-am privit-o sceptic, dar apoi l-am lăsat să mă atingă. Cumva, ceva nu se simțea la locul lui. Corpul meu nu răspundea la atingerile sale și se încăpățâna să-l ceară pe Sin. 3

Nu mai înțelegeam nimic. De ce nu-l puteam uita, deși eram fericită în compania altui băiat? De ce încă inima îmi bătea tare, de fiecare dată când mă gândeam la el? De ce îmi venea să plâng cu imaginea lui în minte? De ce nu puteam să mi-l scot din cap? 4

Sin a decis să se despartă de Talia. De mâine ei nu mai aveau să fie împreună. 1

Oare exista vreo șansă ca noi doi să fim un cuplu? 1

Oare îmi dădeam prea multă importanță în viața lui? Dacă intenția sa nu fusese să-mi țintească persoanele dragi și pur și simplu fusese o coincidență?

— Mi-e teamă, Trip, am dezvăluit deodată. Mi-e teamă să nu mai fiu rănită.

— Nu ai motive, Skye. Eu sunt îndrăgostit de tine, îmi mângâie obrazul protectiv.

— Trip. Uite ce este, eu...

Dar înainte să-mi termin ideea, i-am simțit buzele peste ale mele. Am înlemnit, neștiind ce să fac. El avea ochii închiși și aștepta o reacție. Eu îi aveam deschiși și așteptam să mă trezesc din coșmar. 17

M-am dat în spate, dezgustată, și mi-am 18

întors privirea, observându-i pe Sin și pe Talia la intrare, axându-și atenția asupra noastră. Sora mea zâmbea ușor, transmițându-mi telepatic că era mândră de faptul că în sfârșit eram cu cineva.

Doar că îi puteam citi dezamăgirea din ochii lui Sin și de data asta nu mă înșelam, iar el nu încerca să disimuleze.

Ai fi putut fi tu, idiotule, am vrut să-i strig, ca să înțeleagă că buzele mele tânjeau numai după ale sale. Dar acum era prea târziu, iar noi nu mai eram doi străini dornici să danseze în ploaie. Eram de nerecunoscut.

Eram doar doi străini, ce își făceau rău reciproc.

O trase pe Talia spre ieșire, probabil renunțând la cina romantică pe care aveau de gând să o aibă. Iar eu mi-am axat atenția asupra lui Trip, care notase și el prezența prietenului său.

— Să nu mai faci asta niciodată, m-am ridicat cu lacrimi în ochi.

— Calmează-te, Skye. A fost doar un sărut.

Am dat din cap scârbită. Pentru ei este doar un sărut. Doar o noapte de dragoste. Pentru ei nu cântăresc nimic aceste momente. 5

— Nu, Trip. Acesta nu a fost un sărut, i-am spus nervoasă. Un sărut se desfășoară între două persoane, cu voința ambilor. Ceea ce s-a întâmplat, numește-o cum vrei. Un pupic, o atingere de buze, orice! Dar nu îndrăzni să o numești un sărut. 1

— Nu înțeleg. De ce exagerezi? Nu e mare lucru. 2

— Pentru că a fost primul, idiotule. Și pentru că nu a fost cu cel pentru care am sentimente. 17

Am ieșit din restaurant răvășită, întrebându-mă ce a simțit Sin în momentul în care și-a văzut prietenul sărutându-mă.

Sper ca măcar cu asta să-ți dai seama că din cauza acțiunilor tale, m-ai pierdut. 1

V

„furtuna dintre noi” 1

Talia plângea în hohote, iar eu nu știam cum să-i ameliorez starea. Într-un fel, aș fi vrut ca idiotul ăla să nu o rănească într-un asemenea fel. Dar că el nu doar că i-a frânt inima, ci a umilit-o în felul lui caracteristic. 1

I-a luat cel mai de preț lucru: amintirea plăcută a unei prime nopți de dragoste. 16

Eram atât de nervoasă, încât mai aveam 1

puțin și luam o foarfecă pentru a-i tăia scula. Nu înțelegeam. Se simțea mai bărbat, dacă se comporta așa cu fetele? Se simțea mai împlinit? Pentru că era un gunoi.

Sin Leithold era cel mai mare gunoi pe care l-am cunoscut și era și motivul pentru care eu nu mai puteam avea încredere în niciun băiat. Nu fără să-mi pun un milion de semne de întrebare. Nu fără să suspectez că promisiunile de iubire sunt absolut false.

— Nu o să mai iubesc pe nimeni, Skye.

Talia stătea la masă cu mine, separată de prietenele ei superficiale, care încă-i cântau în strună lui Leithold. El, nemernicul, glumea cu fetele, dându-se galant și fermecător.Detestam faptul că sora mea avea inima frântă, iar prostul era bine mersi.

Nu. De data aceasta nu aveam de gând să stau cu brațele încrucișate. Nu

acționasem atunci când fusese vorba de Becca, dar Talia era familia mea. Nu puteam să-l las să scape basma curată.

Mi-am croit drum printre ceilalți elevi, ridicându-mă cu picioarele pe o masă, ca să fiu observată minuțios de către toți. Reacția nu întârzie să apară, căci toată lumea mă privi intrigată.

— Hei, Leithold! am țipat, atrăgându-i atenția.

Deveni mai tensionat decât era inițial și nu își mai purta zâmbetul tâmp pe chip. Știa că urmează un război.

—Știi ce cred eu? Că te desparți de toate aceste fete după ce trec prin patul tău, tocmai pentru că ți-e frică să fii respins apoi, am început ploaia de răutăți gratuite, menite să-l facă să se simtă precum un nimic. Adică, e normal ca o fată să nu fie pe deplin satisfăcută de mărimea penisului tău. Să se noteze că mărimea este cu sens figurat, pentru

că la tine e de dimensiuni microscopice.

Hohote de râs s-au auzit pe fundal. Niciunul provenit din partea lui.

—Nu-ți face griji! Se va îndura cineva de tine, la un moment dat, pentru că mărimea nu e atât de importantă, nu-i așa?

L-am privit victorioasă, coborând de pe masă și îndreptându-mă spre Talia, care părea mândră de gestul meu consolidator. Ceilalți elevi erau șocați și amuzați în același timp, în timp ce oxigenatele mă strigau după numele Ariel, ca și când aș fi avut să le dau explicații.

Sin tăcea. Nu-și arăta sentimentele. Disimula foarte bine, pentru un puști obișnuit.

— Skye, Trip mă apucă de braț, îngrijorat.

M-am smucit nervoasă și l-am făcut să se îndepărteze câțiva pași.

— Nu te mai apropia de mine, ok? 15

Am luat-o pe Talia și am chiulit în ziua aia, ca să mâncăm înghețată. Nimeni nu avea dreptul să intervină între mine și sora mea. Mai ales un chip frumos și superficial. 5

Blestemam ziua în care l-am cunoscut pe cel numit Sin Leithold. 20

| Act final ||

Alergam prin ploaie, cu cutia de lapte deasupra capului. Mama mă trimise iar pe o vreme proastă să fac cumpărături, deoarece avea chef de clătite. Orișicât încercam să mă adăpostesc, picăturile se resimțeau reci și ude pe pielea mea.

M-am adăpostit sub prelata unui magazin. Acelui magazin. Am simțit o

apăsare foarte mare în zona pieptului, doar la gândul că acolo începuse totul. Şi brusc, amintindu-mi cât de fericită și plină de speranțe fusesem, nu-l mai condamnam pentru cele trăite.

Când l-am cunoscut pe Sin, am fost uimită de felul în care mă făcea să mă simt. Atât de vie. Atât de frumoasă. Atât de specială. Mă învățase să fiu protagonista propriei vieți.

„Gândește-te că suntem pe scenă. Oamenii ne privesc. Suntem protagoniștii și îi ținem cu sufletul la gură cu reprezentația noastră. Acum aclamă. Imaginează-ți că picăturile de ploaie sunt aplauzele lor. Îi auzi? "

Am închis ochii și am ascultat ploaia, prefăcându-mă că mă aflu pe o scenă, unde toate privirile erau îndreptate cu admirație spre mine și unde publicul aclama.

„Dacă oprim timpul în loc, crezi că și

ploaia se oprește cu noi?" vocea lui răsună și acum prin mine, ca prima oară când i-am auzit-o. Deși era îndepărtată, într-un colțișor, cu cât mă gândeam la el, cu atât ea devenea mai puternică, precum un ecou într-o peșteră goală.

„Cred în viață. Cred că viața îți oferă momente de agonie, doar ca să te facă să prețuiești cât mai mult fericirea. Cred că acolo unde este tristețe, este și bucurie. Cred că acolo unde este regretul, este și ușurarea." 2

M-ai adus de la extaz la agonie, de la bucurie la tristețe și de la ușurare la regret. M-ai făcut să le simt pe toate, doar pentru a mă face să cred în viață.

„Cred că acolo unde ești tu, acolo sunt și eu." 1

Eu sunt aici, Sin. Tu unde ești? Mi-aș dori să fii acum lângă mine. Să mă faci să cred în noi, așa cum cred în viață. 2

Am deschis ochii și am văzut o siluetă în depărtare. Mi-am ţinut respiraţia uimită, când mi-am dat seama că dorinţa mi s-a împlinit. Sin se apropia de mine, încercând să se adăpostească de ploaie. Exact ca atunci.

— Pot să mă alătur ţie? mă întrebă reticent.

— De ce nu? Plouă.

— Mă gândeam că ai ceva personal cu mine, glumi.

Dar deveni serios în momentul în care îmi văzu faţa impasibilă. O parte din mine nu mai era capabilă să simtă nimic pentru el, căci mă săturasem să fiu dezamăgită. Nu avea rost să-mi pun speranţa în ceva imposibil.

Stăteam în liniște și ascultam sunetul ploii. Privirile noastre nu se intersectau. Îmi dorisem să fie alături de mine, iar acum nu știam ce să-i spun. Dar datoria

mea nu era să vorbesc. Era să ascult. Să ascult dacă are pic de regret pentru tot ce s-a întâmplat. Căci dacă mi-ar fi cerut iertare, l-aş fi iertat într-o clipă.

Afară era frig şi puteam pune pariu că braţele-i erau calde. Dar el alegea să păstreze distanţa. Îmi era teamă de fulgere, cum îmi era teamă de suferinţă. Dar el prefera să mă lase să mă confrunt singură cu temerile mele. Tot ceea ce făcea era să îmi dovedească faptul că sunt extrem de neînsemnată în viaţa lui.

De ce nu îmi spui nimic?

— O să plec, rupse tăcerea. De fapt, aceasta este ultima mea noapte în oraş.

Mi-am simţit gura uscată, în timp ce glasul mi s-a rătăcit. Nu! Îl detestam. Dar nu voiam să nu-l mai văd. Nu voiam să cred că lucrurile se termină aici, în punctul unde tot ce există între noi este suferinţă, regret şi dispreţ. Meritam ceva mai bun decât atât.

— OK, am spus, întorcându-mi capul, pentru a nu-l lăsa să-mi vadă ochii înlăcrimați.

Niciodată în fața lui, Skye. Niciodată nu-l lăsa să vadă câtă putere are asupra ta. Fii rece! Exact cum este și el cu tine!

— Ai ceva să-mi spui înainte? mă întrebă curios, atrăgându-mi atenția. Pentru ultima dată. Ai ceva?

Nu părea în apele lui. Se simțea constrâns și tulburat. Ce dorea să mai audă de la mine? Nu-i era suficient că mă lăsase o ruină?

— Nu, mi-am înghițit cuvintele.

Pentru că dacă le-aș da glas, aș începe să plâng și să-i spun că m-a făcut să sufăr așa cum nu a făcut-o altcineva. Căci visasem de atâtea ori să-i aparțin și să mă strângă în brațe, să mă ferească de tot răul din jur și de propriile mele

nesiguranțe, încât când am văzut realitatea, m-am stins pe zi ce trece.

— Tu ai ceva să-mi spui? l-am întrebat vlăguită.

Își plecă privirea în jos, contemplând asupra cerinței mele. Ar fi trebuit să-și ceară scuze și să-mi spună că nu dorea ca totul să se sfârșească așa. Dar încă odată și-a ales orgoliul și a preferat să tacă. 4

Când își ridică privirea, mi-am dat seama de asta. Își iubea prea mult vanitatea încât să renunțe la ea. Mai ales pentru o persoană atât de insipidă precum mine. Nu însemnam nimic pentru el. Nu îndeajuns încât să lupte pentru noi.

— Nu. 27

Ploaia se opri, dar nu pentru că am oprit timpul în loc. Ci pentru că și-a dat seama că nu mai avea rost să ne țină captivi unul lângă celălalt. Unde nici regretul nu 8

se așterne, unul dintre noi scapă de suferință, iar celălalt pălește. 8

— Sper ca într-o bună zi să mă poți ierta, îmi spuse și cu asta plecă, fără a se uita înapoi. 28

L-am iertat, dar iertarea și uitarea erau două lucruri diferite. Iar eu nici în prezent nu am putut să-l uit și probabil nu aș fi putut să o fac vreodată. 3

» Chapter 47

M-am oprit din scris, în momentul în care am terminat ultima propoziție. M-am sprijinit de spătarul scaunului și am oftat. În tot acest timp am încercat să uit, toate acele momente frumoase în care am simțit că inima mea o ia la goană. M-am silit să păstrez doar momentele rele, în care eu nu am însemnat nimic pentru el. Mă ajuta să-l uit.

Și scriind fiecare scenă în parte, am ajuns la concluzia că poate am însemnat prea mult. Am zâmbit pentru mine la gândul că există o posibilitatea să fi simțit și el ceva. Chiar dacă aceste lucruri făceau parte din trecut, eu tot voiam să aflu de ce a făcut tot posibilul să mă îndepărteze. Se schimbase radical, iar un om nu face asta de pe o zi pe alta fără un motiv stabil.

Nu-l puteam confrunta. El nici măcar nu și-a adus aminte de mine. Iar eu nu voiam să stric totul acum, căci, de fapt și de drept, îmi plăcuse faptul că am putut să o luăm de la zero, în calitate de străini.

Doi străini care se privesc pentru prima oară.

Doi străini care își vorbesc pentru prima oară.

Doi străini care se îndrăgostesc pentru

prima oară. 9

Nu puteam încadra în cuvinte cât de diferită se simțea dragostea pe care i-o port acum, față de cea din trecut. Îl cunoscusem pe Sin așa cum este, fără măști și fără acte stupide. Mă îndrăgostisem de toate defectele sale. 4

Îl iubeam. Îl iubeam atât de tare, încât aș fi sacrificat totul pentru a fi cu el. Sau cel puțin aproape totul. Tocmai pentru că-l iubeam, nu puteam permite să fie în pericol. Situația cu Asaf mă dădea peste cap, căci mă simțeam captivă într-un șir de decizii prostești. Nu aveam habar care era cea mai bună cale de a ne scoate pe amândoi nevătămați din ghearele psihopatului și trebuia să iau orice decizie cu mare atenție. 14

Mă întrebam, oare ni se va da șansa să fim doar noi doi și să ne iubim? 4

Trebuia să fac ceva în legătură cu Asaf. 25

Nu puteam sta departe de Sin. Era imposibil. Fiecare fibră din corpul meu tânjea după el. Și după atâția ani irosiți, după atâtea cuvinte nepotrivite spuse și altele potrivite pierdute în orgoliu, eu și Sin meritam să fim fericiți împreună. 25

Nu-mi păsa cum, dar aveam de gând să întocmesc un plan pentru a opri actul de oprimare a lui Asaf. 7

M-am uitat peste script și m-am apucat să modific numele personajelor. Adonis și Venus. Mitologic romantic, cu o continuare tragică, dar cu un final fericit. Aveam să le dau scriptul în forma aceasta, deoarece nu aveam cunoștințe legate de cum ar trebui să întocmesc un scenariu propriu-zis, cu didascalii. Sally și Tony îmi promiseseră că mă ajută. 7

Am auzit un bocănit în ușă și m-am ridicat cu gândul că Ty sau Kaya și-au uitat cheia și vor să intre. Dar când am deschis ușa l-am văzut pe Sin. 16

Am încremenit. Era uimitor cum îl puteam avea atât de aproape acum, când altădată nu-l vedeam decât prin visele mele. Încă-și purta uniforma, doar că avea cămașa suflecată la mâneci și câțiva nasturi descheiați, cât să-i pot vedea tatuajele. Ele îmi confirmau că Sin nu mai era același ca cel din trecut.

Îl aveam în față pe cel ce îmi făcea inima să tresalte în piept, la fiecare privire și la fiecare atingere. Când iubim, ne ascundem în locuri nebănuite, de teama de a nu suferi. Dar până la urmă și norii se risipesc și iubirea nu se poate ascunde la nesfârșit.

I-am oferit lui Sin fiecare părticică a sufletului meu. Mai trebuia să-i ofer și trupul: ochii —cei care îi căutau zâmbetul, buzele —ce-i atingeau pielea, mâinile— ce-l trăgeau în fiecare îmbrățișare, toată ființa mea.

— Sin, i-am șoptit numele, ca pe o rugăciune.

Am zâmbit cald , dar nu am primit nicio reacție. Așa că mi-am ridicat mâna și i-am mângâiat obrazul fierbinte.

— Nu, se smuci. Nu mă încălzești cu nimic. 30

L-am privit cum se străduie să articuleze corect fiecare cuvânt și mi-am dat seama că era încă o dată băut. M-am încruntat, parcă măcinată și supărată că iar se afla în situația asta. Dar apoi mi-am amintit că el de obicei se refugia în alcool, când simțea că nu poate înfrunta durerea pe cont propriu. 3

— De ce nu-mi răspunzi la telefon? mă întrebă.

— L-am dat pe silențios, pentru a putea scrie. Ești bine? 4

Nu era. Știam asta.

— De ce nu-mi spui că mă iubești? mă 34

întrebă rănit. De ce nu o spui odată? De ce mă faci să aștept inutil? De ce îți place să mă vezi înfrânt? 34

Pentru binele tău, i-am răspuns în gând. Nu-i puteam spune asta cu voce tare, fără a-i spune și motivul pentru care îl protejam. El și Asaf încă erau apropiați. Dacă i-aș fi luat și cel mai bun prieten, l-aș fi omorât. Nu voiam să pornesc un război între ei doi. 4

Asaf era suficient de malițios încât să-l rănească, dar Sin nu era așa. Sin era o persoană bună. 2

— Și tăcerea ta vorbește pentru mine. Simți ceva. Știu asta, îmi spuse rănit. 1

— Sin, de ce îți place să învârți cuțitul în rană? m-am întors cu spatele, pentru a putea lua o gură zdravănă de aer și mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul. Iartă-mă, însă, nu-ți pot oferi ceea ce cauți. 3

Asurzitoare era liniștea dintre noi, în timp ce simțeam cum se duce orice urmă de speranță. Era egoist din partea mea să-l pun să mă aștepte, până rezolv problema cu fostul meu iubit, care era un psihopat ce mă amenința că-i face rău.

— Doar iartă-mă, i-am spus, întorcându-mă spre el.

Asta îl făcu să-și iasă din fire și să arunce tot calmul pe fereastră. Frustrările își spuneau cuvântul.

— Iartă-mă tu, dar eu nu pot să te iert. M-ai făcut slab, vulnerabil, inutil. Tot ceea ce fac acum este să plâng după tine și să simt că o iau razna la gândul că nu te pot atinge. Mă macină noaptea faptul că nu pot înțelege de ce ești atât de insensibilă cu mine, ridică tonul și își lăsă toate apăsările să se reverse la suprafață. Iartă-mă tu, că nu pot renunța la noi atât de repede, pentru că pentru mine însemni ceva. Iartă-mă tu, că prefer să beau și să uit. Să te uit.

Se opri debusolat și se clătină nesatisfăcut, căutând un punct fix pentru a se rezema.

— Și nu reușesc nici atunci să mi te scot din cap.

Se îndreptă și încercă să-mi zâmbească, dar reuși să se dezechilibreze și să se lovească cu capul de pragul ușii. Am scos un sunet gâtuit de surprindere, în timp ce mi-am mijit ochii și mi-am pus palmele la gură.

— Sin! m-am repezit asupra lui, vrând să mă asigur că este bine.

Sforăitul lui îmi confirma asta, deși eram încă speriată. Detestam dățile în care apela la alcool. Chiar o făceam.

— Iartă-mă. Știu că îți fac rău, dar tot ceea ce fac este pentru că te iubesc. Te iubesc și de asta nu-mi pot pune fericirea mai presus de tine.

M-am chinuit să-l deplasez până în cel mai apropiat pat de ușă, care se întâmpla să fie al Kayei. Numai gândul că dacă ar fi aflat că Sin este întins pe așternuturile sale, ar fi făcut infarct, mă îngrijora. Sin era enorm și greu. Nu era de mirare că se îndopa cu atâta mâncare, căci avea trei tone.

Mereu cade când e beat. Îl detest pentru că este un împiedicat, iar asta vine de la o persoană care nu are nevoie de băutură pentru a face cunoștință cu podeaua. 3

— Ce Dumnezeu? aud o voce strangulată din dreptul ușii.

Grozav! Mă întorc resemnată și îmi văd prietena în prag, cu o expresie de vis. 1

— Ty, spun îngrozită.

Mi-am întors privirea către Sin, care sforăia acum, și am început să râd

nervos. Asta nu mi se întâmpla mie!

— Ăhm, Skye? Ce caută Sin Leithold în camera noastră? întrebă șocată.

15

Aveam aproximativ câteva secunde pentru a-mi dovedi talentul la improvizat. Trebuia să fiu bună la asta.

— A venit. A venit în cameră pentru căăăă...căăă...căăăă. Echipa de elită! mi s-a aprins un beculeț. Pentru că a vrut să se asigure că am terminat de scris scenariul și de asta. Nu a avut un alt motiv. Nu are avea de ce să vină la în această cameră, la această oră.

— Și atunci de ce e leșinat?

— Cădere de calciu, am continuat cu absurditățile. E foarte anemic. E atât de anemic, încât cade peste tot. Și sforăie, aparent.

31

Ty mă privi sceptică, necrezând probabil nimic din ceea ce am zis. Dacă puteam să

1

mă opresc din transpirat, poate deveneam credibilă. 1

Sin își puse o mână în jurul taliei mele și mă trase peste el brusc, nelăsându-mi timp să reacționez. Am tresărit și am încercat să evadez imediat ce mi-am simțit spatele lipit de pieptul său și buzele lui lipite de ceafa mea, dar idiotul avea o putere imensă pentru o persoană beată. Îmi venea să-l omor, însă eram atât de rușinată față de Ty, încât nu mă puteam opri din râs. 15

— Jur că nu se întâmplă nimic între noi! m-am apărat. E o nouă tactică de resuscitare, în care muribundul te trage tare la pieptul lui, ca să-l apeși mai bine. Cred că funcționează. Am văzut la televizor. 62

Mai multe prostii nu puteam scoate pe gură. 1

Îl împing pe idiot cu palmele, sperând că o să se trezească și o să mă elibereze. 3

Ty încă nu spunea nimic. Avea ochii mijiți și nu știa cum să reacționeze, văzându-mă călare peste Leithold. Era traumatic și pentru mine. 3

Sin căscă zgomotos, făcându-mă să mă opresc din râs câteva secunde.

— Neața, zâmbi inocent, deschizându-și ochii. Cât am dormit? 16

— Trei minute, am răspuns, revenind la râsul meu nervos. Ai căzut. Petru că ai o cădere de calciu. Și ești anemic. Și ai venit să mă vezi pentru a vedea dacă am terminat scriptul, nu-i așa? 5

Mă rugam la Dumnezeu să nu mă contrazică, dar nu aveam eu norocul acesta.

— Josephine, nu știu ce rahaturi scoți pe gură, dar ești chiar frumoasă când te văd la dublu. Josephine unu e cam încruntată, chicoti precum un copil. Dar Josephine doi, mamă, mamă. Mă privește 37

atât de sexy și sugestiv. 37

— Josephine? repetă Ty confuză. Te confundă cu una pe nume Josephine?

Asta era! 3

— D-da! Nu am vrut să spun asta de la bun început, pentru că m-am simțit rușinată. Doar că el a crezut că vine la Jose asta și a nimerit din greșeală aici. E beat. Cred că tipa l-a îmbătat mai înainte, mint cu succes. 3

Reușesc să ies din captivitatea brațelor sale, dar îl lovesc fără să vreau peste ochi. Se plânge că vede mai în ceață decât vedea până acum și își acoperă gura cu palma. Înainte să-i spun să nu vomite, se întinde peste pat și varsă peste pantofii Kayei. 10

— Dacă-i spui Kayei că Sin Leithold a vomitat pe încălțămintea ei, n-o mai spală niciodată, continuă Ty amuzată. 13

— Nu, nu, nu. Ascultă, Thylane. Kaya nu poate afla că Sin a fost aici, o prind de braț și o privesc serios.

— De ce îi ascunzi asta?

Haide, Skye! Hai cu minciunile de nota zece!

— Pentru că o să fie geloasă pe Josephine aia și o să sufere. Vrei asta? O vrei pe prietena noastră în depresie, Ty?

Săraca fată dădu negativ din cap, realizând că am dreptate. Răsuflu ușurată. Leon ar fi mândru de mine.

Scot telefonul din buzunar și tastez numărul Pandorei. Aștept trei tonuri de apel, până când răspunde. După ton, pare aproape adormită. Sincer, era singura persoană la care știu că puteam apela, având în vedere că Yass încă era în spital. Și știam că nu era mare lucru, dacă afla că Sin se află în camera mea. Nu era

genul care să împartă vorbe. Nu era Karina doi.

— Pandora? Ia-l pe Dawson și veniți la mine în cameră. Sin e beat și nu am cum să-l scot de aici, îi spun, oftând. Și ia și o roabă. Idiotul cântărește o tonă.

Also, am zis să vă las legenda cu Venus(Afrodita) și Adonis:

De dragul lui Adonis , Afrodita dădu uitării și pe Patmosul și Kithera cea înfloritoare. Adonis îi era mai drag chiar decât Olimpul cel plin de lumină. Tot timpul și-l petrecea cu tânărul Adonis. Cu el se ducea la vânătoare în munţii și codrii Ciprului , aidoma fecioarei Artemis.Într-o zi , la o vănâtoare , în lipsa Afroditei , câinii lui Adonis dădură de urma unui mistreţ uriaș. Ogarii hăituiră fiara și , lătrând furios , începură s-o urmărească. Adonis se

bucura de o asemenea pradă , fără să presimtă că vânătoarea aceea îi era cea din urmă. Adonis se pregătea să străpungă cu lancea mistreţul turbat de furie , dar într-o clipă fiara se năpusti asupra lui cu colţii uriași îl răni grav pe iubitul Afroditei. Din pricina rănii Adonis muri.Când zeiţa află de moartea lui Adonis , fu cuprinsă de o durere fără margini și se duse ea însăși în munţii Ciprului ca să găsească trupul tânărului iubit. Străbătu poteci repezi de munte , trecători întunecate și margini de prăpastii adânci. Pietrele ascuţite și ghimpii mărăcinilor răniră picioarele zeiţei. Picături de sânge cădeau pe jos , lăsând urme pretutindeni pe unde mergea. Într-un târziu găsi trupul lui Adonis și plânse amarnic asupra frumosului tânăr , care se prăpădise atât de timpuriu. Ca să i se păstreze pururi amintirea , zeiţa porunci să crească din sângele lui Adonis gingași dediţei . Iar acolo unde căzuseră picături de sânge din picioarele ei rănite , răsăriră minunaţi trandafiri , de un roșu aprins , întocmai

ca sângele Afroditei. Lui Zeus , stăpânul tunetelor , i se făcu milă de durerea ce o lovise pe zeiţa dragostei şi porunci fratelui său ,Hades , şi soţiei acestuia , Persefone , să-i dea drumul lui Adonis pe pământ , în fiecare an , din împărăţia tristă a umbrelor celor morţi. De atunci , Adonis rămâne o jumătate de an în împărăţia lui Hades , iar cealaltă jumătate trăieşte pe pământ cu zeiţa Afrodita.

» Chapter 48

Îi aveam pe Leon și pe Sally în față și îi priveam cum îmi citeau curioși scriptul. Eram anxioasă să știu ce părere au și mă sileam să am puțină răbdare. Așteptarea era un coșmar, mai ales că erau șanse să nu le placă și să mă fac de râs. Doar gândul că povestea mea eșuată de dragoste putea fi prezentată unui public îmi întorcea stomacul pe dos.

Mă rezemam de spătarul scaunului, în timp ce mă fâțâiam în față și în spate

pentru a-mi diminua emoțiile. Leon părea absorbit de lectură și nu dădea prea multe semne cum că îi place sau îi displace. Sally avea o figură mai prietenoasă și zâmbea.

— Deci e veșnica poveste dintre băiatul rău și fata cuminte? Prinde la public. Bună tactică, Leon comentă. 3

— E mult mai mult de atât, Sally interveni. El nu pătrunde cu forța în viața ei. Toate momentele dintre cei doi sunt pline de inocență. Ea se îndrăgostește de personalitatea lui, nu de atingeri și vorbe goale. El nu o urmărește intenționat și nu-i oferă prea multă atenție. Ei comunică prin priviri. Suferă în tăcere. Au o conexiune de pe altă planetă. Sunt profunzi și abstracți, dar totuși se înțeleg de minune. El este înconjurat de superficialitate. Ea este singulară. Ea îl iubește. El pare că o urăște. Îi face rău, ea nu e răzbunătoare. Și cumva amândoi regretă în final că nu și-au spus suficiente. Sunt fascinată. 18

I-am ascultat tot discursul, simțindu-mă flatată.

— Nu e chiar atât de profund, am negat, zâmbind precum o idioată.

Aveam obrajii roși și îmi scărpinam ceafa.

— Nu mă interesează povestea, Leon continuă deranjat. Mă interesează cât o să vândă. Agron este talentată. Și a gândit bine că poveștile moderne despre adolescenți sunt mai căutate. Puncte pentru asta.

— Distrugi arta! Sally sări ca arsă de pe scaun.

— O reconstruiți voi pentru mine.

Prietena mea era gata să intre într-un argument cu el, când ușa se deschise și un Sin confuz intră pe ea. Am înlemnit pe scaun. Odată și odată tot avea să vadă

scriptul. Nu știu de ce îmi făceam griji. Oricum el nu-și amintea absolut nimic.

— Ce faceți?

— Evaluăm scriptul minunat scris de Skye, Sally se grăbi să răspundă.

Sin rânji, privindu-mă și se aruncă pe scaun, ca de fiecare dată. Omul ăsta nu se putea așeza normal! Luă scriptul și începu să citească. Nu știu de ce eram atât de stresată.

Poate pentru că citea despre el, Skye?

OK. Aveam motive să fiu stresată.

— Cât timp dobitocul citește, noi putem face o analiză, Leon ne anunță. Spre exemplu, ador faptul că unul dintre protagoniști este și personajul negativ.

— Da, Sally continuă entuziasmată. Dacă stăm bine să analizăm, Adonis este pur și simplu un nenorocit. Își bate joc de

Venus. O umilește. E ca și când și-a făcut un scop din a-i ruina viața. 9

Îl tot priveam pe Sin, care se încrunta cu cât citea mai mult. Doamne, te rog să nu-și amintească.

— Îmi place faptul că nu este o poveste de dragoste împlinită. Protagoniștii nu au o relație pasională. Au un minim de contact. Și au un sfârșit dramatic. Arată perfect realitatea. Nu toate poveștile au parte de un final fericit. Al lor nu este nici măcar trist. Este incert. Este deschis. Este o tăcere continuă, apăsătoare, menită să te facă să înțelegi că vorbele nu își au rostul, atunci când lucrurile sunt distruse, Leon vorbi, sorbind apoi din cana sa cu cafea amară. 6

— Da. Te lasă cu o învățătură. Vorbește, spune ce simți, înainte de a fi prea târziu! Sally notă în colțul carnețelului ei. Bravo, Skye. Ai făcut o treabă excelentă. 1

Am zâmbit din nou, dar înainte de a mulțumi, Sin aruncă scriptul pe masă și oftă zgomotos.

— Putem vorbi? 47

Oh, doamne. 14

Am afirmat reticentă din cap și mi-am silit corpul să se ridice de pe scaun, deși era blocat într-o transă ciudată. Mă apăsa ceva și speram ca el să nu-și fi amintit o boabă. Sin putea fi uituc, dar nu era prost. Uneori chiar îl subestimam.

Ne-am retras în camera cealaltă și l-am privit cum închide ușa, pentru a avea puțin mai multă intimitate. Îmi venea să fug. Ultimul lucru pe care îl doream era o confruntare. Eram cât pe ce să fac un atac de panică, din cauza stresului anticipării discursului pe care Sin avea să mi-l dea.

Făcu câțiva pași spre mine, lipindu-mă de perete. Dacă înainte mă simțeam 12

captivă, acum mă simțeam un simplu cobai.

Felul straniu în care mă privea, îmi dădea de înțeles multe și nimic. De ce nu trecea odată la subiect? De ce prelungea aiurea momentul?

— Da? vocea mea era vlăguită și nerăbdătoare.

— Chiar credeai că nu o să-mi dau seama că ai scris povestea noastră? își înclină capul într-o parte și mă privi pătrunzător.

M-am oprit din respirat. O parte din mine știa că eventual o să se ajungă la asta. Dar o altă parte, cea care îmi manevra insecuritățile, îmi tot dicta faptul că eram o persoană atât de insipidă pentru el, încât nu putea să-și aducă aminte de mine.

Am suspinat, ținându-mi lacrimile în frâu. Am simțit că-l am în față din nou

pe Sin cel din trecut. Asta mă durea cu adevărat. Voiam ca totul să fie lăsat în urmă, căci nu puteam purta pe umeri povara unor suferințe apuse.

— Ai făcut asta ca să mă pedepsești? mă întrebă măcinat, ajungând la propriile concluzii în urma tăcerii mele abundente.

— Nu, m-am grăbit să răspund. Am crezut că nu-ți vei aduce aminte de mine.

Se îndepărtă, pufnind în râs, dar apoi mă privi rănit. Nu. Acesta nu era Sin cel vechi. Această versiunea a lui avea sentimente pentru mine și nu m-ar fi rănit intenționat.

— Cât de naivă poți fi? Cum pot uita așa ceva? Îmi puse mâna delicat pe obraz.

— Ei bine, niciodată nu ai dat semne că m-ai recunoaște. Deci nu te simții

surprins să afli că am considerat că ai dat uitării tot ce s-a întâmplat, pentru că eu nu am fost atât de importantă pentru tine.

Da. Acestea erau roadele lipsei mele de încredere. Nu puteam fi rațională, când îmi dictam singură faptul că nu reprezint nimic pentru cei din jur, așa cum ei reprezintă pentru mine.

— Te-aș recunoaște dintr-o mie, Skye Josephine Agron. Căci tu pentru mine ești unică.

Îmi vorbi cu dulceață în glas, făcându-mi inima să tresară. Acest Sin era cald. Nu avea inima de gheață. Îmi înmuia picioarele cu vorbe blânde și mă făcea ușor să mă intimidez. Mă flata. Mă aprecia. Mă ținea întotdeauna lângă el.

— Te-am recunoscut încă din prima zi. Am avut dubiile mele, căci numele tău era diferit. Dar nu-mi puteam scoate din cap felul în care mă priveai, cu ochii tăi

albaștrii amețitori. Simțeam că te cunosc. Am tot încercat să aflu dacă tu ești aceea, doar că nu ai încercat să aduci vorba de trecut, așa că am lăsat lucrurile baltă, îmi dezvălui rușinat, plecându-și privirea. 2

— Când ai știut sigur că eu sunt? am întrebat temătoare, încă marcată de dezvăluirea lui.

— După audiție. Numele Josephine te-a dat de gol. De asta, atunci când am aflat că ești tu, ți-am spus numai așa. Mă făcea să mă simt mai aproape de tine. Îmi aducea aminte de perioada în care ne scriam bilețele. 10

Bilețelele. Motivul pentru care m-am îndrăgostit de el prima dată. 9

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Pentru că sunt un prost, însă știu cât de mult te-am făcut să suferi. Când ai reintrat în viața mea, am vrut o nouă 13

șansă pentru a îndrepta lucrurile. Pentru că dacă destinul nu ne aducea din nou împreună, tu ai fi rămas cel mai mare regret al meu.

Se îndepărtă puțin, retrăgându-și mâna de pe obrazul meu și se întoarse în lateral. Îmi dădea de înțeles faptul că dorea să-mi vorbească despre ceea ce s-a întâmplat și să-mi spună versiunea lui.

— M-am bucurat enorm că ai lăsat trecutul deoparte. Deși în anumite nopți mă întrebam de ce ai făcut asta și ajungeam la concluzii devastatoare, speram ca și tu să fi vrut o a doua șansă pentru noi.

Făcu o pauză pentru a-și regla respirația.

— O să-ți dau explicațiile de care ai nevoie. Nu garantez că mă vei înțelege, dar măcar voi fi onest cu tine.

Am tras o gură mare de aer, încurajându-mă. În sfârșit. După atâta timp de agonie, primeam răspunsurile de care aveam nevoie.

— După ce bunicul a murit, m-am simțit devastat și m-am învinovățit pentru moartea lui. Am simțit că nu am dreptul să fiu fericit și să fiu iubit. Așa că am început să fac ceea ce știu cel mai bine. Să distrug tot ce aveam mai frumos. M-am îndepărtat de familia mea și cumva nu a fost suficient. Tu erai acolo. Fiind extrem de frumoasă și blândă, comportându-te cu mine ca și când aș merita să fiu fericit. Mă priveai ca pe un lucru prețios. Iar inima mea zburda de fiecare dată când te vedeam.

Povesti cu tristețe în glas.

— Mi-a fost greu să te fac să mă urăști, nu neapărat pentru că pierdeam una dintre cele mai extraordinare persoane pe care le-am cunoscut, ci pentru că te făceam pe tine să suferi. Și

cumva, oricât de mult rău ajungeam să-ți fac, tu erai acolo, în continuare, pentru mine.

Am oftat, fiind conștientă că nici dacă aș fi vrut, nu aș fi putut renunța la el.

— Au fost zvonuri legate de tine și de Trip, care m-au afectat destul de tare. După petrecere, s-a întâmplat ce s-a întâmplat, iar eu m-am întors hotărât să distrug orice fărâmă de legătură cu tine. Așa că am țintit către prietena ta cea mai bună, din pură răzbunare. Simțeam că te pierd în detrimentul lui Trip și deși nu trebuia să mă afecteze, nu reușeam să-mi stăpânesc impulsurile.

Se arăta foarte scârbit de tot ce s-a întâmplat, judecând după grimase.

— Nu aveam de gând să mă cuplez cu ea la nivel intim, însă văzusem aroganța cu care te tratase. Așa că am umilit-o. Am umilit-o pentru a-mi hrăni imaginea pe care mi-o însușeam în minte, de om de

nimic. Mai presus de toate, am umilit-o deoarece era modul meu de a te proteja și de a mă răzbuna pe faptul că era falsă cu tine.

Îl ascultam în liniște, punând fiecare lucru cap la cap.

— Trip vorbise înainte cu mine. Spusese că vrea să facă primul pas în a te cuceri, după terminarea vacanței. Susținuse că și tu simțeai la fel și că v-ați apropiat suficient. Atunci a fost momentul în care am început o relație cu Tania. 8

— Talia, l-am corectat. 19

— Nu contează, reveni. Vreau să știi că în acel moment eram de nerecunoscut. Mă simțeam captiv în propriul corp. Nu eram capabil să fiu fericit. Așa că distrugeam. Distrugeam totul, doar pentru atenție. Acesta era strigătul meu de ajutor. Căci mă pierdusem pe mine și aveam nevoie de cineva, care să rămână. În ciuda tuturor relelor pe care le 4

provocam, aveam nevoie să rămână.

Și am rămas. Până la final.

— Devenise un joc. Cât de mult te pot răni, înainte ca tu să renunți la mine. Lucrurile s-au schimbat când am găsit bilețelul. În acel moment, am fost egoist. Mi-am dorit să fiu fericit alături de tine. Nu mi-a mai păsat de bunicul sau de familia mea. Am vrut să fug, să te iau cu mine și să fim doar noi doi.

Se întoarse către mine emoționat. Era greu și pentru el să-și readucă aminte de toate aceste lucruri.

— Bilețelul? mi-am dat seama despre care vorbea, dar voiam să fiu sigură.

— Cel din hanorac, îmi răspunse prompt. Amuzant, dar eu chiar am păstrat bilețele în tot acest timp. Pe acela îl am în portofel.

Își scoase portofelul și îl deschise,

pentru a-mi arăta bucata de hârtie. Nu-mi venea să cred că a purtat asta în tot acest timp. Eu le dădusem foc imediat după ce a plecat, deoarece simțeam că nu aveau nicio valoare.

—Am scris ceva pe spatele lui. O continuare a mesajului tău.

Mi-am mijit ochii șocată, așteptând să mi-l citească.

— S - vine de la secundele în care m-am pierdut abrupt în privirea ta. K - vine de la Karma, care te va aduce înapoi în brațele mele. I - vine de la inima, care-mi tresare în piept de fiecare dată când îmi vorbești. N - vine de la nopțile în care am adormit cu tine în gând. SKIN vine de la întregul pe care inimile noastre deja l-au format, devenind inseparabile fără acordul nostru. Căci nici distanța, teama sau ura nu o să poată să le separe, deoarece acolo unde ești tu...

— Sunt și eu.

Mă privi drăgăstos, ca și când aș cel mai incredibil lucru din viața lui. Atât de specială mă făcea să mă simt.

— După asta, am vrut să mă despart de Ta...sora ta, dar te-am văzut sărutându-te cu Trip și am acționat iar din impuls, răzbunându-mă pe tine în felul meu propriu, ajungând să-mi fie scârbă de mine.

Îl înțelegeam. Pentru prima dată, chiar o făceam.

— Ai crede că este o adevărată plăcere să ți-o tragi cu fetele ăstea. Oamenii mereu au considerat bărbații niște gorile insensibile și invincibile. Adevărul este că și noi simțim. Și simțim puternic, atunci când simțim, deveni bosumflat.

— Vreau să știi că între mine și Trip nu a fost absolut nimic.

— Știu. Când am aflat, era deja prea

târziu. Trebuia să plec și nici măcar un îmi pare rău nu ar fi ameliorat situația. Reușisem ceea ce îmi propusesem. Te făcusem să mă urăști.

Vorbi cu greutate.

— Când te-am revăzut, erai la brațul celuilalt prieten al meu, Asaf. Acum că stau bine să mă gândesc, tu chiar ai ceva personal cu mine. De ce ținteşti mereu la prietenii mei? glumi.

— Spuse cel care a umblat cu prietena și sora mea, am început să râd.

— Presupun că suntem chit.

Chicoti și el, dând din umeri. Ciudat cum încă găseam un motiv pentru care să zâmbim, după o încărcătură atât de mare emoțională. Dar viața cu el așa era. Plină de suișuri și coborâșuri.

— Nu știu care dintre noi este mai prost, deveni serios. Eu sunt un prost,

deoarece te fac să suferi. Iar tu ești o proastă, deoarece nu te prinzi de sentimentele mele și eu încă nu am curajul să-ți silabisesc. 1

— Știu.

— Ce știi? Nu ai habar de nimic, se încruntă.

— Nu-mi trebuia toată povestea noastră din trecut, ca să știu că există ceva între noi. Nu sunt atât de oarbă, pe cât mă consideri.

Îmi invadă din nou spațiul personal, fiind la o distanță relativ mică de mine. Îi puteam simți respirația pe frunte.

— Și atunci de ce fugi de mine? Trecutul nu te lasă? șopti.

Asaf nu mă lasă. La propriu. 1

— Da, am mințit. 7

— Nu cred asta, Josephine, își lipi fruntea de a mea și închise ochii. Nu cred. Nu văd. Nu aud. Simt. 4

I-am urmat exemplu și am stat în liniște, cu frunțile contopite, cu ochii închiși, împărțind aceeași respirație, ascultându-ne inimile bătând pe fundal. Atâta timp am visat la asta, încât încă mi se părea un vis. Să-l am aici pentru mine...Îmi era greu să consider asta o realitate. 2

— Mă scuzați, dar chiar trebuie să terminăm ședința, Leon interveni, provocându-ne să ne despărțim unul de altul rapid. 19

Sin își șterse ochii înlăcrimați. Nici nu băgasem de seama că îi venise să plângă în timpul discursului său. D-apoi, și eu vărsasem câteva lacrimi. Nu aveam habar ce se întâmplase cu bunicul său și sincer nici nu știam dacă Sin era pregătit să-mi vorbească despre asta. 2

Orișicum, voiam să încerc să aflu adevărul de data aceasta.

Sin părăsi încăperea rușinat, evitând să-l privească pe Leon. Apoi am urmat eu, însoțindu-mi profesorul până în sala de ședințe.

M-am așezat pe scaun rușinată, fiind conștientă că arătam suspect. Sally se prefăcu că nu se petrece nimic și îmi spusese ce schimbări dorește să facă. Am afirmat-o și i-am spus că mă las pe mâna sa de expertă. A luat scriptul și a ieșit în liniște.

— Putem vorbi un minut? Leon îmi prinse brațul.

Am înghițit în sec. Acum în ce probleme am mai intrat?

— D-da, am așteptat răbdătoare și speriată să-mi spună ce avea de spus.

— Uite, copilă, nu te cunosc de foarte

mult timp. Însă nu am nevoie de o eternitate ca să știu ce fel de persoană ești. Pe Sin îl știu de ceva vreme și îl consider copilul meu în majoritatea timpului. Vă văd tineri și firavi, plini de viață și naivi. Foarte, dar foarte naivi.

— OK, unde vrei să ajungi? l-am întrerupt.

— De obicei nu intervin în lucruri personale. Dar îmi sunteți dragi. Din prima clipă în care v-am văzut pe scenă împreună, în ziua în care doar el și-a făcut actul, iar tu te-ai împiedicat, am știut că acele priviri ce se reflectau una în cealaltă erau speciale. Mulți actori au chimie, ca în afara scenei să nu transmită nimic. Nu și voi. La voi acea chimie nu era jucată. Era cât se poate de palpabilă. Numește-mă vulpoi bătrân, dar știu că atunci când doi oameni au sentimente unul pentru celălalt își caută privirea indiferent de mulțime. Voi mereu ați fost așa.

La asta nu mă așteptam. Leon știa de mine și de Sin?

— De când ai apărut în viața lui Sin, l-am simțit o persoană mai caldă. Mai cu picioarele pe pământ. L-am văzut zâmbind cu adevărat. L-am văzut cu ulei în cap și cu ochelari de vedere. L-am văzut altruist. L-am văzut cumpătat. L-am văzut uman. Ca și când, el nu și-a permis să simtă și să trăiască până la tine.

Mi-a tresăltat inima când l-am auzit. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că cineva ar dori ca eu și Sin să fim împreună. Una era ca noi să considerăm că ne potrivim și alta era ca cei din jur să considere la fel.

— Scriptul acesta și momentul de mai devreme, totul se leagă. E despre el, nu-i așa?

— Presupun.

— Atunci ia-ți aminte sfatul. Teama nu are loc în iubire. Nu are loc într-o inimă zburdalnică. Nu are loc într-o persoană îndrăgostită. Și dacă în acest moment teama te împiedică să fii cu el, atunci îți spun că iubirea este cea mai puternică forță din lume. Face ca toate lucrurile insipide să capete sens. Te face să treci peste toate obstacolele și îți permite să fii fericit. Teama e minusculă. Face parte dintr-o rațiune incertă. Folosește-ți iubirea și luptă! Sin are nevoie de tine, cum și tu ai nevoie de el. Nu poți separa două inimi care simt necesitatea de a bate împreună. Viața e scurtă, Skye. Iubește, nu fugi! Trăiește!

Îl ascultam în liniște, realizând că are dreptate. Ce mă împiedica acum să fiu cu Sin? Asaf? Amenințările sale? În tot acest timp m-am silit să-l urăsc pe Sin, deoarece trăisem cu impresia că nu am contat pentru el, că nu a avut niciun motiv să mă rănească sau să o rănească pe Talia, că a uitat de mine cu atâta cruzime.

Dar după ziua de azi, după ce i-am ascultat partea de poveste, după ce mi-a dezvăluit că a știut cine sunt în tot acest timp, că a păstrat bilețelele, că a simțit la fel de multe lucruri precum am simțit și eu...nu mai exista nicio urmă de ură îndreptată spre el. În schimb, exista căldură, iubire și speranță. Singura mea teamă era să nu fiu cu el. Însă nu băgasem de seamă că tocmai asta făceam dacă mă luam după Asaf. Îl pierdeam.

Aveam de gând să mă agăț de acel singur crâmpei de speranță și să lupt pentru Sin. Să-i spun că sunt îndrăgostită de el, încă de la început, pe zi ce trece mai mult și în mai multe feluri.

— Mulțumesc, Leon, m-am ridicat hotărâtă de pe scaun. Am de gând să-i spun cât de mult contează pentru mine. Nu mai fug de sentimentele mele.

— Atunci, du-te. Nu mai sta! începu să chicotească.

2

Am zâmbit larg și plină de speranță m-am dus pe urmele lui Sin. Îmi simțeam inima în gât, dar pentru prima dată eram fericită cu adevărat. Și lacrimile care îmi precedau în colțurile ochilor erau de bucurie.

Am ieșit din clădire și l-am zărit pe partea opusă a străzii, alături de Tony. Mi-am tras aer în piept și i-am strigat numele. M-a privit confuz, ca mai apoi să-mi zâmbească fascinat. Am început să merg către el, știind că în sfârșit aveam să fim doar noi, fericiți, împreună. Așa cum ne-am dorit de la început.

3

...Și am rămas cu imaginea zâmbetului său în minte, în timp ce am fost azvârlită pe capota unei mașini, până când mi-am pierdut cunoștința...

111

...Eram fericiți. Eram împreună. Dar nu în realitate...

43

» Chapter 49

BĂIEȚII RĂI NU RENUNȚĂ 44

Îmi era frig. 15

Frigul din sufletul meu nu se stăvilea.

Eram într-o incertitudine continuă, în timp ce încercam să procesez. Vanitatea ta. Temerile mele. Aceste două lucruri au știut să ruineze totul.

Îmi era frică să zbor.

Dacă aveam să cad? Tu, în ciuda promisiunilor false făcute, nu ai fost în stare să mă prinzi. Cum îmi puteam deschide aripile și să mă avânt în iubire, când nu aveam încredere în vorbele tale?

Alegeam să plec. 1

Să sfârșesc un lucru care nici nu a început. Un lucru fără viitor. Pentru că doare mai mult să te am prin preajmă, decât să știu că nu există fericire atunci când suntem aproape. Prefer să te văd de departe cum zâmbești, alături de altă persoană, sperând că fericirea ta îmi va fi îndeajuns. 1

— Vrei să-ți sunăm părinții? asistenta 5

mă întrebă. Nu i-am sunat până acum, deoarece ești la vârsta legală și a avut cine să aibă grijă de tine. 5

— Cine anume? am încercat să mă ridic în cot, având cealaltă mână în ghips, dar am eșuat lamentabil. 5

Încă eram slăbită. Și nu m-aș fi gândit niciodată la cât de dependentă sunt de ambele mâini. Acum mă simțeam al naibii de inutilă.

— Un băiat foarte frumușel. A stat cu tine până acum. S-a dus să-ți aducă ceva de mâncare. A dormit pe scaunul acela toată noaptea și nu a vrut să se dezlipească un moment de tine, mă anunță, indicând locul. Dar ce e cu fața asta? Nu ești fericită? Eu aș fi, dacă aș știi că cineva mă iubește atât de mult. 25

Durerea pe care o resimțea corpul meu nu se compara cu adevărata durere ce mă marca pe interior. Voiam ca Sin să renunțe la mine. Voiam să plece! Voiam 35

să mă uite! Voiam să fie cel dinainte! Voiam să fie bine. Voiam să fie fericit.

Nu puteam suporta gândul că-l puneam în pericol. Nici dacă ar fi aflat adevărul, nu s-ar fi putut vreodată apăra în fața unuia ca Asaf. Pentru că Sin era singular. Asaf avea în spate oameni fără scrupule.

— Apasă pe butonul din laterala patului, dacă dorești ceva. Văd că ai nevoie de timp să asimilezi situația. Orice ar fi, stai liniștită. A trecut.

Asistenta ieși din salon, lăsându-mă prinsă în gânduri. A trecut pe naiba! Lucrurile de abia acum începeau. Fusesem o proastă. Nu gândisem situația limpede. Îl subestimasem pe Asaf. Dacă Sin ar fi fost în locul meu? Dacă nu ar fi fost vorba numai despre o fractură?

Mi-am privit mâna în ghips și am scrâșnit din dinți nervoasă. Pentru a avea vreo șansă împotriva lui Asaf,

trebuia să fiu strategică. Nu puteam permite o altă neglijență. Îmi dovedise deja că nu avea rețineri în a-mi face rău.

— Bună, colega! Yass intră în salon, provocându-mă să tresar.

Încă îmi era teamă. Corpul meu tremura din toată încheieturile, iar ochii îmi erau acoperiți cu lacrimi. Încă retrăiam momentul impactului. Încă durea.

— Hei, sunt eu. Nu te speria, veni în dreptul meu și mă luă de mână.

Gestul lui mă luă prin surprindere. Yass era o persoană rece de obicei. Eu trebuia să-i încalc spațiul personal. Dar de data aceasta, privirea sa îmi dovedea faptul că era îngrijorat pentru mine. În aceeași manieră în care eu am fost pentru el.

— Ce s-a întâmplat? De ce ești aici?

— Yass, îți aduci aminte că atunci când

ai fost rănit, eu am venit la tine și te-am îmbrățișat? Am mare nevoie să faci același lucru, m-am uitat în ochii lui și l-am implorat.

— Nu știu ce să zic, Agron, vorbi ezitant, dar se opri. Bine! Dar nu face din asta un obicei.

I-am zâmbit tristă și l-am lăsat să-și înconjoare brațele în jurul meu. Mi-am sprijinit capul de umărul lui și am închis ochii, izbucnind în plâns. Nu s-a îndepărtat de mine. M-a lăsat să mă descarc, mângâindu-mi protectiv creștetul.

Nu-mi dădusem seama câtă suferință păstrasem până acum în interior. Cascade de lacrimi ținute acolo, fără să știe nimeni. Îmi era frică de Asaf. Îmi era frică de Sin. Îmi era frică de toți cei din jur. Îmi era frică să trăiesc.

Nu eram o luptătoare.

— Am făcut bine că am venit să te văd. Astăzi mă externează și am de gând să mă recuperez acasă. Văd că ești în aceeași situație în care am fost și eu.

— Și tu te-ai simțit neputincios? l-am întrebat, desprinzându-mă din îmbrățișare. 1

Dădu din cap abătut.

— De fiecare dată, îmi vorbi sincer. Mă simt neputincios. Mă simt singur. Mă simt un prost. Mă simt un laș. Mă îndoiesc de mine și de cei din jur. Mă prefac că nu există fericire și că nu există o persoană care ar putea să mă facă să o simt. Mă simt un nimic. Indiferent de ce aș face, rămân un nimic. 13

L-am ascultat în liniște. Pe de o parte, îl înțelegeam. Și eu treceam prin același lucru. Pe de altă parte, îmi venea să-l contrazic și să-i spună că este formidabil din toate punctele de vedere. Păcat că nu-și putea vedea calitățile. 6

— Exact asta simt și eu când te îndoiești de tine, Yass continuă, parcă citindu-mi gândurile. Cred că nu vom fi capabili niciodată să vedem lucrurile pozitive la noi, așa cum le văd ceilalți. Nu înțelegem o iotă, atunci când ni se fac complimente. E amuzant, știi? Să nu fii capabil să vezi că ești mult mai mult decât un nimic.

— Ce vezi când mă privești? l-am întrebat curioasă.

Mă mângâie pe creștet și mă privi blând.

— O enervantă.

Am izbucnit în râs. Eh, haide.

— O luptătoare, deveni serios. De când te-am cunoscut, m-a impresionat faptul că nu renunți, indiferent de câte obstacole ți se pun în cale. Îți aduci aminte de momentul în care nu ți s-a dat

un rol în distribuție? Nu ai renunțat și te-ai alăturat echipei tehnice. Și apoi ai căzut în mijlocul scenei, dar te-ai ridicat și ai continuat spectacolul. Spune-mi, dacă această fată nu este o luptătoare, atunci cine este?

— Și tu, sper ca într-o bună zi să vezi cât de valoros ești. Ești respectat de către toți cei care ți-au văzut munca. Ești admirat și iubit. Faci din pasiunea ta artă pură. Chiar dacă vrei să pari ciufut și încruntat, ești o persoană bună, Yass. Dacă cineva îți spune că nu te asemeni cu Asaf sau cu restul familiei tale, bucură-te, deoarece este un compliment!

Oftă pentru sine, lăsându-și greutatea de pe un picior pe altul. Își scărpină ceafa și îmi evită privirea.

— Doar știi că nu-mi plac momentele siropoase.

— Da, da. Dar știi că noi acum ne putem

considera prieteni, nu? Eu sunt cea mai bună prietenă a ta.

— Te-a lovit grav mașina aia. Ți-a afectat și capul, glumi răutăcios.

Am chicotit pentru mine, tachinându-l în continuare.

— Mă adori.

— Te detest.

Se încruntă și mai tare. Îmi plăcea să-l calc pe bătături.

— Mai bine mi-ai zice de ce ești aici! Îmi este greu să cred că asta a fost doar o coincidență. Cumva a fost mâna lui Asaf?

M-am întristat din nou. Nu știam dacă era bine să-i spun adevărul sau nu. Nu doream să implic pe nimeni, știind că exista o șansă să-i pun în pericol. Dar cu Yass era altceva. De la el a pornit totul.

Încă din acea noapte blestemată.

Era deja implicat în asta. Asaf deja îi pusese viața în pericol.

Așa că i-am spus. O versiune incompletă, neaducând vorba de Sin nici măcar o clipă.

— Nenorocitul! Însă nu înțeleg, de ce vrea să-ți facă rău?

— Pentru că te-am salvat pe tine atunci și pentru că m-am despărțit de el. Habar nu am.

— Ai spus că te șantajează. Cu ce? Ce vrea să faci?

— Să stau departe de orice băiat. Cred că din gelozie.

Yass mă privi sceptic, dar nu puse alte întrebări evazive. Analiză situația, digerând-o. Îi vedeam cutele de pe frunte, semn că era stresat solemn de

dezvăluirea mea. Îl înțelegeam. Nici mie nu-mi venea să cred cum s-a dovedit a fi Asaf.

— Stai liniștită! Fii atentă la pașii tăi, de acum înainte. Trebuie să reziști o mică perioadă, îmi spuse șoptit. Astăzi mă externează și am de gând să construiesc un plan, pentru a-l împiedica pe Asaf să ne mai facă rău. Așteaptă-mă! Totul va fi bine.

— Ai de gând să faci asta singur?

Dădu din cap afirmativ și se îndepărtă puțin.

— Ai grijă, i-am comunicat.

— Și tu, îmi spuse, apoi părăsi camera.

Cred în tine, Yass. Dacă cineva îl poate împiedica pe Asaf să ne facă rău, tu ești acela. Tu ești familia lui și împărțiți același sânge. Îl cunoști mai bine decât oricine.

Îmi făceam totuși griji. Chiar dacă erau înrudiți, erau foarte diferiți. Yass nu era o persoană atât de malițioasă ca Asaf. Îmi era frică să nu-l rănească.

Am închis ochii agonizată. De ce a trebui să mă încurc cu unul ca Asaf?

— Mă ocup eu, o voce familiară se auzi de pe hol.

Sin.

Intră înauntru cu zâmbetul pe buze și cu câteva caserole de mâncare în mână. Privirea i se lumină atunci când mă văzu trează. Veni aproape de mine și printr-o mișcare bruscă și neașteptată, îmi sărută fruntea.

— Bună dimineața, mi se adresă, lăsând caserolele pe noptieră și se așeză pe scaunul de lângă pat. Ce face, frumoasa mea Skye Josephine Agron? Vezi? Ți-am spus așa, ca să nu ai dubii că ți-am uitat

numele. 22

— Ce faci aici? l-am întrebat afectată de prezența lui.

Voiam o pauză. Voiam să-l am la distanță o perioadă, tocmai pentru a-mi pune gândurile în ordine. Dacă Asaf ar fi aflat că Sin este acum în fața mea, i-ar fi pus viața în pericol. Iar eu nu-i puteam permite asta.

— Știam că atunci când te vei trezi, vei avea o foame de lup. Așa că m-am gândit să-ți aduc mâncare caldă. Ți-aș fi adus și gogoși glazurate, dar era o coadă infernală și mie îmi era deja dor de tine. 42

— Sin, l-am întrerupt. Nu înțeleg. De ce faci asta? De ce ești aici?

— Ce întrebare stupidă, Josephine. Sunt aici pentru tine. 6

Începu să desfacă caserolele, spunându-mi fiecare fel în parte și

purtându-se ca și când nu ar vedea că eu nu-l voiam prin preajmă. Trebuia să-l fac cumva să plece și să nu se mai întoarcă. Dar îl puteam îndepărta, când simțeam necesitatea de a-l avea aproape?

— Oprește-te! i-am prins brațul cu mâna cea bună.

Îmi pare rău, Sin. Îmi pare rău că îți voi frânge inima.

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă precaut.

— Da, am spus cu greutate.

Trebuia să fiu dură. Ca să-l fac să plece, ca să-l fac să mă urască, trebuia să fiu mult mai dură.

— Toate aceste lucruri care s-au întâmplat, m-au făcut să realizez că nu te vreau prin preajma mea. Deloc.

O tristețe majoră îi înlocui zâmbetul.

— Ce tot spui? 21

— Că mi-am dat seama că nu vei putea niciodată să te revanșezi pentru răul pe care mi l-ai provocat în trecut. Nu poți face ura care s-a sădit în mine să plece. Nu poți alunga fiecare părticică de suferință pe care am trăit-o din cauza ta. 15

Mi-am plecat privirea în jos, decisă să continui.

— Nu te pot ierta, Sin. A ajuns să-mi fie scârbă de tine, pentru tot răul pe care mi l-ai provocat. Și nu vreau prin preajmă o persoană atât de egoistă, care nu știe decât să rănească. 46

— M-am schimbat, mă întrerupse. 9

— Nu contează. Nu are rost! Nu pot trece peste. Înțelegi asta? De fiecare dată când te văd, îmi aduc aminte că tu te-ai culcat cu sora mea și ai umilit-o în 7

ultimul hal, doar pentru că ai vrut să te răzbuni pe mine. 7

— Skye, eu nu ți-am vrut răul niciodată. 5

Încercă să-mi atingă obrazul, dar m-am smucit câțiva centimetri pentru a-i da de înțeles că nu voiam acest lucru. 3

— Dacă nu-mi vrei răul, pleacă! Nu pot suporta să te văd. Îmi face rău. Mă doare! 10

L-am simțit încordându-se. Nici el nu putea face ceva. Era la fel de neputincios. 1

— Dar durerea mea nu o vede nimeni? îmi spuse pe un ton calm, neașteptat. 37

Se așeză pe scaun și își puse fața în palme.

— Nu pot schimba trecutul, Skye. Și înțeleg dacă mă vei urî pentru toată viața și dacă vei vrea să fim doar doi 4

străini. Îți voi respecta cuvântul, dar nu azi. Azi, indiferent de ce îmi vei zice, voi rămâne alături de tine. Urăște-mă mai mult! Rănește-mă cum vrei! Dar nu mă îndepărta. 4

Își îndepărtă mâinile și mă privi trist.

— Pleacă, Sin! Nu am nevoie de tine. 13

— Eh, uite că nu am de gând să plec. Ba chiar o să stau alături de tine. Tu poți să mă ignori și să mă urăști în continuare în liniște. Nu contează. Eu voi sta legat de scaunul ăsta, ai înțeles? De fapt, ai o funie să mă leg la propriu? începu cu ale lui. Nu o să te deranjez. Doar lasă-mă să fiu aici. 40

L-am privit furioasă. De ce nu mă asculta? De ce era atât de încăpățânat? Își punea singur viața în pericol. 2

— E unul dintre jocurile tale? l-am întrebat supărată.

— Nu. Vorbesc serios. O să stau lipit de scaunul ăsta, toată ziua, zâmbi inofensiv. Dacă ai nevoie la toaletă, să mă anunți. 4

Îmi făcu cu ochiul precum un idiot. 2

Luă telecomanda și începu să butoneze, schimbând programele cu rapiditate. Mi-aducea aminte de seara în care m-a vizitat în apartamentul meu și de momentul în care căuta cu disperare filme pentru adulți. Trecuse o grămadă de timp atunci. Țin minte că îl detestam din tot sufletul. Nu ca acum, când îl iubeam precum o nebună. 4

A oprit la un canal de desene animate și a început să zâmbească tâmp. L-am privit fermecată. Mă uitam la el și pur și simplu toată durerea dispărea, iar inima mea se umplea cu căldură. Îl iubeam pe copilul ăsta. Îl iubeam mult. 10

— Oh, mi-am adus aminte, se întoarse către mine. Asistenta mi-a zis că trebuie să mănânci, pentru a te pune pe

picioare.

Am privit caserolele de pe noptieră și am luat una la întâmplare.

— Mă descurc și singură, i-am răspuns tăios.

Am privit caserola, pusă în dificultate. Uitasem! Nu aveam două mâini disponibile.

Sin veni mai aproape, așezându-se pe marginea patului și îmi luă caserola, pentru a mă hrăni el. O deschise și începu să amestece fiecare ingredient în parte, luând cu lingura o bucată mare de mâncare.

— Aeronava Leithold își ia avânt, părăsește aeroportul și se lansează pe marele cer. Mare cer, permite te rog această aeronavă umilă să zboare și deschide-ți punctul de acces, îmi vorbi ca și când aș fi un copil.

M-am bosumflat și nu l-am ascultat.

— Boticule, deschide gurița, dacă nu vrei să te murdăresc. 25

M-am încruntat mai tare, provocându-l să lanseze mâncarea pe lângă gură și pe nas.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, m-am întins după un șervețel.

— Ți-am spus că o s-o fac!

— Ești o bestie!

— Și tu o fiară! luă o nouă porție cu lingura. Cu cine semeni atât de încăpățânată? 2

Cu tine, am răspuns mental, în timp ce m-am curățat de mâncare. 4

L-am lăsat să mă hrănească, dar doar pentru că voiam să scap de el. Nu înțelegeam de ce era atât de încântat să 5

o facă și de ce zâmbea ca un idiot. Mi se părea ciudat să fiu hrănită, mai ales de cel pe care îl iubesc. Dar îmi plăcea toată această atenție.

Când caserola se goli, se întinse spre mine și îmi sărută fruntea încă o dată.

— Fată cuminte.

— Băiat rău, i-am replicat nervoasă.

Rânji, aruncând caserola la gunoi.

— Pentru că m-ai ascultat, mă duc după gogoșile ălea glazurate, mă anunță.

Slavă cerului! Aveam nevoie de cât mai mult spațiu.

Se îndreptă către ușă, dar se întoarse brusc. Rânjetul lui nu mai era acolo, de data aceasta o expresie serioasă dominându-i chipul. Straniu! Rar îl vedeam așa.

— Oh, Skye, era să uit. Azi nu voi fi impertinent și nu voi întreba de ce Pascual, subordonatul lui Asaf, se afla la volanul acelei mașini. Dar mâine...mâine nu-ți promit nimic.

Ieși ca o avalanșă pe ușă, lăsându-mă în stare de șoc. Nu! Dacă Sin îndrăznea să caute răspunsuri, Asaf nu s-ar da înlături din a-i face rău. M-am întins după telefonul de pe noptieră și am recitit ultimul mesaj trimis de fostul meu iubit.

Ghinionistă sau norocoasă? Eu zic că de data aceasta ai fost norocoasă. Data viitoare Sin va fi cel afectat și mă voi asigura că el nu va ajunge pe patul de spital, ci direct la morgă. Nu uita! Am ochi și urechi peste tot. Stai departe de Sin, pentru binele tău și al lui.

» Chapter 50

Mă aflam în biroul lui Leon, preluând instrucțiuni clare despre cum trebuia să organizez spectacolul. Încă aveam mâna în ghips, semnată de toți prietenii mei; colegele mele de cameră și cei din echipa tehnică, cu exepția lui Yass și a lui Sin.

— Audițiile trebuie ținute astăzi, fără dar și poate. Ești sigură că nu ai nevoie

de mai mult timp să-ți revii? mă întrebă Leon îngrijorat, holbându-se la mâna mea accidentată.

Eram încă în stare de șoc și încă se făceau investigații referitoare la incident. Trebuia să fiu atentă la drum, dar totuși era anormal ca într-o zonă de parcare să se circule cu o viteză atât de mare. Nu voiam să dau declarații. Oricum Asaf ar fi găsit o cale să scape basma curată.

— Am brațul în ghips. Nu creierul, i-am replicat, țintuindu-mi atenția asupra scriptului editat de Sally.

Nu schimbase mare lucru. O făcuse mai accesibilă unei scenete și adăugase didascaliile de rigoare.

— Sin o să te ajute la audiții.

M-am prefăcut că nu mă interesează să aud acel nume și am citit anumite cuvinte de pe script, pentru a părea

ocupată.

— O să reprogramăm audițiile la ora cinci, deoarece am un invitat special. Anunță-i pe ceilalți și asigură-te că listele sunt corecte, mă instrui profesorul. Și Skye? Încearcă să nu strici nimic.

— Mulțumesc pentru încredere, șefu'.

Mă ocoli și ieși din birou, lăsându-mă să verific listele cu cei înscriși la audiții. Aveam chiar foarte mulți tineri care doreau un rol în piesă. Mai mult decât ca la cea anterioară. Probabil își luaseră inima în dinți, văzând cât de bine a ieșit fosta scenetă.

— Ce încruntată! Sin intră în birou, provocându-mă să tresar.

— Chiar nu poți fi punctual? m-am întors către el, pentru a-l dojeni. Am nevoie de ajutor cu listele și trebuie să anunțăm că audițiile s-au reprogramat.

Tu nu ești pe nicăieri, iar eu nu pot singură, mai ales că am o mână lipsă.

— Nu te-ai masturbat de dimineață sau de ce ești așa nervoasă? dădu din umeri. Ah, e greu să te atingi cu o mână în ghips, nu-i așa?

— Sin! am ridicat tonul.

Zâmbi precum un copil care face glume proaste și care știe acest lucru. Nu putea fi atât de bine dispus, când aveam atâta treabă! Pur și simplu, nu putea. Era un idiot și mă călca pe bătături. Deja îi plănuiam moartea subită în minte.

— Hai! Nu ziceai că te grăbești? Văd că stai degeaba și te uiți la mine, mă dojeni inutil. Adică, știu că sunt o adevărată priveliște, dar chiar avem treabă, domnișoară Agron.

Am mârâit printre dinți și i-am făcut semn către ușă. Mă exaspera! Uneori mă întrebam cum putea fi atât de enervant.

Mi-o luă înainte, dar în loc să-mi țină ușa deschisă, ca un adevărat cavaler, ieși pe ea și o lăsă să mi se închidă în față. Norocul meu că evitasem să-mi lovească mâna. Am ridicat tonul de nervi și am ieșit surescitată, privindu-l ca și când aș fi fost posedată de un demon.

— S-a întâmplat ceva? făcu pe prostul, zâmbind surprins.

Se întoarse apoi, ignorându-mă complet, și începu să scoată sunete primitive și extaziate privind picioarele dezgolite ale unei tipe oarecare. Mi-am mijit ochii, nevenindu-mi să cred. După e că era enervant, se transformase și în omul cavernei.

— Mamă, mamă! își frecă mâinile între ele. O vezi? E atât de bună.

— Scuză-mă? m-am încruntat.

Aveam un gust amar în gură. Această

versiune de Sin arăta perfect cu cea din trecut, pe care nu o puteam înghiți, din cauza faptului că trata femeile ca simple obiecte sexuale.

L-am privit cum își așează părul și își croiește drum până în dreptul tipei, doar ca să flirteze cu ea. Un metru optzeci cu aproximație. Brunetă. Buze apetisante. Picioare zvelte. Subțire în talie. Păr lung și cârlionțat. Intimidantă. Și cum ar zice Sin, bună rău.

M-am uitat la mine, întrebându-mă de ce am optat să mă îmbrac atât de banal astăzi. De ce purtam mereu blugi? De ce tipa purta fuste? De ce părul meu era drept și lipsit de volum? De ce al ei era atât de bine aranjat? De ce eu nu aveam buze groase?

Mi-am țuguit buzele, vrând să par mai sexy, dar m-am oprit imediat ce m-am prins ce fac. Cui îi păsa de cum arăt? Categoric, nu lui Sin, pentru că el era prea ocupat să soarbă pe altcineva din

priviri.

— Sunt actor. Eu sunt vedeta și eu decid pe cine vreau să văd în public. Iar pe tine te vreau în primul rând, dându-mi încredere în mine, își sprijini mâna de perete, încolțind-o.

Ea chicotea copilărește. Normal. Cine nu ar fi chicotit, dacă Sin Leithold ar fi încercat să o cucerească? Eu! Eu nu aș fi chicotit. Cine se credea această tipă? De ce avea picioare atât de frumoase?

— Dă-mi numărul tău și pot să-ți dau câteva sfaturi despre expresiile pe care le poți face atunci când ești la un photoshoot.

Era model! Normal! Nu putea să-i placă tipele obișnuite, care nu țineau diete și care preferau să mănânce la KFC.

Sin se întoarse și veni către mine cu un zâmbet larg, lăsând-o pe tipă acolo. Știam eu că se joacă! Voia să mă facă

geloasă! Sin al meu nu s-ar uita la o tipă ca ea, atât de superficială. Am zâmbit la rândul meu victorioasă. 9

— Scuze, îmi spuse, înainte să rupă o bucățică de script. Îmi trebuie ceva pe care să-i scriu numărul meu fetei ăsteia. E o bombă și nu vreau să-mi scape. 13

Îmi smulse și pixul din mână și se întoarse la ea. Asta nu era adevărat! Nu se putea așa ceva! Era imposibil. M-am controlat jumătate de secundă, înainte să răbufnesc și să ridic tonul. 6

— Sin Pompidou Leithold! am strigat cât m-au ținut plămânii. 35

Tipa mă privi speriată și o luă la goană, înainte să ajung eu în dreptul idiotul și să-i dau o palmă după ceafă. 4

— Cum poți fi atât de iresponsabil? i-am mai tras una. Aceasta era singura copie a scriptului și tu ai rupt o bucățică de pagină? Sally a muncit mult la el,

idiotule.

— Și ce? Încă se înțelege ceva pe acolo. Improvizăm! găsi soluția perfectă.

— Nu avem timp de flirtat cu fete cu picioare lungi și frumoase, care au buzele apetisante și păr perfect aranjat, m-am oprit, văzând că debitez. Pentru că trebuie să-i anunțăm pe ceilalți că audițiile se amână. 1

Sin zâmbi victorios, din motive doar de el știute, și mi-o luă înainte. Nu ne vorbeam. El flirta și cu cele înscrise pentru probă, în timp ce eu îi făceam toată treaba. El le promitea că le ajută în audiții. Eu le vorbeam profesional. El mă enerva. Eu scoteam fum pe nări. Exista un echilibru și atunci când nu ne înțelegeam.

Am revenit amândoi la Leon în birou, dând nas în nas cu o figură spectaculoasă. Vincent Holt, director și impresar pentru marii actori ai 3

generației noastre. Cel care l-a descoperit pe Raphael și l-a pus în lumina reflectoarelor, pentru a deveni cel mai mare star de cinema din prezent.

Dacă reușeam să-l impresionez, aveam să devin o cunoscută actriță pe marele ecrane, exact ca modelul meu în viață, Teja Fangley. Puteam avea o sumedenie de fani, care să-mi aclame numele, odată ce pășeam pe covorul roșu la brațul lui Raphael. Iar prostul de Sin să mă privească invidios de acasă, în timp ce tipa aia cu picioare frumoase îi consuma banii de pe card. Visul meu putea deveni realitate!

— Este o onoare să vă cunosc, domnule Holt, mi-am croit drum către bărbat, vrând să-i strâng mâna. Sunt o mare fană a muncii dumneavoastră în cadrul spoturilor publicitare   făcute până acum. Cel cu pisica sărind din avion a fost superb.

— Ce amatoare! exclamă Sin pentru

sine. Îmi pare rău, domnule Holt, pentru lipsa ei de profesionalism și de documentare. Orice fan mare al dumneavoastră știe că v-ați retras ca regizor pentru piesele de teatru suburban din estul Franței. Firește, încă lucrați la asta și nu am avut ocazia să văd un produs finit, dar la capacitatea dumneavoastră de a dirija lucrurile, sunt convins că vor câștiga și anul acesta premii importante.

Sin mă dădu la o parte, pentru a-i strânge mâna înaintea mea. Cumva îmi declara război? Pentru că se simțea al naibii de urât să fii contrazisă în fața unei figuri atât de importante. M-am uitat la Leon, cerându-i ajutor, dar profesorul era rigid și dezinteresat.

— Mulțumesc amândurora, Vicent Hoit râse în barbă. Cine sunt ei, Jeffkin?

— Doi mucoși, Leon răspunse prompt. Ce?

Dădu din umeri.

— Ei sunt Skye și Sin, membrii echipei de elită de care ți-am vorbit. Amândoi sunt niște actori deosebiți. Sin are mai multă experiență decât Skye, dar ea e bună și în alte domenii.

— Încântat.

Vicent Holt părea o persoană foarte amabilă. Mă încânta faptul că era interesat de mine.

— De asemenea, am spus eu și Sin în tandem.

Ne-am uitat unul la celălalt, transmlțându-ne fulgere din priviri. Știam care era intenția lui! Voia să-l impresioneze, ca să-mi fure visul și să fie el la cotul lui Raphael pe covorul roșu. Ah, stai! Asta n-a sunat bine.

— Tocmai ce voiam să-l servesc cu ceva, Leon ne bătu un apropo.

— Fac cel mai bun ceai din istoria ceaiului, m-am lăudat singură.

— Oh, te rog, a intervenit bestia. Artiștii nu au nevoie de ceai. Au nevoie de cafea, pentru a le ține mintea trează. O să vă aduc cea mai bună cafea din lume.

— Ce cuplu adorabil, domnul Holt râse din nou.

Cuplu?

— Nu suntem împreună, Sin clarifică.

M-am uitat la el confuză. De ce a simțit nevoia să nege într-un timp atât de scurt? Adică, da, nu eram împreună, dar chiar trebuia să spună asta la nici două secunde distanță?

— Scuzele mele! bărbatul zâmbi larg. Îmi puteți aduce orice. Am gura foarte uscată.

Ne-am repezit către ușă, izbindu-ne unul de celălalt la ieșire. Insensibilul! Uita cu desăvârșire că eram accidentată. Se apropie de mine, cu pași mărunți, privindu-mă intens. Involuntar m-am dat mai în spate, intimidată de prezența lui. Mă păcăli și ieși înaintea mea. Am pufnit enervată că l-am lăsat să mă tragă pe sfoară și l-am alergat, pentru a-l ajunge din urmă. 1

— Până faci tu ceaiul, eu o să iau cafea de la tonomat și o voi aduce mai repede, încât atunci când vii tu, să nu mai fie nevoie de nimic. 4

I-am arătat degetul din mijloc și m-am gândit la o modalitate de a i-o lua înainte. M-am dus la celălalt tonomat și am apăsat pe butonul de Nestea. Ne-am fugărit pe scări, având grijă să nu vărsăm nicio picătură. Am încercat să ne fentăm ca la fotbal, prin piedici puse și ocolite profesionist. Ne comportam ca doi copilași competitivi, care se luptau 2

pentru o acadea. 2

— Sin! l-am strigat, oprindu-l în loc. Trebuie să te întreb ceva.

— E cumva o capcană ca să ajungi înaintea mea? îmi vorbi reticent.

— Nu, mi-am scuturat capul. Mă întrebam, adică, domnul Holt a presupus că suntem împreună. Și, ei bine, voiam să știu, arătăm ca și când am fi un cuplu? 22

L-am întrebat ca o idioată. Imediat ce am rostit întrebarea, mi-am dat seama cât de proastă puteam fi. Mi-am făcut ochii cât cepele și am căutat o cale de scăpare. Ce mi-aș fi dorit să fiu vampir, pentru a mă transforma într-un liliac. Doar atunci aș putea fugi cu ușurință din această situație. Tăcerea stânjenitoare dintre noi nu mă ajuta.

— Un cuplu? mă interogă zeflemitor. Noi doi? Pff. Cum dacă noi suntem doar doi străini? Pentru că asta suntem, nu-i așa, 19

domnișoară Agron? 19

Mi-am strâns buzele supărată. Mda. Asta suntem. Sigur că da.

De nervi i-am luat-o înainte, vrând să nu-i mai văd mutra de idiot. Auzi la el! Străini. Nu știa că genul acesta de cuvinte putea face pe cineva să sufere? Nu neapărat pe mine, ci în general. 13

Am intrat în birou înaintea lui Sin cu câteva secunde, observând că domnul Holt dispăruse. Leon își masa tâmplele enervat, în timp ce ne țintuia cu privirea. Probabil se întreba cum de s-a pricopsit cu doi sugari.

— Unde e Vincent? Sin întrebă înaintea mea.

— A venit special să-l vadă pe Yass. S-au cunoscut la festivalul din Sundance și a fost plăcut impresionat de el. S-au dus la o terasă, ca să vorbească despre viitoarele proiecte. 2

Perfect! Acum Yassmin îmi fura covorul roșu.

M-am așezat pe scaunul din fața biroului, trântind paharul fierbinte de ceai de bucata de lemn pe care Leon lucra ocazional. Mereu îmi făceam speranțe prea mari și nimic bun nu mi se întâmpla. Mai aveam cale lungă până să devin noua Teja Fangley.

— Mă duc să mănânc. Când mă întorc, începem audițiile, Leon ne transmise, înainte să iasă.

Sin se așeză lângă mine, lăsându-și cafeaua pe birou. I-am privit paharul, constatând că aveam nevoie de puțină înviorare după o zi ca asta, care nu se încheia aici. Trebuia să susținem audițiile și să alegem pe cineva potrivit pentru piesă.

Am profitat de faptul că Sin era și el cu mintea în altă parte și i-am furat

paharul cu cafea, luând o gură zdravănă din ea.

— Ce naiba? am scuipat-o, simțindu-i gustul prea amar.

Mi-am scuturat limba de zaț, încercând să fac amăreala să dispară. Gura mea era într-o poziție ciudată, în timp ce mă schimonoseam ca o maniacă. Nu pusese pic de zahăr! Ce idiot putea fi! Ce dorea? Să-l otrăvească pe domnul Holt?

— Asta pățești dacă încerci să furi de la mine, râse, ținându-se de burtă.

— Te urăsc! am strigat, încă frecându-mi buzele cu palma.

Cred că îmi venea să vomit.

M-am oprit atunci când l-am simțit pe Sin cum își plasează degetul mare asupra buzei mele de jos, ștergându-mi-o grijuliu. Avea un zâmbet delicat pe chip, deloc batjocoritor, care îmi înmuia inima.

Nu îmi mai păsa de amăreală, căci eram prea ocupată să-l privesc cum încearcă să șteargă urmele de cafea de pe buzele mele.

Am zâmbit involuntar, provocându-l să se oprească. Ne-am uitat tăcuți unul în ochii celuilalt, încărcați parcă de un magnetism ce ne aducea din ce în ce mai aproape. Era un idiot de cele mai multe ori, însă indiferent de cât de mult mă enerva și mă scotea din minți, nu l-aș fi dat pentru nimic în lume, tocmai pentru felul unic în care mă făcea să mă simt în aceste momente.

Când ne priveam, eram doar noi. Noi doi, nimeni altcineva, dezbrăcați de măști și de secrete. Eram simpli oameni meniți să-și găsească unul în ochii celuilalt crâmpeiul de lumină necesar să ilumineze întunericul provocat de cei care voiau atât de mult să le obscurizeze iubirea.

Nu știam eu foarte multe, însă știam că îl iubeam. În toată imaturitatea sa, îl

iubeam. Am închis ochii și mi-am apropiat buzele de ale lui, riscând tot ce am. Pentru că în preajma sa mă simțeam mai vie ca niciodată.

Îmi dai viață, Sin.

— Ce crezi că faci? rupse magia.

Mi-am deschis ochii, văzând că își reluă zâmbetul zeflemitor și postura arogantă.

— Nimic, m-am îndepărtat rușinată.

— Voiai să mă săruți, constată.

— Nu! am strigat. Nu voiam.

— Voiai să mă săruți.

— Ba nu.

Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ieșire.

— Ba da, continuă cu batjocura. Dar Skye, chiar trebuie să stai la coadă și să-ți faci programare. Mai sunt câteva fete care vor să mă sărute azi.

L-am privit oripilată și am luat paharul cu ceai fierbinte, aruncându-l spre el. Începu să râdă zgomotos și se feri ieșind pe ușă. Uneori chiar nu știam dacă îl iubeam sau pur și simplu îl detestam din tot sufletul.

» Chapter 51

Îi strângeam mâna Kayei, simțindu-i emoțiile. Eu și Ty ne-am asigurat să o încurajăm înainte de spectacol. Țineam minte prima audiție ca petrecându-se ieri. Din acel moment, viața mea a căpătat o altfel de nuanță. Am aflat că am talent și că sunt născută pentru așa

ceva.

Și iată-mă acum, în echipa tehnică, ocupându-mă de audiții și de tinerii încărcați cu emoții mai mari decât întreaga lor ființă. Le-o citeam în ochi.

— Poate pui o vorbă bună, pentru că sunt prietena ta, Kaya glumi, încercând să mascheze faptul că era copleșită de situație.

— Nu ai nevoie. Ești talentată și vei străluci acolo pe cont propriu. Sunt mândră de tine, nu uita.

Mă trase într-o îmbrățișare și mă lăsă să plec către sala de spectacol. Trebuia să fiu obiectivă, dar mi-aș fi dorit ca prietena mea să ia rolul principal, pentru că știam cât muncește, cât se implică și cât își dorește asta.

M-am așezat lângă cei din juriu și am privit lista cu cei înscriși. Aveam o zi lungă de parcurs și eu încă mă aflam în

faza de negare. Nu-mi venea să cred că ajunsesem până aici și că un scenariu, scris de mine, avea să fie jucat de atâția tineri.

Harlee mă încuraja din priviri, în timp ce Leon și domnul Rodrigues vorbeau unul cu celălalt. Sin stătea crăcit pe scaun, bătând din picior nerăbdător. Asta îmi aducea aminte de momentul în care am intrat pe scenă, observându-i pe fiecare în parte și întrebându-mă ce aș fi putut să fac ca să-i impresionez.

Harlee îmi împinse un mănunchi de foi, luându-mă prin surprindere.

— Ce e asta?

— Notările. De data aceasta, și tu vei putea da note. Sunt personajele tale, până la urmă, femeia mă informă zâmbitoare.

— Și Sally a făcut asta de câteva ori, Leon continuă.

Am atins fascinată paginile, nevenindu-mi să cred. Eram responsabilă de visul și parcursul altei persoane. Cât de tare era asta? Nu știam dacă meritam o astfel de oportunitate, căci erau persoane mult mai silitoare decât mine. Am înghițit în sec, mi-am îndreptat coloana și mi-am spus că showul trebuie să continue.

— Mă simt ca doamna Darbus în High School Musical, am afirmat amuzată.

— Dap, Sin replică răutăcios. Aveți o oarecare similitudine. Amândouă sunteți artiste, dedicate scenei și acre din cale afară.

— Cumva a fost un compliment? m-am prefăcut neafectată.

Sin se încruntă și își reluă poziția de om plictisit de mai devreme. Nu voiam să las ca lucrurile dintre mine și el să-mi afecteze starea de fericire, pe care o

am pe cale profesională. Trebuia să fac abstracție de la totalitatea lucrurilor rele și să-l privesc ca pe un coleg, pentru binele spectacolului și a celor ce aveau să-l vadă.

Am așteptat ca ceilalți să se prezinte. De-a lungul audițiile, am dat peste multe persoane dubioase, care făceau exces de limbaj dramatic sau care erau prea inexpresivi. Dar și peste foarte multe persoane talentate, care exprimau enorm prin expresiile lor.

Prietena mea Kaya era una dintre ele. Când și-a făcut apariția, am avut grijă să-i fac cu ochiul pentru a o încuraja. Știam că avea emoții mari, chiar dacă părea sigură pe sine. Audiția ei fusese extrem de bună și nu puteam să nu fiu mândră de ea pentru asta.

Au mai urmat câteva persoane, ca mai apoi să se prezinte Karina. M-a luat prin surprindere cu talentul său. Deja știam că era genul de persoană care să-și ia în

serios pasiunea și știam că la audiția trecută, scorul ei a fost al doilea după mine.

— Se pare că Kaya și Karina sunt la egalitate, domnul Rodrigues oftă. 4

— Ce e de făcut în asemenea situație? am întrebat confuză.

— Sin, Leon se ridică brusc. Fetele vor trebui să învețe o bucățică de script și să o interpreteze alături de tine. Skye, fă anunțul! 16

M-am ridicat grăbită și le-am chemat pe ambele fete pe scenă. Încercam să nu mă gândesc la faptul că Sin avea să joace alături de ele o scenă de dragoste. Slavă cerului că nu scrisesem și un sărut! Asta chiar mi-ar fi provocat disconfort. 21

— Amândouă sunteți la egalitate, privind notările juriului. Pentru o departajare ne-am gândit să vă dăm o bucățică de script, pe care să o

interpretați cu protagonistul masculin. Cea care va transmite cel mai mult și care va avea o chimie mai bună cu Sin, va câștiga rolul, Leon anunță, într-o modalitate profesională.

Karina și Kaya s-au privit una pe cealaltă cu uimire. Roșcata era ușor dezamăgită, în timp ce adversara ei o privea cu înverșunare. Un duel între ele...interesant.

— Îmi pare rău. Nu pot face asta, Kaya coborî de pe scenă rapid. Nu m-am pregătit suficient. Regret.

Am privit-o alarmată și am urmat-o cu privirea până la ieșirea din sală. Nu-i stătea în fire să renunțe. Știam că își dorea foarte mult acest rol și nu înțelegeam această reacție. Am ieșit după ea, prinzând-o din urmă.

— Kaya, i-am strigat numele. Ce s-a întâmplat acolo?

— Nimic, îndrugă.

— Kaya!

— Nu sunt pregătită pentru acest rol. Aș prefera unul micuț. Nu pe cel principal, se eschivă. Skye, nu-ți face griji pentru mine. Nu se întâmplă nimic important. Doar că prefer ca lucrurile să fie așa.

— Ești sigură?

Dădu din cap aprobator și mă rugă să mă întorc, ceea ce am și făcut. Nu pentru că i-aș fi crezut varianta de poveste, ci pentru că responsabilitatea față de spectacol nu îmi dădea voie să lipsesc.

Cum am intrat în sală, cum l-am surprins pe Sin flirtând cu Karina. Bineînțeles!

— Cred că destinul ne vrea împreună. Pe scenă, zic.

— Oh, Sin. Eu când ți-am zis că noi suntem sortiți unul altuia, tu m-ai privit ca și când aș fi nebună. 28

Destinul vrea să-i trag un croșeu de dreapta lui Sin, ca să mă țină minte și să nu mai aibă atâtea amnezii, în ceea ce mă privește. Și după ce voi termina cu el, nu va fi capabil nici să se prefacă amnezic și să afirme că nu-și aduce aminte de mine. 22

Mi-am adunat lucrurile, ignorându-l pe Sin care se așeză pe scaunul de alături. Merita tratamentul tăcerii, pentru toate momentele în care s-a dat la tipe mult mai frumoase decât mine, pentru a mă face geloasă. Adică, evident că nu a reușit. Eu nu eram geloasă pe acțiunile sale. Nici nu puteam fi. Chiar nu. 26

— Mă scuzați? un băiat veni în dreptul meu. Azi se dau audițiile masculine pentru piesă? 1

— Mâine se vor da. Astăzi au fost cele feminine, l-am informat cu un zâmbet larg. 11

Era chiar drăguț. Și de vârsta mea. Avea un zâmbet de milioane și o singură gropiță în obrazul stâng. Îi tot examinam profilul, constatând că era suficient de atrăgător ca să-i provoace gelozie lui Sin. 15

— Skye Agron?

— Da? i-am răspuns pe un ton mieros.

— Eu sunt Dante, îmi luă mâna și o sărută, ca un adevărat cavaler. 42

— Ah, no, Sin se ridică amuzat. Ce mascotă! Ce paiață! Cine se crede ăsta? 63

Dante îl privi stupefiat, neînțelegând cu ce a greșit. 4

— Nu mă refeream la tine. Mă refeream la Leon. Nici nu știu cine naiba 6

ești tu! 6

Începea să înțepe precum o albină, iar asta mă amuza. Măcar eu eram mai temperată, când se dădea la tipe cu craci superbi. 10

— Sunt un mare fan al tău, Skye.

— Un ce? tuși Sin, încercând să-și mascheze reacția. 46

L-am privit încruntată, în timp ce el se prefăcu nevinovat și începu să se uite pe pereți și pe tavan, ca să dea de înțeles că nu-l interesa schimbul de replici dintre mine și Dante.

— Te-am admirat încă de prima dată când te-am văzut pe scenă, în spectacolul trecut. Am fost fermecat de către tine și pot spune chiar, dacă nu este prea imprudent, că m-am îndrăgostit. 36

Cumva aveam parte de primul fan? Nu

mi se mai întâmplase să vină cineva la mine și să-mi spună atât de direct că îmi apreciază talentul. Nu știam dacă era un vis sau o realitate.

— Ah, nu! Îl omor! Sin ridică tonul, dar amuți atunci când palma mea îi lovi ceafa.

— Scuze, Dante. Este gelos pe succesul altora.

Băiatul se fâstâci incomod și intimidat de poziția ofensivă a lui Sin. Normal că idiotul îl făcea să se simtă prost. Numai de asta era în stare!

— Eu o să mă retrag. O plăcere să vă întâlnesc, Dante se scuză ca un adevărat domn.

Ia lecții Sin!

— Bună alegere. Măcar e deștept.

Asta a pus capac.

— Care e problema ta? m-am întors enervată către idiot. 3

— Tu chiar nu vezi că are față de gay? se justifică el. Dantelă ăsta, care pupă mâini ca un lingău. 47

— Poate nouă femeilor ne plac lingăii. 3

— Da, el poate linge mâini fericit. De restul corpului mă ocup eu. 76

M-am înecat cu salivă. Nu-mi venea să cred că a spus așa ceva! Câte prostii îi mișunau prin creierașul ăla microscopic? 11

— Sin! i-am atras atenția. Ești cumva gelos? 19

Aveam un zâmbet superior pe buze, care-l scotea din minți. Ne enervam, încă o dată, reciproc. Mă întrebam, avea vreodată să se schimbe această situație? Presupun că nu. Chiar și dacă printr-un miracol am fi împreună, tot nu 2

am fi capabili să renunțăm la tachinări.

— Tu ești aia care se lasă pupată de toți fraierii.

—Pupată? Ești nebun? Mi-a pupat mâna. Mâ-na! am articulat pe silabe. În plus, tu ești ăla care se dă la Karina și la celelalte fete cu picioare lungi și subțiri.

— Nu ar trebui să te intereseze, pentru că la ultima verificare noi nu suntem împreună.

— Păi nu suntem, m-am grăbit să-i dau dreptate. Și chiar nu îmi pasă.

Dap. Nu-mi păsa. Deloc.

— Deci nu te deranjează dacă mă bag în seamă cu câteva căprioare de la audiție și fac puțin pe vânătorul, nu?

Bineînțeles. La ce să mă aștept din partea lui?

— După mine poți fi cu toate căprioarele, maimuțele, girafele din lume. Ba chiar cu toată grădina zoologică, băiete. Nu mă interesează!

— Chiar și cu fiarele? se băgă în sufletul meu.

Îmi invada spațiul personal, doar pentru a mă intimida. Îi plăcea să vadă că are efect asupra persoanei mele. Însă de această dată nu aveam de gând să cedez. I-am pus mâna pe piept și i-am dat un brânci ușor, provocându-l să râdă.

Vru să-mi spună ceva ironic, mai mult ca sigur, dar îi sună telefonul și se opri.

— Da, Asaf, răspunse apelului. Da. Ne vedem.

Asaf. Doar auzindu-i numele mă cuprindea frica. El și Sin încă erau cei mai buni prieteni. Sin încă credea orbește în el, neștiind cum complotează

pe la spate să-i facă rău.

— Te vezi cu Asaf? l-am întrebat cu un nod în gât.

— Da. E vreo problemă? mă inspectă.

— Nu, am mințit. Chiar deloc.

» Chapter 52

BĂIEȚII RĂI ȘI FETELE CUMINȚI SUNT ÎNDRĂGOSTIȚI

Stăteam pe margine și îl priveam. Îi priveam viclenia din ochi, de fiecare dată

când îl ironiza pe Dante, noul său coleg de scenă. Îi priveam zâmbetul mișelesc, mascat de o inocență falsă. Îi priveam postura impozantă, felul în care trăgea cu ochiul la replicile de pe foaie, felul în care bătea din picior nerăbdător. Și nu mă săturam niciodată. Nu mă săturam să-l privesc. 8

Sin era poezie. Indiferent de câte ori l-ai fi recitit, tot ai fi găsit o profunzime ascunsă în versuri. Căci el ascundea foarte multe lucruri de ochii lumii, dar dacă l-ai fi privit cu inima, ai fi înțeles cât de minunat este. 7

Sin era rodul artei, o adevărată capodoperă. El trăia și respira creativitate. Nu era făcut pentru scenă. Scena era făcută pentru el. 13

Oftam, în timp ce mintea mea era centrată asupra lui. Nici nu eram atentă la ceea ce îmi spunea Sally, pentru că eram prea ocupată să-l sorb din priviri.

— Nu ai față de Trip, îi spuse lui Dante arogant. 8

— Cine e Trip? băiatul căută pe foaie exasperat.

Se săturase probabil de faptul că Sin îl toca din punct de vedere profesional. Nu înceta să-i critice alegerile.

— Narcis, adică. Sau cum naiba îl cheamă pe Trip în varianta asta. 16

— Cine e Trip? întrebă și Karina confuză. 7

Alesesem fiecare nume din scenetă de natură mitologică. Nu știu de ce anume, având în vedere că povestea avea caracter modern. Poate voiam să fie mai pretențios în ochii celorlalți.

— Arăți ca și când n-ai fi dezbrăcat nicio femeie în viața ta, continuă cu batjocura. Trip le dezbrăca și când dormea. Și nu avea față de gay. 40

— Putem să ne axăm pe scenariu? Dante îl întrebă inconfortabil.

Îmi era milă de el. Sin era destul de încăpățânat și atunci când îi punea cuiva gând rău, nu renunța cu una cu două. Dar nu era rău.

— Ce naiba? Dante strigă, dezechilibrându-se în urma îmbrâncelii date de Sin.

— Asta pentru că ai sărutat-o pe Josephine în restaurant!

— Cine e Josephine? Karina interveni.

— Nu te uita așa, Dantelă. Tu mi-ai zis să mă axez pe scenariu.

— Leithold? Tu ai învățat scriptul ăsta? Că pare că nu știi niciun nume cum trebuie? Dante vorbi sătul până peste cap.

Sin dădu din umeri, prefăcându-se că nu știe cu adevărat. Îmi imaginam în ce postură se afla, doar că arta cerea sacrificii și mai ales cerea acte de curaj. Eu eram suficient de curajoasă încât să scriu din experiența proprie. El era suficient de curajos încât să se joace pe sine. 2

M-am întors către Sally, care privea terifiată în partea opusă. I-am urmat cursul privirii și am dat peste un Yass țâfnos, care țipa la echipa tehnică, pentru că făceau o treabă proastă cu organizarea scenei.

— V-am zis că aveți nevoie de plăci nude! Și de multă apă, pentru că există două scene în ploaie. Trebuie să desenați fulgere pe plăci și nori în nuanțe închise. Aveți nevoie de un pinax și de efectul numărul cinci de pe plafon. 22

— A revenit diavolul, Sally șopti în barbă. 4

— Mă duc să-l salut. Poate îi lasă în pace pe bieții copii. Sunt sigură că Craig a făcut pe el.

Am tras aer în piept și m-am dus să-l întâmpin pe Yass. Își luase o mini vacanță de când ieșise din spital și anunțase că nu avea de gând să ajute la această scenetă. Îmi era greu fără Yass. El era mentorul meu, strict din cale afară, care mă făcea să plâng din cauza unor nuanțe tâmpite, dar care mă învăța ceva de fiecare dată.

Rectific. Yass era mai mult decât cineva pe care îl apreciam profesional. Era prietenul meu. Era singura persoană cu care împărtășeam cel mai dureros secret: Asaf. Și, dintr-un motiv pe care nu mi-l explic, era și persoana în care aveam cea mai multă încredere.

— S-a terminat vacanța?

— Nu te mai furișa în spatele meu! ridică tonul. Mă sperie zâmbetul tău

bizar. 7

— De asta o să-l folosesc mai des, am
zâmbit larg, doar pentru a-l enerva. 6

Yass se încruntă, dar se relaxă la scurt timp. Vorbind de evoluție, relația mea cu el a evoluat în cel mai frumos mod posibil. Am plecat de la simpli străini, jucând ouă-bere-ping-pong, la porecle răutăcioase și țipat până la plâns. De la un mentor care voia să fie singur, la un prieten care voia o îmbrățișare. De la o enervantă, la o luptătoare. De la Codițe
tâmpite, la Agron. 10

— Nu. Nu m-am întors. Voiam doar să verific că nu ați luat foc fără mine.

— Ți-era dor de noi? am mustăcit,
dându-i coate. 1

— Văd că tu nu ai luat foc. Vrei să te
ajut să iei? 18

Am râs la familiaritatea ostilității sale. 1

Ăsta era Yassmin al meu. Un arțăgos cu acte în regulă. 1

— Te spun lui tac-tu că ți-o tragi cu soră-ta, Trip. 45

— Cine e Trip? Dante își aruncă foile nervos. Eu sunt Narcis. Narcis! 22

— Îmi ești dator cu trei dolari și cu un prezervativ, Sin continuă, băgându-l pe Dante într-o cădere nervoasă. 41

Karina nu înțelegea mare lucru, răsfoind foile pentru a vedea la ce scenă a ajuns, în timp ce Dante se gândea serios să renunțe la rol. Sin părea indiferent, poate chiar un pic plictisit. De obicei își lua în serios personajul. Presupun că acest degajament era prezent deoarece știa că se juca pe sinele din trecut.

— Vreau să îți spun ceva, Yassmin își flutură mâna în fața ochilor mei. Să ieșim puțin. Aici e prea multă gălăgie. Să 3

nu mai vorbesc de lumea proastă.

Știam că se referă la Sin, așa că am dat afirmativ din cap.

Am ieșit cu Yass în parcul amenajat vizavi de Universitatea noastră. Deși era deja iarnă, datorită faptului că soarele se poziționa zilnic pe cer și lovea vegetația din acel punct, parcul era înconjurat de păpădii. Detroit era un oraș imprevizibil.

— Yass! am exclamat fericită. Păpădii!

M-am lăsat pe vine și am rupt una, amintindu-mi de copilărie.

— Eu și Talia obișnuiam să le colectăm, pentru a ne pune dorințe. Unele mari, unele mici. Majoritatea nesemnificative.

— Ce prostie, pufni neimpresionat.

Am oftat și am rupt una și pentru el. M-am ridicat veselă și i-am întins-o.

— Încearcă! Pune-ți o dorință!

— E o prostie, repetă. Cum ar putea o buriană stupidă să-ți îndeplinească dorința? Ție ți-a îndeplinit vreuna?

Păi mi-am dorit o grămadă de chestii, pe care eventual le-am uitat. Îmi doream mai ales lucruri materiale. O păpușă, o bicicletă, un telefon. De fiecare dată, dorințele mi se schimbau odată cu vârsta. Când am ajuns la adolescență, deja aveam aspirații și fantezii. Îmi doream să fiu o actriță de calibrul Tejei. Să apar pe ecrane, să fiu venerată de alți tineri și să fiu premiată la nivel internațional. Plus, îmi doream ca un băiat frumos să mă iubească cu disperare. 6

— Nu e vorba dacă ți-o îndeplinește sau nu. E vorba că oricine are nevoie de puțină magie în viață, am zâmbit larg și călduros, așezându-i planta între mâini. Majoritatea oamenilor uită să fie copii. E 1

frumos să crezi în ceva irealizabil. E frumos să visezi. Tu nu ai avut parte de așa ceva? 1

— Nu. 10

— Yass, nu mai fii morocănos! Știi că eu nu sunt o persoană care să judece.

— Păi nu ai avea cum să mă judeci, din moment ce ești o împiedicată optzeci la sută din timp. Ar fi culmea să o faci. 15

M-am bosumflat și am privit păpădia mea. Îmi puteam dori orice. Mi-am adus aminte brusc de dorința pe care mi-am pus-o, atunci când eu și Sin ne imaginasem o stea căzătoare. Mi-am dorit să fim împreună, dar astăzi nu aveam de gând să-mi doresc asta.

Dorința mea este să fii fericit, Sin. Pentru că dacă tu ești fericit, eu nu mai am nevoie de nimic. Și chiar dacă noi nu vom fi împreună, nu-ți închide inima. Iubește! Căci ai atâta iubire de oferit. 24

Dorința, inima și gândurile mele îți sunt dedicate ție, Sin al meu. 24

— Ți-ai pus dorința stupidă? Ai un zâmbet tâmp pe chip.

— Ăhăm. Acum e rândul tău.

— Doar suflu? mă întrebă, inspectând păpădia.

— Sufli și te gândești la o dorință.

Se strâmbă, dar îmi urmă instrucțiunile, suflându-mi păpădia în față. Am tușit încruntată și m-am bosumflat pentru a doua oară, provocându-l pe Yass să zâmbească. Am mai mers câțiva pași și ne-am așezat pe o bancă. 2

— Și? Ce ți-ai dorit? am întrebat curioasă. 1

— Dacă îți spun nu se mai îndeplinește, nu?

— Cumva ai început să crezi în asta?

— Cumva azi mă enervezi mai mult decât de obicei? Yassmin îmi închise gura imediat.

Nu mă deranja felul în care îmi vorbea, deoarece îl cunoșteam suficient de bine, încât să constat că mă suportă tocmai pentru că îmi vorbește și nu tace pur și simplu în prezența mea. Și nu știu de ce, Yass oferea cele mai bune îmbrățișări din lume.

— Am încercat în perioada asta să mă prefac cât mai docil acasă, doar pentru a strânge suficiente dovezi împotriva lui Asaf. El și unchiul meu au făcut câteva afaceri care au ieșit prost, iar acum au acumulat câțiva dușmani. Am de gând să mă folosesc de asta.

— Nu te pui prea mult în pericol? i-am luat mâna și i-am strâns-o puternic.

M-a privit uimit, dar s-a relaxat la scurt timp. Încet, încet îi dărâm zidurile.

— În pericol sunt deja. Și vreau ca tu să fii în siguranță, înainte de toate. De asta am nevoie să fii onestă cu mine, OK? mă privi atent, studiindu-mă. Ai spus că Asaf te-a rănit pentru că te-a văzut în preajma altui băiat. Cine era acela?

Am strâns din dinți și mi-am întors capul speriată. De ce era atât de greu să spui adevărul? De ce mă ascundeam atât de mult de restul? Îmi ridicasem niște ziduri mai impenetrabile chiar și decât Yassmin și iată că nu lăsam pe nimeni să se cațere pe ele. Nici măcar pe Sin.

Aveam încredere în Yass. Chiar aveam. Dacă voiam să mă ajute în privința lui Asaf, trebuia să spun adevărul complet.

— Sin Leithold, am spus curajoasă, privindu-l direct.

— Sin? Yass întrebă confuz.

M-am ridicat de pe bancă, hotărâtă să spun totul de la capăt.

— Pe Asaf nu-l interesează dacă îmi refac viața cu alt băiat. El nu vrea să fiu cu Sin. Pentru că, știu o să sune nebunesc și probabil o să-ți faci cruce, dar eu și Sin, cred, dacă nu sunt sigură, pentru că au existat atâtea momente în care mi s-a confirmat și el chiar a spus-o direct de câteva ori, deci nu reacționez greșit, deși și eu aveam impresia că visez, pentru că pare ireal, judecând după felul în care este Sin...

— Nu înțeleg nimic, adăugă peste mine.

Am tras aer în piept și am lăsat cuvintele să zboare.

— Eu și Sin suntem îndrăgostiți unul de celălalt.

— Oh, Yass păru uimit.

În sfârșit am spus cuiva acest lucru. Nu era chiar atât de greu.

— Asaf știe. Sin nu știe că Asaf știe. Sunt într-o situație delicată. 1

Yassmin tăcea. Nu spunea nimic. Analiza lucrurile și încerca să proceseze ceea ce îi spuneam.

— Asaf m-a amenințat că dacă îl voi păstra aproape pe Sin, îi va face rău așa cum ți-a făcut ție. Poate și mai rău. Mă amenință de fiecare dată, iar eu de ceva timp încerc să nu-i provoc probleme lui Sin. Pentru că țin la prostul ăla atât de mult, încât mi-aș sacrifica fericirea de o mie de ori, doar pentru a-l știi bine. 3

— Eu nu înțeleg cum de toate fetele termină a fi îndrăgostite de idiotul ăla. Ce vedeți la el? 14

— Naiba știe. Crezi că eu am vrut? Am fugit de el ca de dracu și tot cu el m-am ales. M-am judecat multă vreme din 11

cauza asta, dar eu și Sin suntem diferiți. Nu te aștepta ca eu să înțeleg mecanismul prin care eu îl văd numai pe el și el mă vede numai pe mine, pentru că nu știu cum s-a ajuns la asta. Pur și simplu, se întâmplă. Se întâmplă ca peste noapte să apară cineva care să-ți schimbe viața pentru totdeauna și să te facă să tremuri din toate încheieturile. 11

Îmi era greu să explic multitudinea de sentimente pe care le simțeam alături de Sin. Poate de aceea îmi era teamă să recunosc că există o conexiune între noi. Dar lucrurile erau așa și nu aveam motive întemeiate să mai ascund acest lucru. Eu și Sin eram îndrăgostiți unul de celălalt. El era îndrăgostit de mine. Nu de tipe cu craci lungi, nu de Karine bogate. El era îndrăgostit de stângacea Skye. 6

— Nu e chiar atât de greu de asimilat, Yassmin mărturisi.

— Hă? 1

— Totul are sens acum, vorbi pentru sine. Momentul în care am jucat ouă-bere-ping-pong. A pierdut intenționat pentru a împiedica un sărut între noi. Acea noapte, când a spus că nimeni nu-i dictează inima. Te-a luat cu forța de lângă mine. Toată atenția pe care ți-o oferă. Felul în care îți caută privirea întotdeauna. Când încearcă să facă pe șmecherul, doar pentru a te impresiona. Lucrurile acestea au sens acum.

— E bine măcar că pentru tine are sens.

Yassmin oftă și se eschivă de câteva ori. Înțelegeam că îi era greu să zică ceva apropiat situației date.

— Nu i-ai zis lui Sin de Asaf?

Am dat din cap negativ.

— Ai făcut bine, continuă, luându-mă prin surprindere. E o situație cu adevărat delicată și sincer să fiu nu știu

cum ar reacționa Sin. Lucrurile ar fi simple, dacă el nu ar avea sentimente pentru tine.

— Ce insinuezi?

— Îi cunosc foarte bine. Ei doi, de-a lungul timpului, au fost parteneri în crimă. Au fost aliați. Am văzut multe suflete călcate în picioare doar pentru purul amuzament. Sin și Asaf nu sunt niște persoane bune, Skye.

Asaf da. Eram de acord. Dar Sin era doar neînțeles. Făcea o grămadă de greșeli, însă nu era o persoană rea.

— Nu vreau să fii rănită. Și acum că știu că Sin este interesat de tine, mi se pare drept să nu intervin și să-l las pe el să-ți spună chiar și cele mai negre detalii din viața lui. Îmi este teamă ca ei să nu se alieze împotriva ta sau ca ăsta să fi fost planul lor de la început. Am mai văzut scenariu acesta și de aceea am încetat prietenia cu ei.

Sin să-mi facă rău? Nu cred că aș mai fi suportat o altă trădare din partea lui.

— Te referi la fata care v-a separat? Motivul pentru care Asaf s-a simțit rănit și a început să vă urască?

Yassmin tresări și se ridică de pe bancă alarmat. Asta îmi dădea de înțeles că am atins o coardă sensibilă. Am avut multe posibilități să aflu adevărul despre ea, dar am preferat să nu fiu intrusivă. Acum asta s-a terminat!

— Nu neapărat. Dar ceea ce s-a întâmplat cu ea, mi-a deschis ochii. I-au făcut mult rău, Skye. Ei doi. Nu le-au păsat, iar eu nu-i pot ierta, vorbi cu amărăciune. Nu pot să-i iau acest drept lui Sin. Meriți să știi adevărul de la el. Căci varianta mea sau a lui Asaf nu este atât de frumoasă.

Sin îmi repetase de multe ori până acum că nu se considera un om bun. Era

adevărat. Trecutul fiecăruia era marcat de anumite greșeli. E omenesc să greșești față de tine și față de ceilalți. Dar Sin nu mai era aceeași persoană ca Sin de acum câțiva ani. Știam asta.

— Am încredere în el, Yass. Am încredere în noi, am dezvăluit pe un ton cald. L-am cunoscut și în cele mai nefericite momente, pentru că eu și Sin nu ne-am întâlnit prima oară când Asaf m-a prezentat grupului de prieteni.

— Ce?

— Mda. Eu și Sin ne știm din liceu, iar scriptul pe care îl pregătesc cei din echipă acum este de fapt povestea noastră.

— Iisuse! Uite asta este ceva neașteptat, Yass râse. Nu că m-ar interesa ce face Sinuzită, dar spune-mi povestea voastră de la capăt. Chiar sunt interesat să o aud.

Ne-am așezat din nou pe bancă și am început să-i povestesc totul. Nu am avut niciodată o prietenă căreia să-i povestesc detalii despre băiatul pe care îl plăceam. Acum aveam. Aproape.

Îl aveam pe Yass, care făcea cât o mie de prietene. Și eram fericită să-l am.

» Chapter 53

26

Eu și Pandora încercam să ajungem la timp la repetiții. Ea, nici de această dată, nu avea un rol propriu-zis, pentru că toate personajele feminine erau implicate într-o modalitate amoroasă cu Sin. Încercasem să-i spun că nu o făcusem intenționat, dar îi plăcea să mă tachineze pentru purul ei amuzament. Ea 6

și Yass semănau în privința asta.

— Uite un târg de bunuri. Poate găsim ceva interesant, semnală.

— Iubesc târgurile. Eu și sora mea mai mare obișnuiam să ne petrecem tot timpul căutând nimicuri, pe care le colectam spre dizgrația alor noștri, am mărturisit, croindu-mi drum către oamenii ce analizau standurile la fel de interesați.

Ne-am oprit în fața unei parfumerii și am luat câteva esențe îmbuteliate. Am luat câteva și le-am mirosit. Nimic nu mă dădea pe spate. Nu eram prea pretențioasă, însă nici nu eram chiar interesată de ce parfumuri foloseam. Nu știam să fac diferența dintre ingredientele florare sau citrice folosite.

Pandora părea că știe ce face. Savura fiecare sticluță în parte.

— Stai puțin! am mirosit o a doua oară o sticluță cu un șnur mov la capăt. Am avut parfumul acesta. L-am primit cadou de la bunicii mei, când am intrat la liceu. Eram clasa a noua și de abia scăpasem de examenele gimnaziale, luând note remarcabile. Au vrut să mă răsplătească și mi-au dăruit acest parfum. Ei bine, acest miros, căci era împachetat într-o altă sticluță.

— Să vedem! îl mirosi la rândul ei. Îmmm.

Murmură satisfăcută.

— E genial mirosul. Ție ți-a plăcut?

— Enorm. L-am folosit în fiecare zi de clasa a noua, până l-am terminat. Am vrut să îmi cumpăr altul, însă nu am avut suficienți bani. Ai mei sunt niște persoane foarte modeste, am râs stânjenită. Ce rușinos, însă nici acum nu pot spune că mi-l permit. Cu toată agitația cu organizarea unei scenete, nu

am timp să mă angajez, iar ai mei nu-și permit să mă întreţină. 7

Pandora se întristă. Nu voiam să provoc milă, căci mai erau persoane care nu aveau o situaţie financiară atât de bună. Nu eram singura. În plus, eu eram fericită cu puținul meu. Nu aș fi vrut să-i incomodez pe ai mei prin ale cere bani. Știam că aveau mai multă nevoie de ei decât aveam eu.

— O să ți-l cumpăr, se repezi către portofel.

— Ce? Nu e nevoie, Pandora. Nu trebuie. 6

Am privit-o cum îi înmânează vânzătorului suma de bani și cum acesta îl împachetează.

— Dumnezeule, Pandora. Sunt atât de rușinată! Nu pot accepta asta.

— Nu fii prostuță, se întoarse către 8

mine. E un cadou. Pentru primul script pe care l-ai scris, pentru evoluția frumoasă pe care ai avut-o și pentru că ești o companie plăcută. În plus, îți mulțumesc că-l pui pe prostănacul de Sin la locul lui. 8

— Pandora, i-am spus numele reticentă.

— Poți să nu te simți prost? Ia-l ca pe un cadou de ziua ta, chiar dacă a trecut. Îți vei lua revanșa atunci când va fi ziua mea. 12

Vânzătorul ne zâmbi prietenos și ne înmână parfumul, spunându-ne să așteptăm o secundă. Eu și Pandora ne-am privit și am acceptat să rămânem, pentru a vedea ce are de spus.

— E un fel de tradiție să spun adevărata putere a unui parfum, iar voi două păreți a fi două persoane care ar putea să prindă o sămânță de învățăminte din acest lucru, bărbatul ne făcu cu ochiul. Ei bine, se spune că 13

mirosul unui parfum este perceput de fiecare în funcție de experiență. Îndrăgim anumite flori, chiar și atunci când nu le mirosim, deoarece mirosul lor se impregnează în întreaga noastră ființă. Un parfum reprezintă în majoritatea timpului o amintire. Te duce cu gândul la un ingredient, la o persoană sau la un loc. Nu întotdeauna se întâmplă să ne amintim un anume miros. Trebuie să fie cu adevărat important pentru noi.

Ne-a mulțumit, ne-a urat o zi bună și și-a axat atenția asupra altor clienți, lăsându-ne pe mine și pe Pandora cu un zâmbet pe chip. Nu mă gândisem niciodată în felul acesta la un parfum, tocmai pentru că nu acordam atenție mirosurilor. Sigur, exista o singură persoană pe care o puteam recunoaște dintr-o mie după miros și acela era Sin.

— Acum că mă gândesc are dreptate. Eu când ți-am mirosit parfumul, mi-am imaginat o grădină plină cu flori galbene. Pe lista de ingrediente probabil apar și

anumite plante de acest gen.

— Eu când am mirosit acest parfum, mi-am adus aminte de bunica mea. Îl purta mereu, așadar când mi l-a dăruit, mi-a spus că la fiecare puf o voi simți mai aproape.

4

— Skye, pe mine m-a dus cu gândul la un ingredient. Pe tine te-a dus cu gândul la o persoană. Uimitor, nu-i așa?

Am dat din cap afirmativ. Uimitor.

Ne-am întors, Pandora ducându-se la cursuri și eu urmându-mi drumul către pregătirile pentru scenetă. Sally și Karina discutau despre script, cea din urmă cerându-i câteva sfaturi despre personaj. Venus era dificilă. Avea o inocență aparte, fără a părea forțată. Și uite cum mă aflam aici, vorbind despre mine, numai că sub un alt nume.

2

— Bună, le-am salutat.

— Oh, ce avem în pungulița asta atât de frumos decorată? Sally mă întrebă, privindu-mi cadoul.

Am zâmbit stânjenită. Încă mă simțeam ciudat.

— Pandora mi-a cumpărat un parfum.

Pentru că Pandora era o persoană incredibilă, bună la suflet și frumoasă din toate punctele de vedere. Nu o priveam ca pe sora lui Sin, ci ca pe o prietenă în adevăratul sens al cuvântului. Era mai mare decât mine, deci era un piculeț mai matură și mă ajuta în multe privințe, dându-mi sfaturi folositoare.

— Se spune că mirosul parfumului se impregnează în tine și te face să-ți amintești un ingredient folosit. Uneori chiar un loc sau o persoană, le-am povestit entuziasmată.

— Să vedem, Sally a pufăit un norișor de parfum în aer.

A închis ochii, ca să se poată concentra asupra mirosului și a început să își imagineze lucruri.

— Îl văd pe Tony cu un buchet de flori, râse.

— Ei bine, e posibil ca una dintre florile folosite pentru buchet să fie un ingredient al acestui parfum. Totul se rezumă la experiența fiecăruia, i-am povestit în amănunt.

— Uimitor!

Karina trase sticluța de parfum și folosi un pufăit asupra încheieturii sale, pe care o duse la nas la scurt timp.

— Eu miros un parfum ieftin, răspunse dezgustată. Ew!

De acord. Față de parfumurile costisitoare ale Karinei, al meu era ieftin. Nu aveam de gând să iau la inimă

ceea ce a spus la adresa lui, căci nu avea intenții rele.

— Sin! Sally sări deodată.

Îl opri de braț, în drumul său către ieșire. Inima mi-a tresăltat ca a unei școlărițe îndrăgostite, provocându-mă să mă mustru.

— Miroase asta și spune-mi ce simți! Sally îi înmână sticluța de parfum.

Karina și cu mine așteptam interesate de răspunsul său, mai mult decât ar fi trebuit.

Sin închise ochii și începu să miroasă capătul parfumului.

— OK, se concentră. Simt mirosul picăturilor de ploaie, proaspete și reci, lovind asfaltul. Simt o briză ușoară și parcă întrevăd câteva fulgere pe un cer înnorat.

Am rămas înmărmurită. Am decis să port pentru prima dată acest parfum în momentul în are mama m-a trimis pe o vreme furtunoasă să cumpăr lapte. În acea zi l-am întâlnit pe Sin. Picăturile de ploaie, briza ușoară, fulgere pe cer. Două siluete ascunse de lume. Acolo a început totul. 12

— Sin s-a gândit la un loc, aparent, Sally îi luă sticluța.

Un parfum reprezintă în majoritatea timpului o amintire. Te duce cu gândul la un ingredient, la o persoană sau la un loc. Nu întotdeauna se întâmplă să ne amintim un anume miros. Trebuie să fie cu adevărat important pentru noi. 15

Mi-am ascuns zâmbetul în spatele temerilor mele. Mă temeam de legătura incredibilă pe are o aveam cu acest băiat.

Povești nespuse, locuri neatinse, sentimente ascunse și temeri 2

nealungate, ele te aduceau întotdeauna în brațele celui pe care îl iubești.

Mi-am luat sticluța de parfum observând că Sin dă se plece pentru a doua oară. Le-am ignorat pe Karina și Sally și am plecat pe urmele lui. Nu știu de ce îl căutam atât de des, în condițiile în care nu trebuia să mă apropii de el.

— Sin, i-am strigat numele.

S-a întors spre mine inexpresiv. Zâmbetul său jucăuș nu-i era prezent pe chip. Poate se săturase de ironii pe ziua de azi. Sau poate era doar obosit. Muncea mult pentru a-și pune la punct rolul. Și pentru asta nu puteam decât să-l apreciez mai mult.

— Ai spus că parfumul te face să te gândești la picăturile de ploaie, proaspete și reci, care cad pe asfalt. Vrei să știi de ce? I-am întrebat timidă.

Nu schiță nimic.

— E parfumul pe care l-am folosit în ziua în care ne-am întâlnit pentru prima oară. Ploua furtunos, i-am povestit emoționată. Cel care mi-a vândut parfumul, mi-a spus că fiecare percepe mirosul în funcție de ceea ce este important pentru el. Pe tine te-a adus în locul unde ne-am cunoscut, ceea ce înseamnă că are o semnificație pentru tine, am roșit intimidată de ce aveam să spun. Brusc, acest parfum ne readuce în același loc. E important și pentru mine, căci nu voi uita niciodată acel moment. 4

— Nici nu ai cum, răspunse tăios. Din moment ce-l introduci în scenariile tale, fără a-mi cere permisiunea. 29

Nu înțelegeam de ce îmi vorbea atât de rece. 11

— Îmi pare rău, am preferat să spun.

— Ai venit să-mi spui asta? Că ți se pare că întâlnirea noastră a semnificat 39

ceva pentru mine? pufni. Ești în continuare o copilă. Una destul de tristă, dacă simți nevoia întotdeauna de confirmarea faptului că reprezinți ceva pentru mine. 39

Au. Asta chiar a durut. 6

— Nu înțeleg de ce îmi vorbești așa.

— Îți vorbesc așa pentru că urăsc că m-ai pus în poziția în care m-ai pus. Aud tot felul de vorbe despre cum protagonistul este un nemernic. Mi-ai făcut viața publică. Ne-ai încălcat intimitatea. Cum vrei să mă simt? 13

Avea dreptatea lui, însă mi-ar fi putut spune de la început că este împotriva acestei scenete și i-aș fi respectat decizia. Nu intenționam să-i stric reputația sau să-l rănesc. Nu-mi venea să cred că avea o astfel de părere despre mine.

— Nu înțeleg de unde vin toate aceste

lucruri. Înainte nu părea să ai alte probleme.

— Eu mereu ți-am respectat intimitatea, Skye. Eu nu le-am spus prietenelor tale că le minți și că mă cunoști dinainte. Eu nu m-am dus la Asaf ca să-i spun că te joci cu el, în timp ce simți ceva pentru mine. Eu nu am intervenit. Tu, în schimb, tu ești... 10

— Eu sunt ce?

— O copilă, spuse direct, fără alte menajamente, rupându-mi inima în două. 16

Mă privi dezamăgit și plecă fără a-mi mai da vreo explicație și fără a se asigura că sunt bine, lăsându-mă rănită și înmurmurată.

— Sin! l-am strigat. Sin! 7

Dar nu s-a oprit. Nu a ezitat să plece. Cum era posibil ca într-o clipă să-l am aproape și în alta să fim separați de un 2

zid impenetrabil pe care ni-l clădeam singuri? De ce încercam să-l țin la distanță, dar atunci când reușeam să-l îndepărtez, îl voiam aproape? De ce nu puteam renunța unul la celălalt? De ce ne făceam atâta rău? De ce ne plăcea să suferim? 2

— Lumea mea se învârte atunci când ești aici. Îți număr pașii, de fiecare dată când pleci, pentru a vedea când eziți să pășești. Pentru că atunci îmi dau seama că-ți străbat gândul. 5

— Ai început să vorbești singură? Karina veni în dreptul meu. Haide! Leon vrea să pui câteva lucruri la punct. 1

Am dat din cap și am urmat-o în liniște, zdruncinată de discuția mea cu Sin. *De ce ești așa? De ce acum?* 12

» Chapter 54

Citeam scriptul cu atenție, având spusele lui Sin pe fundal. Tot ce am vrut a fost să dau naștere unei povești demne de a fi jucată pe scenă, prin care ceilalți să se regăsească. De cele mai multe ori, prima dragoste ajunge să fie și cea mai încărcată de suferință.

Ești o copilă.

Nu-mi dorisem să-i fac rău sau să-l fac să se simtă prost. Eram chiar încântată de prima lui reacție, pentru că asta însemna că-mi înțelege viziunea artistică și că își asumă greșelile din trecut.

Se spunea că suferința dă naștere la cele mai frumoase capodopere, căci

frântul inimii este o formă de artă. Să vezi cum dintr-un întreg ajungi bucățele, ascuțite și sticloase, care înțeapă pe oricine dorește să o mângâie din nou. Te transformi dintr-un trandafir, într-un simplu spin. Dintr-o floare frumoasă, într-una cu mărăcini.

Și dacă nu aveam nicio vină, de ce mă simțeam atât de vinovată? De ce îmi simțeam corpul în flăcări mistuitoare, arzând de dorul lui? De ce îmi simțeam palmele transpirate și degetele tremurânde, dând pagină cu pagină din ceea ce aș fi numit mândră a fi povestea noastră?

Ești o copilă.

De-a lungul timpului l-am numit pe Sin în multe feluri. L-am catalogat greșit, i-am dat multe apelative și l-am criticat, fără a băga de seama că poate și eu eram răspunzătoare de felul în care mă trata. Cu ironie sau fără, rece sau cald, el era așa cu mine, pentru că eu eram

într-un așa fel cu el. 2

Ești o copilă. 5

Îmi aduc aminte de momentul în care i-am spus cu aceeași dizgrație că era un băiețel. Ambele cuvinte aveau o putere incredibilă. Acum știam cum se simțise atunci, de fapt. Cuvintele dor. Mai ales când sunt spuse de cineva la care ții. 5

— Skye! Karina îmi pronunță numele pe un ton răzgâiat. 7

— Da? am închis scriptul și mi-am axat atenția asupra ei. 1

Indiferent de câte probleme aveam, nu-mi puteam abandona responsabilitățile. Îmi tot repetam asta în minte. Un artist adevărat făcea abstracție de propriile sentimente și se axa pe ale celor din jur. 6

— Nu vreau să fiu bârfitoare, dar am parte de un mic inconvenient, îmi relată. 9

Sin. Nu a venit la repetiții azi și nu am apucat să parcurg multe dintre scene. Îmi fac griji. E bolnav?

— Sin nu a venit la repetiții? am întrebat surprinsă.

Nu îi stătea în fire. Actoria era cel mai important lucru pentru el.

— Scuze că intervin, Sally se opri în loc pentru a participa la discuție. L-am sunat mai devreme pe Sin. Părea...intoxicat.

— Intoxicat? A mâncat ceva nasol? Karina se apleacă și șopti. Are diaree?

— Doamne, nu! Sally o opri din a mai spune aberații. Intoxicat în sensul băut. Nu în sensul toxiinfecție alimentară.

Băut? Am respirat sacadat. Apela la alcool numai atunci când nu găsea un alt refugiu pentru problemele sale. Nu voiam să mă gândesc că scriptul era motivul

pentru care băuse. Că eu eram motivul, mai bine spus.

— Mulțumesc pentru informații, fetelor.

M-am întors neștiind ce să fac. Să-l caut sau să-l las pe cont propriu? Mai mult ca sigur nu mă voia prin preajmă, judecând după cuvintele spuse ieri.

Ești o copilă.

Nu. Nu aveam de gând să-l caut. Nu aveam de gând să-i permit să mă jignească din nou, doar pentru a-și ridica starea de spirit.

Faptele spun mult mai multe decât cuvintele. Când vine vorba de mine, fii atentă la ce fac. Nu la ce spun.

Vocea lui mi se derula în minte. Nu, nu puteam renunța la Sin. Toți spunem lucruri care nu ar trebui să fie spuse, doar pentru a ne acoperi rănile. Știu că el

nu m-ar răni intenționat. Cel puțin nu acum. Nu după tot ceea ce s-a întâmplat între noi.

Știam unde să-l găsesc. Dumnezeule! Îl cunoșteam mai bine, decât mă cunoșteam pe mine. Știam că adora să-și legene picioarele pe acoperiș, în timp ce se uită pe cer. Obiceiul acesta îi dădea senzația că poate zbura și că este regele lumii. Chiar și pentru câteva secunde.

Pe acoperiș asculta liniștea, privea nimicul și credea în vise, în stele și în cer.

Am ezitat de câteva ori să urc scările, nesigură de ceea ce ar fi trebuit să-i zic. Chiar dacă exista o lejeritate incredibilă între noi, uneori îmi era greu să-i vorbesc. Această dată fiind unul dintre acele momente.

Ajunsă pe acoperiș, l-am zărit. Stătea în picioare, cu o sticlă de bere în mână și privea apusul splendid, care se spărgea în milioane de culori. Era o oarecare

frumusețe să mă uit în fața și să-i văd silueta neluminată și cerul colorat. Indiferent dacă avea un contur vag, tot l-aș fi recunoscut dintr-o mie. 11

Am pășit până în dreptul lui. Nu i-am spus nimic. Am stat în liniște, cu ochii în lacrimi. Îmi venea să plâng, dar nu știam adevăratul motiv pentru care corpu-mi ardea mistuitor. Poate plângeam pentru că exista atâta pace și atâta liniște acolo și atunci, alături de el, încât aș fi fugit de lume, doar pentru a simți acest minunat sentiment în fiecare dimineață, zi și seară. 3

— Ce cauți aici? m-a întrebat. 3

Nu pe un ton jucăuș sau dulce. Nici pe unul dur și impunător. Tonul vocii sale era rupt, frânt, îngropat sub o avalanșă de sentimente. 2

— Pe tine, am spus hotărâtă. Mereu te caut. Cu privirea, cu gândul, cu inima. 13

Tăcu. Cuvintele sau tăcerea? Care dureau cel mai mult? 7

Mi-am simțit lacrimile pe obraji. Încă priveam cerul, analizând felul în care soarele cădea în abis. Vorbele mă usturau pe limbă, iar inima în cânta balade triste. Cum îi pot spune acestui om, că fără intenție, a devenit cea mai importantă persoană pentru mine? 11

— Nu știu cum să-ți spun asta, am râs stânjenită, plângând în același timp. 4

— Nu o face. Nu are rost, mă împiedică. Orice ai vrea să-mi spui, nu are rost. 12

Am încremenit. De ce era așa cu mine? 6

— Ai ceva să-mi spui? Ești ciudat în ultimul timp. 2

— Nici nu știu dacă meriți un răspuns, vorbi dezamăgit, întorcându-se către mine. Nu știu de unde să încep, pentru că nu pot să gândesc limpede. Dar de un 30

lucru sunt sigur. Regret că te-am cunoscut.

— Uau. Asta e nouă, am încercat să maschez durerea.

Înghiți în sec, evitându-mi privirea cercetătoare. Căutam răspunsuri, pentru că el era reticent să mi le ofere. Regreta că m-a întâlnit? Era conștient de greutatea cuvintelor pe care le scotea pe gură?

— Vreau doar să-mi spui: ești fericită acum că m-ai rănit? Asta a fost planul tău de la început. Să te răzbuni pe mine și să mă rănești în felul în care eu am făcut-o cu tine. A meritat? Ești fericită?

— Despre ce vorbești?

Eram confuză. Nu știam de unde debita atâtea prostii.

— Cine ești tu, Skye Agron? Ești

această persoană mârșavă care rănește pe cineva intenționat? Sau ești fata blândă și caldă de care m-am îndrăgostit? 12

Încercam să înțeleg ce anume îmi spunea, însă nu reușeam. 2

— Despre ce vorbești? am repetat. Nu înțeleg nimic. 3

— Îți explic, atunci. Nu am vrut să văd cine ești cu adevărat, pentru că am fost prea fermecat de tine. Dar acum intențiile tale sunt clare pentru mine, deși multă vreme nu le-am înțeles, începu să îmi spună pe un ton acid. Ai intrat în viața mea în calitate de iubită a celui mai bun prieten al meu. În timp ce îți petreceai zilele și nopțile cu mine, erai cu el. Nu ți-am spus niciodată nimic. Dar atunci când lucrurile au devenit serioase între noi, mi-ai promis că te vei despărți de el. Nu ai făcut asta. L-ai văzut, și atunci când ne-am reîntâlnit, mi-ai spus că îl iubești și că nu există alt bărbat 32

pentru tine. În tot acest timp, m-ai îndepărtat, apoi m-ai adus întotdeauna înapoi. Te-ai jucat cu mine. Te-ai jucat cu Asaf. Ai jucat la două capete, doar pentru a-mi face rău. Am înțeles acum de ce ai scris scriptul. Ai făcut-o doar pentru a mă umili. Doar pentru a-i face pe ceilalți să te compătimească. M-ai făcut să te iubesc, ca mai apoi să îmi spui că nu poți fi cu o persoană atât de îngrozitoare precum mine. Dar azi nu-ți mai permit! Azi se sfârșește jocul. 32

— Ce sunt cu nonsensurile acestea? Nu-mi vine să cred că tu ești de părere că eu am jucat la două capete, vocea îmi tremura de emoție și de nerv, în agonie continuă. 5

— Te-ai despărțit de Asaf după ce m-ai revăzut? După ce ți-ai dat seama că ai sentimente pentru mine? 2

— Nu, dar... 1

— De ce nu ai făcut-o? mă întrerupse 1

pe un ton ridicat.

Pentru că Sin nu-mi oferea stabilitate atunci. Pentru că nu eram sigură de sentimentele mele pentru el sau ale lui pentru mine. Pentru că eram convinsă că mă va răni din nou. Iar Asaf era acolo, comportându-se cu mine așa cum ar fi trebuit. Am fost o proastă și nu am văzut cum stăteau lucrurile în realitate și cine anume era cel care voia să mă rănească, cu intenție.

— M-am despărțit de Asaf, dar nu atunci.

Am încercat să-i spun versiunea mea de poveste, dar de fiecare dată mă întrerupea.

— După cele întâmplate la ziua ta, mi-ai spus că îl iubești pe Asaf și de asta nu putem fi împreună, nu-i așa?

— Da, dar am făcut-o pentru că m-a amenințat. M-a amenințat că te rănește,

dacă vede că suntem împreună. 11

— Oprește-te! Nu îți este rușine să mă minți? Ce rezolvi cu asta? 27

— De ce te-aș minți? am întrebat rănită. 6

Mă luă de brațe și mă strânse puternic, vrând să mă facă să sufăr. Puțin știa el că în aceste momente neîncrederea lui mă omora. 6

— Pentru că asta ai făcut din prima clipă în care ai reapărut în viața mea. Pentru că zile întregi am primit mai multă ură decât iubire de la tine. Nu cred în vorbele lui Asaf, Skye. Cred în vorbele tale, mă strânse și mai tare. Vorbele tale care mă rănesc și care sunt pline de otravă. Ele m-au convins de adevăratele tale intenții. 5

— Sin, îți pot dovedi. Am mesaje de la Asaf. Eu m-am despărțit de el. E adevărat că am făcut-o târziu de tot, 4

dar eu nu te-aș răni niciodată. 4

Parcă vorbeam cu o stâncă în aceste momente. El mă privea absent, încă ținându-mă de brațe. Nu asculta nicio explicație din partea mea. Nu voia. 1

— Asaf ne vrea separați! 1

— Nu înțelegi, nu-i așa? Asta nu are legătură cu Asaf. Are legătură cu ceea ce faci tu. Mereu te-am considerat o fată cinstită. Nu am întrecut măsura cu tine tocmai din acest considerent, pufni în dizgrație și mă eliberă. Poate ar fi trebuit să încerc să ți-o trag încă din prima zi în care ne-am reîntâlnit. M-ai fi lăsat, nu-i așa? 16

M-am dat câțiva pași înapoi. Nu-mi venea a crede ce cuvinte grele îmi arunca acum. Eu îl cunoșteam mai bine decât mă cunoșteam pe mine. Dar el? Mă cunoștea oare vreun pic? Căci dacă ar fi făcut-o, ar fi avut încredere în mine și în cuvântul meu. 2

— Nu sunt o ușuratică, am spus calm, deși lacrimile mă dădeau de gol. 1

— Atunci nu te comporta ca una, continuă să îmi sfărâme inima în bucățele. 11

Mi-am dus mâna la piept și mi-am strâns jacheta în pumni. Încercam din răsputeri să nu urlu de durere. Asaf îmi înscenase totul. De ce fusesem atât de credulă încât să consider că își va ține cuvântul? Nu eram obișnuită să mă gândesc la fapte malițioase. El era expert în așa ceva. 1

— Tu ești motivul pentru care nu voi mai iubi. Pe nimeni. Nici măcar pe mine, trânti sticla cu bere și păși pe cioburile ei, lăsându-mă pradă frigului iernii și a celui marcat de plecarea sa. 6

Mi-am masat brațele, încercând să răpesc orice moment de atingere pe care mi l-a oferit și am închis ochii, 30

eliberându-mă într-un plânset înnăbușit. Era vina mea. Acționasem greșit. Făcusem o grămadă de greșeli, iar Asaf profitase de asta și îi implantă lui Sin o sumedenie de lucruri neadevărate în cap. 30

Aș fi băgat mâna în foc pentru Sin. I-am spus lui Yass că Sin nu m-ar răni intenționat. Am declarat tare și răspicat că am încredere în el. 1

În timp ce Sin nu avea pic de încredere în mine și în cuvântul meu. 2

Telefonul îmi vibră în buzunar. L-am scos parcă de pe altă lume și l-am privit prin ceața ochilor mei înlăcrimați. Numele lui Asaf se afla pe ecran și sub el imaginea unui mesaj mi se formă în cap: 2

Nu te-am putut face să stai departe de el. Acum l-am făcut pe el să stea departe de tine. Șah mat. 60

Am aruncat telefonul pe cioburile de 4

sticlă și am început să plâng zgomotos. 4

Dar vreau să-ți spun acum, pentru acele momente în care te voi dezamăgi, când o voi face lată, când gura o să mă ia pe dinainte. Tu ești mult mai mult decât o persoană trecătoare, cu care aș vrea să-mi petrec o noapte fierbinte. Tu ești persoana cu care aș vrea să-mi petrec nopțile reci, zilele mohorâte, apusurile și răsăriturile. 16

Chiar dacă aveam inima frântă, încă bătea pentru el. Și chiar dacă detestam felul în care mă făcea să plâng și să mă simt inutilă, nu puteam uita momentele în care m-a făcut cu adevărat fericită. 3

Nu-l puteam lăsa pe Asaf să câștige. Aveam de gând să mă revanșez pentru momentele în care l-am rănit pe Sin și să lupt pentru el. 7

Nimeni nu mă putea separa de Sin. Nicio furtună sau potop. Căci îl iubeam din tot sufletul și acolo unde era el, întotdeauna 6

aveam să fiu și eu.

» Chapter 55

BĂIEȚII RĂI IUBESC FETELE CUMINȚI

Surprinzător, am luptat până la capăt.

Nu am plâns în fața nimănui, căci mi se părea absurd ca viața ta să se învârtă în jurul unui băiat. Mi-am văzut de treabă și m-am scăldat în muncă. Nu am dat nimănui de bănuit că în interior eram frântă și că mă scăldam într-o apă tulbure, iar penele aripilor mele rupte pluteau în depărtare. 8

Trebuia să fiu puternică. Nu pentru Sin, ci pentru mine. Dacă eu nu mă protejam, atunci nu avea nimeni să o facă în locul meu. Puteam să-mi iau singură apărarea, fără a depinde de cineva. 5

Astăzi era ziua spectacolului. Karina țopăia de jumătate de oră că nu-și găsește dresul colorat și că urăște să fie văzută fără pudră bronzantă. Degeaba îi explicam că personajul principal nu folosea machiaj deloc, deoarece era adepta simplității. Mai ales la cincisprezece ani. 4

Karina avea o sumedenie de chichițe

înaintea unui spectacol. Se plângea din orice. Nu eram de acord în multe privințe cu ea, însă asta nu mă oprea în a lăsa toate diferențele deoparte și a face o echipă pe cinste.

Învățasem multe despre ea în această perioadă. Karina ținea un regim strict înaintea oricărui spectacol și nu mânca nimic în ziua deschiderii, doar pentru a se asigura că arată perfect. În schimb, se asigura să doarmă suficient și își dedica tot timpul liber repetând replicile în fața unei oglinzi sau filmându-se pe telefonul mobil, pentru a-și putea studia reacțiile.

Îi apreciam enorm devotamentul față de scenă și chiar dacă avea o modalitate distinctă de a judeca lucrurile, nu era o persoană rea. Nu era vina ei că crescuse înconjurată de bani și nu cunoscuse cum este să fii copil și să te joci toată ziua în noroi, cu genunchii juliți și cu gumă de mestecat cu tatuaje.

— Succes tuturor, Kaya ne ură, intrând

în backstage cu Ty.

Nu avusesem timp să o descos. Nu știam de ce a renunțat la rolul principal. Sau la orice rol feminin.

— Am venit să îți oferim sprijinul nostru, Ty mă trase într-o îmbrățișare grupală. E o noapte foarte importantă pentru tine, iar noi vom fi în primul rând.

— Cu roșii, continuă Kaya, râzând.

Am schițat un zâmbet și le-am strâns tare de tot, cât să-și dea duhul acolo. Erau adorabile și eram recunoscătoare pentru faptul că le aveam în viața mea.

— Skye! Dawson mă atenționă. Băieții de la sunet spun că nu au primit lista cu coloana sonoră.

Am oftat obosită și m-am reîntors la treabă. Aveam multe lucruri de pus la punct, deoarece Yass mă lăsase la conducere în locul lui. Onorabil titlu, dar

destul de extenuant. Orișicât de mult m-aș fi dăruit, tot nu aș putut să organizez totul minuțios în același fel în care o făcea mentorul meu.

Locul meu nu era în spate, asta era clar. Iubeam să fiu pe scenă și speram ca la următorul spectacol să am posibilitatea să joc.

M-am asigurat că există suficientă apă pentru butoaiele amplasate sus. Am verificat scripeții și exactitatea cu care butoaiele, acoperite de o sită măruntă, se așează pe scenă. Am verificat plăcile pictate și i-am instruit pe cei care aveau să le mute la fiecare act.

M-am asigurat că luminile, efectele și sunetul funcționează așa cum trebuie și am înconjurat toți actorii cu sfaturi. Pe toți, cu excepția...ei bine, cu o excepție.

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut cum pășește cu rapiditate către Karina. Zilele acestea nu s-a prezentat la repetiții, iar

asta era prima dată când îl revedeam după o perioadă de patru zile. Toți își puneau întrebări referitoare la absența lui, așa că a trebuit să inventez că este bolnav.

Leon nu m-a crezut, dar nici nu a insistat pe răspunsuri. Nu știam dacă a vorbit sau nu cu el, însă mă lăsase în pace, să-mi ling rănile în liniște.

Karina a trebuit să repete singură și își făcuse o sumedenie de gânduri negre, afirmând la nesfârșit că spectacolul era compromis.

— Dar nu ai repetat replicile, am auzit-o.

— Nu e nevoie. Știu sceneta pe de rost. Nu-ți face griji. Va ieși bine, Sin o asigură, agățându-și haina în cuier. Știi că nu sunt genul care să sacrifice fericirea publicului pentru un capriciu.

— Bine. Am încredere în tine.

Mi-am văzut de treabă și am pus bilețele cu numele fiecărui personaj pe un teanc de haine, așezate în ordinea scenelor avute. Dacă spectacolul ieșea bine, atunci eu eram mulțumită. Nu voiam să-l mustru pe Sin pentru lipsa sa de profesionalism.

Adevărul era că îmi era teamă de felul în care mi-ar fi vorbit în public, după mica noastră ceartă.

Veni în dreptul teancului său cu haine, trecându-și buricele degetelor pe cusătura hanoracului pe care trebuia să-l poarte în primul act. M-am prefăcut că nu eram atentă la persoana lui, dar adevărul era că obrajii mei deja ardeau de emoție.

Își îmbrăcă hanoracul, dar o făcu în modalitatea greșită. Îl luase cu gura la spate și îi stătea al naibii de caraghios. M-am abținut să nu râd și m-am repezit să-l ajut. În liniște. Doar ochii noștri

vorbeau. Sufereau odată cu noi. 12

I-am apucat tivul hanoracului și l-am săltat încet, nedezlipindu-mi privirea dintr-a lui. M-a lăsat. Ar fi putut oricând să se smucească, căci îi acordasem o multitudine de șanse, dar nu a făcut-o. Și-a ridicat mâinile și a lăsat materialul să-i părăsească corpul. Mă privea la rândul său, pătrunzător, fără a scoate un sunet. 22

L-am întors în poziția corespunzătoare și i l-am înmânat. Nu i-am spus nimic. Nici nu cred că avea rost să-i spun ceva. M-am întors la celelalte teancuri și la așezatul de bilețele, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic.

Stomacul mi-a chiorăit, într-un sunet stânjenitor. Mi-am dus mâna la burtă și mi-am ținut respirația. 10

Nu mâncasem nimic azi. Nu avusesem timp. Dar nu era mare lucru. Dacă Karina putea sta înfometată, atunci puteam și 2

eu. 2

Bilețel, cu bilețel, le-am așezat pe toate și m-am trântit pe scaunul alăturat. Mi-am pus coatele pe masă și mi-am masat tâmplele. Trebuia să-mi conserv energia. Mai era puțin și începeam sceneta.

— Dar du-te tu! am auzit-o pe Pandora strigând. 6

Mi-am ridicat privirea și l-am zărit pe Sin încruntat din cale afară. A șuierat ceva printre dinți, apoi s-a întors către mine. Temătoare, cu un dram de emoție, am început să mă holbez la fereastră și să încerc să alung neliniștea din interior.

Și am reușit, până când m-am trezit cu el în fața mea. 1

— Ce...

Nu mă lăsă să continui întrebarea și îmi împinse ușor o tavă cu mâncare în față. 38

Un pahar de cafea și un sandviș cu pâine integrală. M-a surprins gestul lui, încât eram cât pe ce să-l refuz. Dar mă privea nervos, poate un piculeț grijuliu. Nu era prima dată când făcea un asemenea gest, doar că data trecută eu fusesem cea supărată.

M-aș fi așteptat la multă indiferență din partea lui. Iar acum, când vedeam că deși mă detesta din tot sufletul, încă exista o mică parte care ținea la mine, mă încuraja să sper că mai există o șansă acolo undeva.

— Mulțumesc, i-am spus, așteptând să plece.

Își trase scaunul și se așeză lângă mine. Nu-mi vorbea. Mă privea cu atenție, asigurându-se că mănânc. Mă trata ca pe un copil încăpățânat, dar cumva și asta mi se părea drăguț.

Fără să vreau, am izbucnit în plâns, mestecând cu greutate printre lacrimi.

Nu, nu voiam să-l impresionez sau să-l fac să regrete ce mi-a spus. Plângeam pentru că ajunsesem să mă bucur la orice amănunt minuscul, știind că poate doar atât voi mai primi din partea lui. Căci iubirea sa nu mi-o va mai da vreodată. 20

— Probabil mă crezi falsă acum, dar vreau să știi că nu pot să mă abțin, i-am spus printre suspine. Plâng pentru că nu te am și pentru că aș fi putut să o fac, dacă nu aș fi fost atât de proastă. Am avut dubii mari în privința ta și poate uneori am abuzat de puterea pe care mi-ai cedat-o , dar nu am vrut niciodată să te fac să te simți ca și cum nu ai fi important pentru mine. Plâng pentru că e nedrept să nu fim împreună, atâta timp cât simțim ceva unul pentru celălalt. 33

Tăcu. În schimb se întinse după câteva șervețele și mi le înmână. Privirea sa nu exprima duritate. Exista acolo, undeva, aceeași ruptură pe care o simțeam și eu pe interior. 3

— Indiferent de ceea ce se întâmplă între noi, vreau să ai grijă de tine, îmi spuse atât de blând și atât de dulce, încât mă făcu să izbucnesc din nou în plâns. 23

L-am privit cum se ridică și pleacă. Mereu pleacă. Și eu mereu rămân. 2

— Skye, Pandora veni la mine și mă îmbrățișă. Ce se întâmplă? Sunteți bine?

— Da, mi-am șters lacrimile grăbită. Trebuie să ne pregătim pentru spectacol. 1

M-am ridicat și mi-am aranjat hainele, zâmbind fals, chiar dacă ochii mei încă furnizau lacrimi.

— Skye, Pandora îmi pronunță numele îngrijorată pentru a doua oară. Ești bine? 10

— Da, am mințit. Trebuie să ne 1

pregătim. Am atât de multe lucruri de făcut, încât nu știu de unde să încep.

Am plecat, încercând să fac abstracție de la furtuna din interior, ce se răzvrătea asupra mea la fiecare adiere de vânt. Publicul nu era vinovat cu nimic. Toți cei care veneau să ne vadă, meritau un spectacol pe cinste. Ce conta că eu aveam inima ruptă în milioane de bucățele?

Spectacolul a început, iar Karina și Sin au avut prima scenă în ploaie. Priveam publicul și vedeam în ochii fiecăruia o scânteie aparte. Aveau un real interes pentru scenetă, iar asta mă făcea să mă simt de un milion de ori mai bine. Însă, nu-i puteam privi pe protagoniști, fără să mă doară.

Cuvintele acide de acum câteva zile ale lui Sin mi se derulau în minte la fiecare replică. Iar, cu cât îi analizam mai mult, cu atât constatam că nu puteam să privesc până la capăt sceneta. M-am

întors pe călcâie, dar din neatenție m-am izbit de cineva. Nici nu am vrut să-mi ridic privirea de jos și am murmurat un scuze, dar persoana în cauză mi-a atins brațele și m-a făcut să-mi axez atenția asupra ei.

Dante, îmbrăcat ca pentru primul act al său, mă studia temeinic și mă făcea să mă simt absolut jenată. Nu voiam să mi se pună întrebări referitoare la starea mea de spirit.

— Skye? îmi pronunță numele încurajator. Ești absolut ravisantă azi.

Am crezut că îmi vorbește ironic, deoarece eu, nedormită și extenuată, eram departe de a fi prezentabilă. Dar privirea lui Dante nu era zeflemitoare, ci mi se adresa blândă și milostivă. Voia să mă facă să mă simt mai bine.

— Îți mulțumesc, am murmurat stânjenită.

Stăteam în fața lui și nu încumetam să-i zic mai mult. Nu-l cunoșteam atât de bine pe Dante. Îmi era coleg de echipă, dar nu îmi era prieten apropiat încă, în așa fel încât să mă facă să mă destăinui lui.

— Trist cum alegi să iubești pe unul ca el, arătă către Sin. Un bărbat adevărat nu ar face o femeie să plângă și să fie abătută. Sau să fie rănită.

Supoziția lui m-a luat prin surprindere. M-am uitat la Sin, văzându-l recitând pe scenă degajat și apoi mi-am reîndreptat atenția înapoi spre Dante. Da, Sin mă rănea. Mult. Dar și eu aveam momente de pomină, când îi striveam inima cu piciorul.

Poate eu și Sin nu eram buni unul pentru celălalt, tocmai pentru că ne răneam reciproc de fiecare dată. Dar Sin nu era singurul vinovat și era nedrept ca Dante să-l considere așa. Și nu spuneam asta dintr-un filtru de femeie îndrăgostită.

Nu era ca și când nu eram conștientă că nu era perfect. Căci atunci când te îndrăgostești, există o parte din tine care te avertizează că niciun lucru frumos nu durează pentru totdeauna. Dar există, de asemenea, o a doua parte, care îți întunecă parțial privirea și te cucerește cu spectacole de lumini, arătându-ți frumusețea, speranța și iubirea în cele mai frumoase forme.

Se spune că dragostea este oarbă, însă eu nu sunt de aceeași părere. Vedem, clar și răspicat, dar atunci când inima se încumetă să simtă, nimic nu mai contează. Pentru că brusc nu contează ce auzi sau ce vezi. Contează ce simți, ce atingi, ce rămâne cu tine.

Dragostea este un simț, care se aprinde la orice atingere de piele. Este acea senzație stranie de fior, care te electrizează.

Dragostea este piele, iar pielea ne acoperă pe de-a-ntregul. De aceea, când

iubim, orice alt simț din exterior piere. Suntem creații ale iubirii și ajungem să-i slăvim. Suntem procurați din *dragoste* și de aceea o împărțim pentru că de fiecare dată când iubim cu adevărat, ne rupem bucățele din noi și îl construim pe cel din fața noastră.

— Puștiule! Yass veni lângă mine și mă privi îngrijorat. Mă ocup eu de ea.

I-am mulțumit mental. Știa că nu eram atât de bine, încât să port o discuție și că amabilitatea și buna educație nu m-ar fi lăsat să-l refuz pe Dante.

— Ce este? Nu-ți poți privi creația? Yass mă întrebă îndată ce îl văzu plecând pe băiat.

— Să spunem că sunt autocritică, m-am rezumat la a spune. Printre multe altele.

Își puse mâna pe umărul meu. Mă flata toată grija sa pentru mine.

— S-a întâmplat ceva?

— Da, însă...

Nu doream să vorbesc. Nu aveam putere să fac asta, fără să izbucnesc în plâns. Și astăzi nu era nici momentul și nici locul potrivit pentru așa ceva.

— Stai liniștită! mă opri. Nu e necesar să-mi spui acum. Nu te forța. Azi doar stăm în liniște.

Se așeză pe una dintre cutiile în care ne erau distribuite instrumentele pentru concertele organizate de Facultatea de Muzică. I-am luat exemplu și i-am mulțumit din privire pentru a doua oară.

— Stăm în liniște? am întrebat fericită.

— Mda, mă asigură.

— OK.

— OK.

Am zâmbit pentru mine și mi-am privit picioarele. Yass bălăngănea din ale sale, liniștit și răbdător. Apreciam asta.

— Sunt la actul final, Sally anunță tare, cât să audă toată lumea din spate.

Ne-am ridicat și noi, pentru a vedea scena. Mai calmasem un pic furtuna din interiorul meu, deși zbuciumul încă era prezent.

— Ai ceva să-mi spui înainte? Sin recită, printre picăturile de ploaie.

Cadrul era aproape perfect. Era ca și când ne aflam din nou acolo. Unde a început totul.

— Nu, Karina spuse abătută.

Acel nu, sunând atât de hotărât, pe atunci a reprezentat rodul tuturor frustrărilor mele. Când știi că ai atâtea să spui, doar că orice ai spune, nu ar

repara nimic, se sintetizează într-un simplu nu.

— Tu ai ceva să-mi spui?

Pentru că dacă unul nu a avut curaj, poate are celălalt. Dar știu povestea. Și în această poveste, „nu” a fost singurul răspuns.

— De fapt, da.

Mi-am ținut respirația. La asta nu m-aș fi așteptat. Ce avea de gând să facă? Să improvizeze? Uitase textul? Toată seria de întrebări stupide îmi străbătea mintea.

Dar pe cât de agitată eram eu, pe atât de împăciuit părea Sin.

—Ți-am promis luna, neștiind că tu ești posesoara ei. Așadar, nu-ți pot aduce luna și stelele. În schimb, îți aduc un visător, care te privește și te admiră în fiecare seară. Care te vede cum plângi,

care vede, aude, simte și înfruntă fiecare tunet și fiecare fulger venit din partea ta. Și care te iubește chiar și așa. Te iubește, pentru că tu l-ai învățat cum este să iubească. Pentru că până la tine a fost un copil rătăcit și fără tine a devenit un suflet pustiu. Pentru că ai reapărut în viața lui ca să-l faci să realizeze că poți fi un om oarecare, că te poți preface că ești cel mai bun la toate, cel care fură mereu lumina reflectoarelor. La final nu asta contează. Când sunt privit de tine, sunt privit ca și când aș fi doar eu. Fără măști, fără actorie. Mă privești ca și când m-ai iubi pentru cine sunt, nu pentru cine încerc să fiu. Și de asta, poate mi-e greu să cred în iubirea ta. Pentru că nu înțeleg de ce cineva m-ar iubi în simplitatea mea.

Scotoci după o bucată de hârtie mototolită la spate și cu mâinile tremurânde o despături. Își ridică privirea emoționat către mulțime, apoi o îndreptă spre culise, acolo unde mă aflam eu.

— Asta este pentru tine:

Ne jucăm a fi umani,

Doar pentru a putea iubi.

La final rămânem goi,

Și visăm ca doi copii.

Respirând tu îmi dai viață,

Și mă omori într-un expir.

Poate n-am văzut de ceață,

Căci puteam să te admir.

Fumul astăzi mă îneacă

Unde ești, acolo sunt

Și despărțirea noastră seacă

E adierea unui vânt.

Poți pleca, te poți întoarce

Poți să-mi spui că mă urăști

Mi-am calmat inima, toarce,

Știu că încă mă iubești.

Te ating doar cu privirea

Și jonglez cu inimi frânte.

Poate ești doar amintirea

Ce mă mângâie pe suflet.

Cu părul încâlcit, nemachiată,

Mă trezești cu un sărut

Mă topești și de-astă dată,

Dar te pierd prin vis plângând.

Locul nostru într-o mie,

Unde inimi se răsfrâng.

Și fericirea atât de vie,

E uitată într-un gând.

Locul nostru, unde noi

Încă ne jucăm murdar.

Dansăm, cântăm, recităm.

Iubim c-un suflet rupt și amar.

Mă supun unei furtuni

Lacrimi, alimentând ploi.

Pietre, fulgere, uragane

Și sub umbra lor doar noi.

Nu sunt actor când sunt cu tine,

Eu simt când spun și pierd când joc

Nu mă dezmint, doar din iubire

Eu sufăr ca un dobitoc. 9

Într-o lume paralelă,

Încerc să-ți dau acum de știre

Căci iubirea este teama

De a nu putea fi lângă tine.

Buzele îmi sunt cusute

Inima îmi este zdrobită.

Nu pleca, strânge-mă tare

Rămâi aici, pe veci, cu mine. 62

Termină de recitat, în ciuda emoțiilor copleșitoare. Nu-l mai văzusem vreodată atât de emoționat, cu vocea tremurândă, înghițind în sec și dând din picioare, 1

pentru a năuci senzația de gelatină din ele.

Dar totodată nu mă văzusem niciodată atât de descumpănită, prinsă în mrejele unei iubiri aprinse, scăldându-mă în niște ape învolburate, simțind că trăiesc la fiecare respirație și că exist doar pentru el.

Și printre toate aplauzele răsunătoare, inimile noastre băteau una pentru cealaltă, pe o muzică surdă, pe care doar ele o puteau auzi. Nu conta cât de mult eram priviți. Nu conta ce credeau despre noi. Pentru că mereu, mai presus de toate, contam doar eu și el. Împreună sau separat. Suferind sau simțindu-ne lipsa. Am contat doar noi.

Și acum eram sigură, mai mult decât de obicei, că Sin nu era numai prima mea dragoste. El era marea mea dragoste, căci nu aș fi fost vreodată capabilă să iubesc pe cineva mai mult.

Se întoarse către Karina și îi luă mâna într-a sa, sub atenția sporită a celorlalți.

— Lașitatea ține de imaturitate și recunosc că atunci am fost doar un copil. Dar azi, îți spun clar și răspicat, cu toată forța unui bărbat pe care o am în mine, că m-am îndrăgostit de naturalețea ta ,de stângăciile tale și de felul unic de a visa cu ochii deschiși, spuse, făcându-mă să izbucnesc în plâns. Nu am avut un loc fericit. Asta până la tine. Tu ești locul meu.

Îi puse mâna pe obraz și își lipi buzele de ale ei. Pentru ceilalți, pe scenă se aflau Sin și Karina, jucând un rol. În schimb, eu îi vedeam pe tânărul Sin și pe micuța Skye având parte de finalul pe care l-ar fi meritat amândoi, dar pe care nu li le-am putut oferi. Nimeni nu ar fi înțeles semnificația acestui gest și felul în care mă aducea într-o stare de reverie, marcată de durere și extaz.

Pentru că dacă nu ar fi fost acea teamă tâmpită, noi am fi putut avea totul. Fără suferințe. Fără greșeli. Fără regrete. Fără Asaf. Fără lacrimi. Fără timp pierdut.

Cortina a căzut și odată cu ea, visele mele s-au prăbușit.

Karina rămase blocată, în timp ce Sin se desprinse repede de ea. L-am privit cum își croiește drum către culise, analizându-i postura, conturul, forma efemeră. Acest minunat bărbat, care putea fi un idiot câteodată, era stăpânul inimii mele.

— Am considerat că nu e corect ca totul să se sfârșească așa. Le-am oferit un final pe cinste. Nu crezi? mă întrebă emoționat. Zi ceva, căci o să cred că nu ți-a plăcut!

— Te iubesc, am șoptit cu lacrimi în ochi.

—Știu, dădu din cap afirmativ și își plecă

privirea în jos. Dar nici asta nu-mi ajunge.

— Sin, l-am întrerupt. Nu-mi face asta.

Îndrăzni să mă privească și să constate că nu aveam nevoie de o despărțire. Nu aveam nevoie de un final.

— Eu fără tine nu exist, am continuat.

—Ba exiști! Și ești de-a dreptul uimitoare. Uită-te în jur. Uite câte ai realizat folosindu-te de povestea noastră. Uită-te la acești oameni și la felul în care i-ai organizat. Skye, ești de-abia la început și ai de arătat lumii o grămadă de chestii.

— Dar asta nu-mi ajunge. Pentru că nimic nu are sens fără tine.

— Nu vreau ca asta să fie genul acela de iubire care te consumă, îmi dădu părul după ureche, zâmbindu-mi trist. Nu vreau să te consumi pentru mine.

—Dar tu oare nu te consumi?

L-am întrebat, în ciuda faptului că știam deja răspunsul.

— Poate nu vreau să cazi în tabieturile mele. Pentru că te valorez enorm ca persoană, în ciuda a toate.

Mi-am șters lacrimile din ochi și am încercat să înfrunt încă situația cu capul sus.

— Și atunci? Acesta e unul dintre finalurile incerte la care nu voi primi niciun răspuns?

— Nu, avu o tentativă de a-mi zâmbi încurajator, dar eșuă, deoarece nu aveam niciun motiv să fiu fericită în situația dată. Te-am așteptat, până ai ajuns la propria concluzie. Acum îți cer același lucru. Dă-mi timp să caut și alte răspunsuri. Vreau să iau o pauză de la toate. Mă simt copleșit. Simt atât de

multe, într-un timp atât de scurt, încât nu știu exact cum să procedez. 11

Să-i fiu departe, când îmi doream să-i fiu aproape. Asta era cea mai mare pedeapsă pe care mi-o putea da. 2

— Mă vei aștepta? mă întrebă plin de speranță. 4

— Toată viața, dacă va fi nevoie. 10

Pentru că atunci când iubești, timpul nu mai este atât de valoros, atâta timp cât te aduce înapoi în viața și în brațele celui pe care îl iubești. Și nu-mi păsa câte ore, zile, luni sau ani voi pierde iubindu-l pe el, căci Sin merita fiecare secundă pierdută. Pentru că deși nu avea motive, era singurul care credea orbește în mine. Pentru că m-a iubit, atunci când nimeni nu se încumeta să o facă. Și pentru că datorită lui am învățat să iubesc. 8

Îmi mulțumi și plecă. Mi-ar fi plăcut să-i mulțumesc și eu, pentru că m-a

făcut să trăiesc cu adevărat.

Mi-am șters fața plină de lacrimi uscate cu mânecile bluzei și am tras de nas. Detestam că de fiecare dată când plângeam, îmi curgea ca al unui copilaș. Asta mă oripila, căci mă făcea să realizez că probabil avusesem mucii până în gură, cât timp fusese Sin lângă mine. Și totuși idiotul nu se arătă scârbit. Dacă asta nu era iubire, atunci nu știam ce era. 19

— Domnișoară? o voce fragilă și subțirică mă atenționă din spate.

Mi-am rotit corpul și am dat peste o făptură micuță, ținând în mână strâns un buchet de flori atât de mare, încât o acoperea pe jumătate. Nu-i puteam zări decât ochii căprui și mari, brăzduiți de niște gene curbate și lungi și niște sprâncene, ascunse în spatele unui breton tăiat neglijent. Aveam cumva un îngeraș în față? 3

—Știu că nu ai fost în spectacolul acesta, 9

dar am vrut foarte mult să te văd pe scenă, vorbi rușinată. Sunt pentru tine.

Le întinse timidă, închizând ochii și așteptând să le iau. Am rămas uimită și le-am atins cu grijă, vrând să o văd pe micuță mai bine. De ce îmi era cunoscută?

— Pentru mine? am întrebat surprinsă și flatată.

Obrajii îi erau rumeni și aproape că dorea să fugă și să mă lase cu vorba în gură, de la atâtea emoții.

—Snow, o femeie o strigă.

Veni în dreptul nostru, la cotul unui bărbat. Cuplul era destul de tinerel și arătau minunat împreună. Se potriveau ca statură și ca înfățișare. Ambii aveau o privire transparentă și mieroasă.

— Iart-o. E o foarte mare fană de-a ta, de când te-a văzut în sceneta trecută,

bărbatul îmi comunică. 1

Sceneta trecută?

Oh. Ea era micuța, care m-a încurajat să mă ridic atunci când am căzut. Ea era motivul pentru care m-am ridicat și am luptat până la capăt. 2

— A mea? am spus cu lacrimi în ochi.

— Când o să cresc mare, îmi doresc să fiu ca tine, îmi spuse, ascunzându-se după piciorul mamei sale, cu un zâmbet subtil pe față, dulce și copilăresc. 7

Și iată, cum dintr-o dată, lacrimile de tristețe s-au transformat în lacrimi de fericire.

Ce poate fi mai frumos decât să inspiri suflete prin rodul muncii tale? Căci respirând artă, îndrăgostești inimi pierdute, incomplete și fără contur. Tu le dai semnificație acelor sentimente nespuse și tu le trezești la realitate. 13

Simţind, îi faci pe ceilalţi să simtă. Cheia este să-ţi rupi bucăţele din inimă şi să le dăruieşte tuturor câte o părticică. Le vor preţui mai mult decât oricine altcineva.

» Chapter 56

FETELE RELE AU SUFLET BUN

PARTEA I

Leon ne-a felicitat, pentru toată munca depusă, fără prea mare ajutor venit din partea lui și din partea celorlalte cadre didactice. Și îndeosebi, m-a felicitat pe mine, deoarece eu am pus bazele a tot. Sceneta, distribuția și regia fuseseră lăudate de cei care făceau recenzii, iar asta mă mulțumea, deoarece știam cât de greu era să-i impresionezi. 8

Toți fuseseră captivați de finalul improvizat a lui Sin. A trebuit să mintă faptul că-i displăcuse scriptul scris de către mine și că așa a simțit pe moment. Firește, Leon, vulpoiul bătrân, știa. Pandora știa. Yass știa. Și cred că și Sally pusese câteva lucruri cap la cap. 9

Știți cine nu știa? Karina. Iar ea fusese convinsă că Sin o sărutase pentru că voia să fie împreună cu ea. Era foarte naivă și își făcea iluzii, care pe viitor o s-o coste. Nu m-aș fi așteptat ca Sin să-i alimenteze mai mult acele vise de viitor, alegând să-și petreacă cât mai mult 38

timp împreună. Și iată cum acum îi țintEam cu privirea, analizând felul în care mâinile lor erau împreunate. 38

— Ce clișeic. Actorii care rămân împreună după distribuție, Brie comentă, holbându-se la cei doi. 3

— E oficial? Sunt un cuplu? Sally întrebă uimită. 4

— Karina așa zice. În schimb, cred că Sin nu este de aceeași părere, Ty continuă. Tu ce zici Skye? 8

Zic că nu ar trebui să mă simt geloasă. I-am acordat spațiu lui Sin, doar pentru a putea face o alegere. Dacă el simțea nevoia să încerce ceva cu Karina, atunci eu aveam să-i respect decizia. Indiferent dacă-mi frângea inima. 6

— Cred că nu e nimic concret. Doar își petrec timpul împreună, am spus, mestecând cu furculița în mâncare.

Poate sunt prieteni. Și eu am prieteni băieți. Spre exemplu, Yass. Dar mă țin de mâna cu el? 15

— Nu știu ce să zic, Brie dădu din umeri. Sin a sărutat-o la finalul scenetei. Poate ăsta a fost un semn că o place și că apoi au vorbit ca să fie împreună. 7

Un cui scoate alt cui. Speram ca idiotul ăla să nu se avânte într-o relație, doar de dragul de a mă uita.

— Skye? Pari măcinată, Sally observă. 7

Da. Eram. Îmi stăteau pe limbă atâtea cuvinte și preocupări, încât nu mai încăpea deloc mâncare. Sin râdea cu Karina la masă, la o distanță de opt metri, cu aproximație, în timp ce ea era de-a dreptul îndrăgostită de el.

— Sărutul acela dintre ei nu a însemnat nimic, le-am spus fetelor stresată. A fost un act artistic. Atât. 12

— Se potrivesc. Sunt amândoi egocentriști, Brie spuse în barbă. E treaba lor, până la urmă. Dacă sunt împreună sau nu. 39

I-am privit lung, repetându-mi că nu aveam niciun drept să fiu geloasă. Trebuia să-i acord spațiu. Să-l las de capul lui. În schimb, mă temeam. Dacă avea să mă uite? Dacă avea să descopere ceva la Karina sau la orice altă fată pe care eu nu îl am? Dacă avea să o placă mai mult sau să realizeze că îi este mai bine fără mine? Dacă nu se va mai întoarce? 11

Dacă într-adevăr Sin o folosea pe Karina pentru a mă uita, atunci nu proceda corect față de ea. Karina putea fi în multe feluri, însă nu merita să-i fie alimentate sentimentele, ca mai apoi să fie lăsată în baltă. Și mă temeam să nu o rănească. În tot acest timp, am reușit să o cunosc și să constat că este o persoană chiar foarte nesigură, care simte nevoia de afecțiune. 2

— Haideți să schimbăm subiectul! Sally îmi zâmbi prietenoasă. Am o problemă destul de gravă. Deci fac ce fac și stric toate căștile de telefon. Le-am luat și pe cele ale lui Tony și le-am făcut praf. Dacă află, se desparte de mine, mai mult ca sigur. 30

— Cum reușești? Brie vorbi cu gura plină.

— Ei bine, le conectez la laptop, pentru că îmi place să ascult muzică atunci când scriu. Și cred că sunt prea slabe pentru el, căci se ard. Mă lasă prima dată o cască, apoi mă lasă cealaltă. E frustrant! Nu pot sta fără căști. Am nevoie să scriu. Și nu am timp azi să mă duc să cumpăr altele, Sally se uită la fiecare în parte. Mă întrebam, aveți cumva vreo cască de rezervă? V-o înapoiez mâine, promit. 14

Sin zâmbea cu gura până la urechi, în timp ce Karina gesticula și îi povestea ceva fantastic. Se vedea că se simte bine 9

în preajma ei. Trebuia să am răbdare! Trebuia să-i acord spațiu!

— Skye mi-a împrumutat o pereche de rezervă acum câteva zile, Ty îmi pronunță numele.

— Ce? m-am trezit într-o discuție căreia nu i-am acordat atenție.

Nu eram atentă la cei din jur. Mă gândeam numai la Sin și la felul în care bluza aia albastră îi scotea ochii în evidență. Era frumos, nesimțitul. Era de-a dreptul fermecător și puneam pariu că și Karina considera același lucru.

— Mi le poți împrumuta? Sally mă întrebă. Căștile de telefon?

— Oh, da. Căștile. Sigur, m-am ridicat de pe scaun. Unde le-ai pus, Ty?

— Ăhm, se gândi câteva secunde. Le-am pus în partea de jos a noptierei, lângă

patul Kayei. 7

— OK.

M-am deplasat către ieșire, sperând ca Sin să-și poposească privirea spre mine măcar pentru câteva secunde. Dar asta nu se întâmplă, el fiind prea absorbit de Karina. 2

Încerc să nu arăt că sunt marcată de o stare de greață continuă și mă îndrept către camera mea de cămin. Închid ușa în urma mea și mă sprijin de ea dezaxată. Nu înțelegeam de unde provenea această teamă de a fi înlocuită. Dacă vreodată am fost geloasă, am fost foarte înflăcărată și bătăioasă. De această dată păream extrem de tristă. Și cel mai rău e că-i înțelegeam nevoia de a socializa și cu altcineva. 1

Și totuși, nu voiam să o rănească pe Karina. Nimeni nu merita să fie folosit. Și acum simt acea durere pe care mi-a lăsat-o Asaf, în momentul în care am 12

aflat că mă folosise pentru propriile planuri malefice. Doare ca naiba.

Am tras aer în piept și m-am dus în căutarea căștilor. Trebuia să îmi ocup timpul cumva. Nu era sănătos să-l aștept pe Sin atât de anxioasă și să-mi fac trei sute de mii de scenarii în cap.

M-am aplecat pentru a ajunge la căști, dar din neatenție mi-a fugit mâna către capacul unei cutii, răsturnându-l în lateral. M-am grăbit să-l salt, dar înainte să-l așez am observat o scrisoare cu numele lui Sin pe ea. Am luat-o grijulie și am despăturit-o. Scrisul îmi părea cunoscut.

Dragă Sin,

Ei bine, aceasta este una dintre scrisorile pe care le voi scrie, dar pe care nu ți le voi trimite niciodată. Le voi păstra pentru mine, ascunse într-o cutie veche și prăfuită, acolo unde sentimentele mele vor apune și se vor

îngropa în maldăre de hârtie.

Ce pot să-ţi mai spun? Deja am spus destule, despre iluziile mele deşarte, despre felul în care am greşit punându-mi privirea supra ta, ştiind de la început că nu eşti pentru mine şi că nu-mi vei aparţine vreodată.

Poate, undeva acolo, încă mă doare. Dar pe zi ce trece învăţ să trec peste şi să-mi axez atenţia asupra mea. E evident. Privirea ta mereu îi va aparţine ei, în timp ce mie îmi rămâne cerul lipsit de stele.

Ăh, în ciuda a toate, nu am cerut prea mult de la viaţă. Chiar dacă mi-am permis să visez. Cât despre tine, te-am admirat mai presus de toate. Am fost naivă să cred pentru câteva clipe că am găsit băiatul perfect pentru mine. Ne potriveam, teoretic. Practic, eu nu încăpeam în povestea ta.

Ştii bine cum a început totul. Te-am

cunoscut într-o vară, la unul dintre spectacolele tale, și am simțit acea admirație plăcută și frumoasă. A fost un sentiment pur. Te-am respectat ca artist și nu numai. Am vrut să fac parte din viața ta, dar am pătruns cu bocancii.

Oh, Sin Leithold. Sunt de-a dreptul proastă. Chiar proastă! Să încumet să visez că un tip ca tine s-ar putea uita la cineva ca mine. În condițiile în care pe mine nu mă vede nimeni.

Uneori simt că sunt invizibilă. Căci oamenii mă ignoră sau uită că exist. Nimănui nu-i pasă cu adevărat de mine și pare că nimeni nu este capabil să mă iubească pentru cine sunt. Și de asta poate încerc să par dură, să zidesc un scut de protecție, să mă prefac că sunt încrezătoare. În realitate, sunt frântă.

Adevărul este că nu sunt o fată frumoasă. Nu am ochii albaștri sau chip angelic. Sunt o simplă fată cu niște ochi banali căprui, încercând să se facă

văzută. Dar termin comparându-mă cu toată lumea. Oare eu nu merit să fiu iubită?

Oare cum este să însemni ceva pentru cineva? Oare cum este să fii dorită? Oare cum este să fii văzută?

Să-ți spun drept, am reușit să clădesc două relații frumoase și sănătoase în viața mea, de care sunt mândră. Ty și Skye. Prietenele mele cele mai bune, așadar această scrisoare nu-ți este dedicată ție, cât îi este dedicată ei.

Skye Josephine Agron este definiția frumuseții pure. Esența ei este divină. Are un suflet curat și o privire luminoasă. Zâmbetul ei încurajator mă face să trec peste toate obstacolele. De la ea învăț multe. Ei nu îi este frică de defectele sale, de stângăciile pe care le are. Și le îmbrățișează și strălucește.

Tocmai pentru puritatea sufletului ei, eu nu pot fi invidioasă. O pot admira. Pot

spera ca într-o bună zi să fiu ca ea. Dacă înainte te vedeam drept exemplul meu artistic, acum ea ți-a luat locul. E uimitoare, Sin și de asta te rog să nu o rănești. 9

Skye este prietena mea cea mai bună și categoric simt nevoia să o protejez. Pentru că pot înțelege de ce te-ai îndrăgostit de ea și de ce ea e aleasa pentru tine. 7

Am înțeles din prima clipă în care v-am văzut. Am încercat să neg o bună perioadă, spunându-mi că poate sunt paranoică. Dar în momentul în care v-am văzut pe scenă împreună, cum privirile voastre se reflectau una în cealaltă, am înțeles. Și asta rezumă totul. Pur și simplu înțelegi și știi când două persoane sunt făcute pentru a fi împreună. 2

Mă întreb, oare, mi se va întâmpla și mie vreodată? 1

Revenind la Skye, poate sunt un pic 5

supărată pe ea, pentru că nu are încredere în mine să-mi spună ce simte pentru tine. O văd abătută, plângând, și jur că îmi vine să răbufnesc! Poate nu e din vina ta, dar nu vreau să o rănești. Ea nu merită să fie rănită. 5

Poate ești prost sau orb, dar ea te iubește atât de mult, încât alege să sufere de dragul tău. Așa că te implor, ai grijă de ea! Iubește-o cum se cuvine! Nu o îndepărta. Pentru că farmecul ei constă în faptul că poate greși de multe ori, dar are mereu cele mai bune intenții. 2

Dacă îi frângi inima, îți fac felul. Oricât de frumos ai fi tu! 10

Nu contează ce simt eu. Poate sentimentele mele sunt niște aiureli. Nu se compară cu iubirea pe care ea ți-o poartă. De aceea, nu aș putea niciodată să vă separ. Meritați să fiți împreună! Și nu înțeleg de ce nu lăsați toată lumea în spate și nu vă aruncați pur și simplu unul 1

în brațele celuilalt. 1

Aș vrea să vă dau un imbold și să fac să înțelegeți că viața e scurtă și că nu așteaptă pe nimeni, dar nu pot trimite această scrisoare. Pentru că nu vreau să-ți fie milă sau să-ți pară rău că nu ai putut simți ceva pentru mine. Al doilea motiv ar fi că sunt sigură că nu contez atât de mult pentru tine și că nici măcar nu ții minte cum mă numesc.

Dar, deși poate o să mă doară puțin, eu voi fi printre primele persoane care vă vor sprijini în viitoarea voastră relație. Meritați să fiți fericiți! Skye merită să fie fericită. Mai mult decât oricine. 2

Cu drag, Kaya. 14

Oh, nu. Kaya știa despre mine și Sin? 5

— Se pare că le-ai găsit, i-am auzit vocea din spate. 6

M-am întors către ea, văzând că are ochii în lacrimi.

» Chapter 57

FETELE RELE AU SUFLET BUN

PARTEA II

Există momente în care simți că nu ai vreo utilitate pe această lume. Oare dacă ai dispărea pur și simplu, cui i-ar păsa? Cine te-ar căuta? Cui i-ai lipsi? Cui i-ar fi dor de tine? Cine și-ar aduce aminte că exiști? Câți oameni te vor în viața lor? Pentru câți oameni contezi? Te iubește cineva?

Kaya așa se simțea. Singură și neiubită. A crescut cu un tată alcoolic și cu o mamă rece. Familia ei nu a sprijinit-o niciodată în ceea ce a dorit să facă. Era singură la părinți și fără ajutor din partea nimănui. Nici nu a dorit să fie ajutată de către cineva. Poate aici greșise.

Kaya a suferit întotdeauna singură. Și-a îmbrățișat pasiunea pentru artă și a evitat cât mai mult problemele de acasă. A încercat să se facă plăcută prin orice mijloace, căci simțise nevoia să fie iubită de cineva.

Mama ei îi tot reclama că din cauza nașterii sale ea a trebuit să fie legată de

un astfel de bărbat. Îi repeta zilnic că i-a ruinat viața, încât Kaya a început să creadă literă de lege că nu este și nu a fost dorită vreodată de către propria mamă.

Iar tatăl? Tatăl era prea îmbibat în alcool încât să lege două cuvinte, cu excepția unor înjurături care au încetat să doară la un moment dat.

Deși ieșea cu diverși băieți, pentru a-și linge rănile în brațele lor, crezând că sexul rezolvă totul și că te face să-ți iei gândul doar pentru o perioadă de la probleme, nu a îndrăznit să se deschidă cu adevărat decât o singură dată.

El asculta. Ea putea vorbi. Pentru prima dată a simțit că este utilă și că merită să fie fericită. El o făcea fericită. Nu era extraordinar de atent cu ea, însă acel puțin însemna imens, deoarece nu avea parte de prea multă liniște în viața ei. Iar el îi dădea multă liniște.

O rănea. Uneori o făcea să se simtă mai prejos. Și cu toate astea, ea nu făcea altceva decât să-l iubească și să sufere în tăcere, doar pentru că era obișnuită ca persoanele la care ține să o trateze urât. Ea nu avusese parte de nimic altceva.

Începuse să creadă că nu este suficient de bună pentru el. Tocmai pentru că nu se obosea să o prezinte lumii, prietenilor lui sau oricărui străin de pe stradă. Nimeni nu știa de ei. Nimeni nu știau că și-o trăgeau aproape zilnic, ca mai apoi să doarmă îmbrățișați.

Pentru Kaya reprezinta totul. De fiecare dată când îi simțea inima bătând, se simțea în viață. El devenise refugiul ei. Asta până când...până când a apărut ea.

Atât de diferită. Atât de frumoasă. Atât de gingașă. Atât de feminină. Atât de perfectă.

Ș-apoi Kaya a rămas cu nimic, decât cu

imaginea lor în minte. Râzând, ținându-se de mână, sărutându-se, afișându-se împreună, fiind acolo unul pentru celălalt. Cu ea, nu a putut fi niciodată așa. Pe ea nu a privit-o niciodată așa! Pe ea nu a vrut-o niciodată așa!

Fusese doar un joc. Iar realitatea crudă o omorî.

Și încă de pe atunci, a devenit cea mai neîncrezătoare și paranoică persoană din lume. A simțit că fiecare băiat care se apropie de ea, va termina părăsind-o pentru brațele altei fete. Nu a mai știut ce este să fii o alegere, căci era prea preocupată să se numească opțiune. A doua opțiune.

Poate aceste lucruri se petreceau în capul ei, însă nimeni nu a luptat să-i arate contrariul. Așa că evident că s-a scăldat pe zi ce trece în suferință.

— De ce nu mi-ai spus? Îți era teamă să

nu fiu această persoană rea și invidioasă? Credeai că mă voi comporta urât cu tine? m-a întrebat rănită. Skye, eu am tot încercat să te fac să realizezi că nu sunt o persoană rea.

— Nu, Kaya, i-am luat mâna într-a mea. Motivul pentru care nu ți-am spus că am sentimente pentru Sin este pentru că nu am vrut să te rănesc. Știam că-l placi și părea că-l placi mult de tot. Ultimul lucru pe care mi l-am dorit a fost să-ți fac rău.

— Îl iubești? se uită la mine tăcută și contemplativă.

Nu răspund.

— Oh, frate! Sunt atât de idioată! își puse fața în palme. Atât de idioată!

— Nu, Kaya. Nu ești idioată.

— Ba sunt! Adică tu ai sentimente pentru el. Și el pentru tine. Cum am

îndrăznit să-mi placă, când nu am niciun drept să...

— Încetează! am oprit-o. Uită-te la mine! Indiferent de ceea ce simțim noi, nu-i poți impune inimii să simți altceva. Dacă tu simți să-l placi, atunci fă-o în continuare. Nu te condamnă nimeni pentru un sentiment atât de frumos.

Scutură din cap, nefiind de acord cu mine.

— Nu contează ce simt eu.

— Ba contează, Kaya. Întotdeauna contează. Nu vreau să pui pe umerii tăi o greutate atât de mare. Nu vreau să te simți vinovată pentru că avem sentimente pentru aceeași persoană. Până la urmă, și ce? Și ce? Nu ne afectează cu ceva prietenia! Să iubești este frumos. Știi ce nu contează? Dacă iubirea este împărtășită sau nu.

Zâmbi tristă și se așeză pe pat, cu

genunchii la piept, strângându-i ca și când ar fi vrut să se consoleze. M-am tras mai înspre ea și i-am pus mâna pe spate, mângâind-o protectiv.

— Ba contează, Skye. Întotdeauna contează.

O înțelegeam. Și eu m-am simțit neputincioasă și frustrată în momentul în care Sin le-a ales pe Becca și Talia în detrimentul meu. Era o senzație nasoală, de-a dreptul. Știam destul de bine cum este să plângi după un dobitoc.

Chiar și acum, mă temeam ca Sin să nu o aleagă pe Karina. Și mă întrebam, oare băieții și-au pus vreodată această problemă? De a nu fi o alegere și de a rămâne o opțiune?

— Nimeni nu mă vede, începu să plângă.

— Nu este adevărat, i-am spus eu preocupată. Eu te văd. Ești incredibilă.

Dar cuvintele mele nu păreau să o ajute în momentul de față, căci izbucni într-un plâns înfundat. Tot încerca să își acopere fața cu palmele, nelăsând loc de vulnerabilitate. Încerca să-și zidească scutul, însă eu nu aveam de gând să o las singură. Ea de asta avea nevoie. De sprijin.

— Când mă va vedea cineva pentru cine sunt? vorbi printre suspine.

Cândva. Pentru fiecare inimă frântă, există cineva acolo, așteptând că jumătățile voastre să se sudeze și să formeze un întreg. 7

— Am fost și eu invizibilă, am încercat să-i povestesc din experiența mea. Știu cum e să te simți așa.

— Nu, Skye. Nu ai fost, își ridică capul și mă privi direct. Tu mereu strălucești. Ei mereu te vor vedea.

— Kaya, nici nu ai idee cum strălucești. 6

Chiar și acum când plângi și ești un haos, strălucești. Inima ta o face pentru tine. Ți-ai repetat în tot acest timp că nu ești suficient de bună, neștiind că adevărata ta bunătate izvorăște din interior. Ești unică și frumoasă. Nu lăsa pe nimeni să te facă să te simți altcumva! Mai ales un băiat ca Sin.

— Mă simt atât de prost față de voi, își șterse lacrimile. Nu mă ajută nici faptul că Sin este un băiat atât de bun și de atent cu tine mereu.

— Mereu? am râs. Ai fi surprinsă să afli că eu și Sin nu le-am avut pe roz tot timpul. Și acum se presupune că este cu Karina, deci...uneori viața își bate joc de tine. Nu prea știi cu cineva rămâi până la urmă. E imprevizibilă!

Am tresărit în momentul în care Ty intră zgomotos în cameră. Ne privi confuze preț de o clipă, băgând de seamă că Kaya plânsese.

— Se pare că aveți nevoie de o îmbrățișare, spuse, zâmbind încurajatoare.

— Kaya are nevoie de multă, multă, multă, multă, multă, multă, iubire.

M-am întins spre prietena mea, înconjurând-o cu brațele și provocând-o pe Ty să se alăture îmbrățișării grupale. Chiar le iubeam pe fetele ăstea!

— Cine are nevoie de iubire, când vă are pe voi? Kaya râse copleșită.

Ne-am mai strâns o dată tare, ca mai apoi să ne îndepărtăm.

— Acum du-te și du-i căștile lui Sally, că te așteaptă de ceva timp.

Mi-am adus aminte și le-am înșfăcat, înainte ca Ty să-mi atragă a doua oară atenția. M-am grăbit să ajung la cantină, văzând că mesei de fete i s-au alăturat Pandora și Karina. Sin nu era pe acolo,

însă. Poate putea suna egoist, dar îmi era dor de el. 3

— Poftim, i-am dat căștile lui Sally și m-am așezat lângă ea. Ce se discută?

Am privit-o curioasă pe Karina. De obicei, ea stătea cu colegii săi din ultimul an. Nu-și bătea capul cu noi.

— Știi că la finalul fiecărei scenete se organizează câte o petrecere dedicată actorilor și producției, nu-i așa?

Cum era să uit? La cea precedentă m-am făcut criță și am comis greșeli monumentale. În plus, tot atunci, l-am descoperit pe Pompii Dompii. 38

— Ei bine, se împlinesc doi ani de la primul rol protagonist al lui Sin și noi am vrea să-i dedicăm lui această petrecere ca un fel de omagiu, Karina îmi povesti extaziată. Așadar, vorbeam cu fetele, poate vor să mă ajute la organizare. 8

— E o idee bună. Sin este un artist desăvârșit.

Și chiar era. Profesional nu aveam nimic să-i reproșez.

— Mă bag, am continuat, primind aplauze de încântare din partea Karinei.

Am zâmbit, puțin tristă. Și uite cum mă implicam în ceva drăguț îndreptat spre el, făcând abstracție de faptul că incertitudinile referitoare la relația noastră mă omorau. O vedeam pe Karina zâmbind și parcă mă întristam și mai tare, deoarece știam că zâmbește așa datorită lui.

— Haideți să punem la punct câteva chestii. Firește, eu îl cunosc super bine, pentru că suntem foarte apropiați, Karina vorbi cu oarecare trufie. Dar zic să mă consult cu voi, ca să mă asigur că totul e bine. Sin merită ceva cu adevărat special!

— O găleată cu gheață în pantaloni, Pandora șușoti. Ce? Poate așa nu mai gândește cu testiculele. 25

— Revenim, Karina se uită urât la ea. Tema petrecerii vreau să fie cinematografică, pentru că este actor. Și mă gândeam să fie filmele de acțiune. Lui Sin îi plac filmele de acțiune. Cărui băiat nu îi plac? 12

Mi-am dres glasul stânjenită.

— Nu chiar, am spus mai mult în șoaptă, dar fetele mă auziră oricum. Adică, Sin preferă mai mult filmele vechi, clasice. Consideră că ele au o oarecare semnificație și învățătură. Filmele de acțiune pentru el sunt doar dovezi că oamenii se lasă captivați de bubuieli, nu de arta în sine. Îi plac filmele care te lasă cu ceva la sfârșit. Cu un sentiment anume, fie el negativ sau pozitiv. 21

Am terminat de spus asta, lăsând capul în jos. Nu mă simțeam confortabil să o

contrazic pe Karina, însă Sin chiar merita ceva extraordinar și pe placul lui.

Pandora mă îmbrânci ușor cu brațul și îmi zâmbi satisfăcută, făcându-mă și mai rușinoasă decât eram în mod inițial.

— OK, Karina spuse deranjată. Filme clasice să fie. Acum să trecem la următorul lucru.

Examină lista cu degetul arătător și se opri asupra unui cuvânt.

— Muzica. Lui Sin îi place muzica modernă? Gen, pop pentru că e și un curent literar provenind de la *popular objects*, nu? Karina mi se adresă arțăgoasă.

Mi-am mușcat buza. Detestam să fac asta! Mai ales în public.

— Ei bine, Sin apreciază mai mult melodiile vechi, din același considerent cu filmele. Dar dacă ascultă muzică

modernă, ascultă doar muzică R&B cu versuri destul de porcoase, care să aibă o anumită senzualitate.

— Bineînțeles, Karina zâmbi fals și luă pixul, pentru a mâzgâli foaia. Tortul. Tortul m-am gândit să fie cu multă vanilie și frișcă. Preferata tuturor, nu-i așa?

Mă privi văzând că ezit să o afirm și își pregăti pixul.

— Acum ce? E alergic la ăstea două? vorbi enervată.

— Nu, doar că frișca îi pică greu și vanilia este prea dulce pentru gusturile lui. Preferă cacao cu ciocolată, am dat din umeri, stânjenită.

Fetele erau toate un rânjet, în timp ce Karina era nervoasă. Nu am vrut să o pun într-o lumină proastă în mod intenționat.

— Uau, Pandora exclamă. Se pare că Skye îl cunoaște pe Sin mai mult decât tine, Kari.

Se ridică în picioare, își luă lista și plecă, fără să salute. Chiar s-a enervat de la o chestie atât de minoră? Parcă voia să-i organizeze lui Sin petrecerea perfectă. Cum putea face asta, dacă nu tolera nicio părere în plus?

— Cum de îl cunoști atât de bine pe Sin? Brie mă întrebă cu subînțeles.

M-am fâstâcit pe scaun stânjenită. Cum puteam ieși din situația asta incomodă?

— Am fost atentă la el. Atâta tot.

— Mda. Și eu am fost cândva atentă la un băiat, Sally zâmbi. Acum suntem împreună și fericiți.

M-am înecat cu salivă și m-am ridicat brusc de pe scaun.

— Trebuie să plec.

— De iubire și de Sin nu scapi, Agron, Pandora cântă, tachinându-mă.

— Agron? Cumva te-ai molipsit de la Yass? i-am răspuns cu aceeași monedă.

— Touché.

» Chapter 58

BĂIEȚII RĂI AU UN TRECUT ZBUCIUMĂTOR

Mă aflam azi acolo unde nu credeam că mă voi afla vreodată în absența lui. Pe acoperiș. Parcă-i zăream silueta lângă mine, ținând în mână gâtul unei sticle de bere și fredonând melodii absurde. Era

vesel, copilăros. Vorbea stâlcit despre stele în miez de zi și râdea la propriile glume. Își trecea mâna frământat prin păr și mai arunca câte o ironie la adresa stângăciei mele. Parcă era acolo și totuși...nu era. Iar sufletul meu era gol și incomplet.

Chiar dacă întindeam mâna să-l ating, nu reușeam. Pentru că imaginea lui, atât de juvenilă, se afla doar în amintirile mele. Iar locul acesta încetase să fie al nostru.

Nimeni nu mă avertizase că iubirea putea fi atât de grea.

Am simțit o adiere de vânt și mi-am întors instinctiv corpul, sperând să fie acolo.

— Scuze, Pandora murmură. Sunt doar eu.

Am schițat un zâmbet forțat și m-am întors cu privirea la văzduh. Pandora

escaladă marginea acoperișului și se așeză într-o poziție asemănătoare mie, cu picioarele legănând. Era o oarecare frumusețe să fii la graniță și să simți că un simplu dezechilibru te poate costa viața. Poate Sin era dependent de acest tip de adrenalină.

2

— Sin vine aici mai mereu încă din primul an, a început să-mi povestească. Presupun că știi și tu, din moment ce ești aici.

Locul acesta semnifica o mică parte de a lui pe care o afișa în fața mea. Mă simțeam împlinită la gândul că împărtășea cu mine un lucru atât de intim.

3

— Mda. Vine să bea inconștient că s-ar putea dezechilibra din clipă în clipă și s-ar putea răni.

— Conștient, mă corectă. El știe ce face. Și are motivele lui.

4

Mi-am legănat picioarele frenetic. Știe ce face? Și atunci? Ce reprezinta viața pentru unul ca Sin? Un joc?

—Da? mă asigur. De ce face asta? E sinucigaș?

Pandora nu îmi răspunse și privi frământată în jos. Nu am insistat, știind că la cât de irascibilă eram azi aș fi ridicat tonul la ea și nu aș fi vrut să fac asta, pentru că Panda era o persoană de treabă.

Am stat în liniște, până când am auzit-o plângând înfundat.

— Ești bine? m-am întors către ea.

— Sin e un idiot, știi? Un idiot atât de mare, încât eu simt uneori că sunt inutilă în viața lui. Gemenii ar trebui să fie apropiați. Câteodată nici nu simt că este fratele meu. Mă privește ca și când aș fi o străină.

Aveam câteodată aceeași problemă cu Talia. Frații erau într-adevăr complicați.

— Sunt sigură că el ține la tine în felul lui. Ați fost întotdeauna așa? Mai distanți unul cu celălalt?

Întrebarea mea fu urmată de o perioadă mai lungă de tăcere. Eram convinsă că Pandora nu dorea să vorbească despre acest subiect, deoarece era unul sensibil pentru ea. Mă resemnasem cu faptul că nu voi primi un răspuns, când mă luă prin surprindere.

— Nu. Eu și Sin eram ca doi frați normali. Ne certam, țipam unul la celălalt, dar ne iubeam în ciuda a toate. Singurul meu regret este că nu am putut fi mai apropiată de el. Ne plăceau aceleași lucruri. Ar fi trebuit să fim capabili să purtăm o discuție, fără probleme. În schimb, noi eram întotdeauna mânați de un spirit competitiv. Cine putea mânca cei mai mulți ardei iuți la o masă? Cine putea sta cel mai mult cu capul în jos pe

creanga unui copac? Cine era cel mai bun la actorie? Mereu în competiție, suspină adânc și își dădu părul după urechi. Nu l-am înțeles niciodată în totalitate. Avea o modalitate stranie de a privi lucrurile. Putea fi uneori egocentrist și insensibil, iar asta mă provoca să-l urăsc. Să-mi doresc să nu-l mai văd. Asta până când era cât pe ce să-l pierd. 3

Am scotocit prin buzunare după un pachet de șervețele și i l-am întins Pandorei. Avea nevoie de ele, acum că era cu adevărat sensibilă. Eu, spre exemplu, când plângeam, nasul îmi devenea cascadă de muci. Scârbos! 20

— Eram în liceu. Părinții noștri au decis să ne dea la licee separate, deoarece în generală avusesem o grămadă de probleme disciplinare unul cu celălalt. Eram fericită că am scăpat de el. Eram la un liceu privat. Locuiam cu cea mai bună prietenă a mea. Totul mergea bine, povesti tristă. Asta până când, am aflat 7

că Sin are probleme de sănătate. Nu prea mă pricep să explic. O să încerc, totuși.

— E OK, am asigurat-o.

Dădu din cap, încurajându-se să continue.

— Aparent, Sin s-a născut cu o malformație la rinichi, ceea ce i-a afectat funcția renală. La început nu era nimic grav. Trebuia să aibă grijă de el și de alimentația lui. De ceea ce bea. Doar că Sin a fost întotdeauna un încăpățânat. El era cu petrecerile, cu prietenii. Nu a avut suficient de multă grijă de el și la un moment dat rinichii lui au cedat.

Îmi aduceam aminte de o perioadă din liceu în care Sin lipsise cu zilele și în care Trip îmi spusese că are câteva probleme de sănătate. Și brusc totul avea sens. Îl auzisem odată pe Sin vorbind cu mama lui la telefon. Părea că-i impune să-și

respecte restricțiile.

— După, Sin a trebuit să facă dializă și să fie pus pe o listă de transplant de rinichi, așteptând un donator compatibil. Firește, ne-am făcut cu toții analizele. Eu fiind geamăna sa aveam cele mai multe șanse de compatibilitate, doar că ai mei nu voiau să mă supună unei intervenții care m-ar fi costat o viața normală. Nu voiau să mă sacrific. Sin în tot acest timp se transformase într-o legumă. Își pierduse pofta de viață. Era dependent de un aparat tâmpit. Lucrurile au luat o altă întorsătură, când bunicul s-a întors de urgență din turneul de promovare al teatrului Fox, doar pentru că aflase în ce situație era Sin. Își făcuse analizele. Trebuia să primească rezultatele în câteva zile, începu să plângă mai accentuat deodată, acoperindu-și fața cu palmele.

Am întins mâna și am mângâiat-o pe spate, consolând-o în felul meu. Parcă anticipam în ceva direcție avea să se

îndrepte discuția.

— Dacă am simțit vreodată durerea și disperarea, în formele lor primordiale, a fost în acea perioadă. Bunicul pregătea un spectacol. Era atât de încântat că reușise să promoveze teatrul și să adune mai mulți spectatori pentru următorul show. Păcat că cortina a căzut prea devreme. Înainte să vadă roadele muncii lui, își mușcă buza, pentru a-și înăbuși reacțiile. S-a dezechilibrat de pe schelă și a suferit o contuzie. Șansele de supraviețuire erau foarte mici. Nu puteam face nimic, decât să așteptăm un miracol, cât timp el era conectat la aparate. Ai mei au trebuit să ia cea mai dificilă decizie posibilă.

Mi-am ținut respirația, realizând că întreaga situație a fost dureroasă pentru fiecare membru al familiei. Când bunicii mei au murit, am simțit că o parte din mine se duce cu ei.

— Bunicul era compatibil cu Sin. Așa că,

au făcut ceea ce ar fi trebuit să facă. Au semnat acordul de deconectare de la aparate și de donare de organe. Rinichiul bunicului a ajuns la Sin. Simțeam că i-a lăsat cea mai frumoasă moștenire: o parte din el. Doar că fratele meu nu a văzut partea pozitivă a lucrurilor. Inițial, ne-a acuzat că l-am omorât pe bunicul, ca mai apoi să se învinovățească singur. 14

Sin. Nu-mi puteam imagina durerea pe care o simțise în acel moment. 3

— Nu înțeleg de ce ar gândi așa. Șansele ca bunicul vostru să-și revină erau mici și poate nimic din toate acestea nu au fost la întâmplare. Sin a primit șansa la o viață normală. În plus, o parte din persoana pe care o admiră cel mai mult este întotdeauna cu el.

— Noi suntem capabili să vedem adevărul sub această formă. Dar Sin resimte altfel lucrurile. Îl adora pe bunicul. Îl admira și voia să fie ca el. În aceea zi, tot entuziasmul, vitalitatea, fericirea lui Sin 3

s-a dus. Nu a înțeles niciodată de ce bunicul a trebuit să moară, ca el să trăiască. Și mereu s-a considerat nedemn de acest sacrificiu. 3

Deși nu-i înțelegeam raționamentul, parcă i se potrivea gândirii lui Sin. De fiecare dată când vorbea despre bunicul său, ochii îi scânteiau și glasul avea o tonalitate tristă și joasă. Ca a unui om care are anumite remușcări și care trăiește în regret.

— Dacă l-ai fi auzit, cu câtă ură vorbea despre sine. Simțea că nu merita să fie acolo, pe două picioare, atâta timp cât bunicul, un actor respectat, era mort. Și poate de asta se extenuează de fiecare dată când are un spectacol. Simte că i-a luat omenirii un mare talent și simte nevoia să compenseze. 5

Mă durea să aud acest adevăr din gura Pandorei. Sin era mult mai mult decât considera el! Cu mult mai mult! Cel puțin pentru mine. 1

— De ce bea? am întrebat tristă.

— Pentru că vrea să moară, îmi răspunse prompt. Pentru că știe că dacă va bea alcool, rinichii lui vor ceda din nou. Știe că eventual tot corpul îi va ceda. Se răzbună pe noi, pe soartă, pe toată lumea. De fiecare dată când pune mâna pe alcool, o face pentru că știe că efectele îi vor fi fatale.

Dumnezeule!

— Încă ne învinovățește pentru cele întâmplate. De asta, a încetat orice legătură cu părinții noștri. De asta, s-a transferat în ultimul an de liceu. De asta, nu mai poate sta pe acasă și ne evită. Pe mine m-a iertat repede, deoarece știe că eu nu am contribuit la decizia luată. Deși a existat un moment în care am simțit că nu mă dorește în viața lui. Dar l-am înțeles. I-am înțeles suferința.

— Pandora, tu ești bine? A fost și bunicul tău. Cred că ți-a fost greu să treci prin toate astea la o vârstă atât de fragedă.

— Nu prea sunt întrebată cum sunt, își mușcă buza. Toți sunt interesați de ceea ce simte Sin. Nimănui nu-i pasă de mine.

— Mie îmi pasă.

— De asta ești o persoană atât de minunată, mă luă de mână.

Citeam tristețea în ochii ei înlăcrimați. Pandora nu merita să fie singură și neglijată. Și cumva părinții ei o făcuseră să simtă asta. Chiar dacă Sin suferise extrem de mult, asta nu însemna că ea nu trecea prin aceeași suferință.

— Sin, vede iubirea ca pe puterea de sacrificiu. Lui nu îi este teamă să iubească, ci îi este teamă să fie iubit. Pentru că de-a lungul timpului, persoanele care l-au iubit s-au sacrificat pentru el. De asta, nu permite oamenilor

să se apropie. Nu le permite să-l cunoască cu adevărat. Îi îndepărtează. Îi face să sufere. Distruge tot ce este frumos și armonios în viața lui. 2

„Stai departe de mine atunci. Dacă nu vrei să fii rănită, atunci stai departe. Pentru că, știi? Eu sunt obișnuit să distrug tot ce este mai frumos în viața mea. Iar tu, Skye Josephine Agron, ești extrem de frumoasă" cuvintele lui mi se derulau în minte. 4

— Dar nu și pe tine, Skye. Și-a dărâmat zidurile, și-a împins barierele și a făcut tot posibilul să ajungă în sufletul tău. S-a demascat de secrete și te-a lăsat să-i vezi defectele. Atunci când te privește, este singurul moment în care văd acea vitalitate de mult pierdută.

M-am uitat uimită către ea. Prin mine?

— Trăiește prin tine. Vede prin ochii tăi. Se regăsește în prezența ta. Uită de el, de lume, de suferință. Nimic altceva nu 23

mai contează când ești prin preajmă. Riscă să te iubească. Te caută atunci când nu ești. Te simte, te aude, te vrea. Și sunt dăți în care și puținul îi este suficient.

Îmi eliberă mâna și mă privi serioasă.

— Așa că orice ai face, nu-l abandona. Căci poate face un milion de greșeli, te poate îndepărta, dar un singur lucru să nu uiți: te iubește cu adevărat. A reușit să adune bucățele din inima lui frântă, doar pentru a-ți-o dărui ție, așa imperfectă cum e ea. Și dacă asta nu e iubirea, ce altceva este, Skye? Ai grijă de el. Are mare nevoie de cineva.

— Îți promit.

» Chapter 59

FETELE CUMINȚI LUPTĂ...

- final partea 1 -

Sin. Îți propun să fii prezent acum în gândurile mele. Să pătrunzi în mine și să

mă deslușești. Nu mă lăsa pradă tuturor lucrurilor negative, ce-mi străbat acum mintea. Adu-mă la tine, în brațele tale călduroase și vorbește-mi despre iubire.

Este adevărat? Te-am făcut să mă iubești? Amuzant, când mă gândesc că tu ești acela care s-ar fi jurat că nu se va îndrăgosti de una ca mine, atâta de simplă și diferită. Și mai amuzant, că și eu am susținut același lucru. Cât de întortocheată e dragostea? Să ne țină prizonierii ei. Să aducă doi aiuriți și să-i înnebunească. Căci iubirea mea pentru tine e ca o nebunie. Nu știu dacă este timpurie sau nu. Dar știu că-mi pierd mințile atunci când sunt în preajma ta.

Inițiăm, fără să vrem, un joc. Mă tragi mai aproape, ca mai apoi să pășești în spate. Eu mă îndepărtez, dar mă agăț de mâneca ta să te iau cu mine. Ne privim. Ne criticăm. Ne judecăm. Ne urâm. Ne certăm. Țipăm. Tăcem. Ne privim din nou. Ne iubim. Plângem. Ne îndepărtăm. Ne oprim. Ne este dor. Ne apropiem din nou.

Suntem sclavii unui cerc vicios. Cine cedează primul? Care e miza? Cine are curajul necesar de a spune primul te iubesc? 11

Se spune că în dragoste și război totul este permis. Dar nouă ne place prea mult războiul, pentru a ajunge la dragoste. 16

Ne place să ne rănim reciproc, doar pentru a avea o dovadă că ne pasă. Cu cât doare mai tare, cu atât ținem mai mult unul la altul. De ce, Sin? De ce suferința este mai dulce decât iubirea, în cazul nostru? De ce nu ne oprim la primul cuvânt aruncat în vânt? 2

De ce ne place atât de mult să ne separăm, când tot ce ne dorim este să fim împreună?

Îți spun eu de ce. Pentru că încă suntem niște copii. Am spus-o și eu, ai spus-o și tu. Ne acuzăm unul pe celălalt că ducem lipsă de maturitate și cum adevărul se află la mijloc, constat că amândoi suntem 4

de vină. Doar copiii se joacă, Sin. 4

De-am fi fost mai maturi, am fi lăsat măștile deoparte . Tu nu te-ai fi prefăcut că nu mă cunoști, iar eu ți-aș fi spus că nu te-am putut uita. Am fi renunțat la orgolii, la ascunzișuri, la gelozii, la vorbe grele, la obstacole construite de noi și de alții. Am fi renunțat la tot pentru a fi împreună. Dar nu am făcut asta, pentru că încă suntem doi copii.

Mă corectez! Am fost. Acum amândoi parcă am prins puțin din gustul maturizării și am renunțat la jocuri. Pentru că am obosit. Eventual orice copil se satură de aceeași joacă și vrea ceva nou. Vrea să crească. Așa și noi, Sin. Ne-am săturat să ne iubim în van.

În primul rând, primul pas spre maturizare, a fost să realizăm că ceea ce simțim nu e ceva superficial și că nu vom putea scăpa atât de ușor. Căci ar fi putut fi atât de ușor să evadăm, dacă 1

inimile noastre ne-ar fi lăsat. Dar acum, de fiecare dată când ne îndepărtăm, tălpile ne dor. Fiecare fibră din corpul nostru ne impune să rămânem.

1

În al doilea rând, nu știu cum, dar ai realizat că nimic din lumea asta nu egalează iubirea pe care mi-o porți. Căci puteai considera în continuare că sunt cea mai rea persoană din lume și puteai striga în gura mare că mă urăști și că nu mai dorești să mă vezi. Și totuși, mă privești în continuare cu gingășie. Nu știu dacă în sinea ta m-ai iertat, dar știu că regreți cuvintele grele pe care mi le-ai aruncat.

1

În al treilea rând, ai sperat că te voi aștepta și mi-ai mulțumit pentru că te-am înțeles. Asta îmi transmitea că încă exista o fărâmă de speranță pentru noi.

1

Ți-am promis că te voi aștepta toată viața, dacă va fi nevoie. Și brusc, acum nu știu ce să fac. Să te aștept în

5

continuare, să-ți ofer spațiu sau să plec să te recâștig?

Mi-e teamă, Sin. Mereu mi-a fost. M-ai considerat curajoasă și ai admirat asta la mine. Dar cum de nu pot să mă mișc din acest scaun și stau singură cu propriile gânduri? De ce nu pot face pași spre tine?

Ajută-mă! Adu-mă la tine!

„Petrecerea lui Sin a început. L-am văzut mai devreme și nu părea în apele lui. Probabil, te așteaptă. Te rog, Skye. Vino! Nu poți renunța atât de ușor. Măcar una dintre noi să fie fericită"mesajul Kayei lumină ecranul telefonului.

Și eu sunt copleșită, Sin. Și eu mă sufoc! La naiba. Mă înec a mia oară cu lacrimi și te aștept. Și ca de fiecare dată, tu nu ești aici. Ești înconjurat de lume, în timp ce eu sunt singură. Sufăr singură! Și mă rup în bucățele. Din nou și din nou.

Frânturi de amintiri mă năpustesc.

Kaya: „ *Dar în momentul în care v-am văzut pe scenă împreună, cum privirile voastre se reflectau una în cealaltă, am înțeles. Și asta rezumă totul. Pur și simplu înțelegi și știi când două persoane sunt făcute pentru a fi împreună."* 4

Yassmin: „*Toată atenția pe care ți-o oferă. Felul în care îți caută privirea întotdeauna. Când încearcă să facă pe șmecherul, doar pentru a te impresiona. Lucrurile acestea au sens acum."* 4

Pandora: „ *Așa că orice ai face, nu-l abandona. Căci poate face un milion de greșeli, te poate îndepărta, dar un singur lucru să nu uiți: te iubește cu adevărat. A reușit să adune bucățele din inima lui frântă, doar pentru a-ți-o dărui ție, așa imperfectă cum e ea. Și dacă asta nu e iubirea, ce altceva este, Skye? Ai grijă de el. Are mare nevoie de cineva."* 6

Leon: *" Atunci ia-ți aminte sfatul. Teama nu are loc în iubire. Nu are loc într-o inimă zburdalnică. Nu are loc într-o persoană îndrăgostită. Și dacă în acest moment teama te împiedică să fii cu el, atunci îți spun că iubirea este cea mai puternică forță din lume. Face ca toate lucrurile insipide să capete sens. Te face să treci peste toate obstacolele și îți permite să fii fericit. Teama e minusculă. Face parte dintr-o rațiune incertă. Folosește-ți iubirea și luptă! Sin are nevoie de tine, cum și tu ai nevoie de el. Nu poți separa două inimi care simt necesitatea de a bate împreună. Viața e scurtă, Skye. Iubește, nu fugi! Trăiește!"*

Mă ridic brusc, în necesitatea de a găsi un anume ceva. Scotocesc prin cutia depozitată sub patul meu și răsfoiesc o mie de foi, până când o găsesc pe cea care îmi trebuie. Răsuflu ușurată. Am păstrat carnețelul în acest timp. Obișnuiam să fiu rușinată din cauza lui,

dar uite că acum aveam nevoie să-mi citesc gândurile.

Îl deschid stingheră și șoptesc cuvintele ca pe o rugăciune.

„M-am decis. Am de gând să spun în gura mare că pentru prima dată mă simt femeie. Mă privește blajin, mă încarcă de căldură, mă extaziază și mă face euforică. Are o savoare aparte, de căpșuni în ciocolată. Le pot mirosi, dar nu le pot gusta, pentru că dacă l-aș săruta asta ar însemna să dau în hiperglicemie. Pompii Dompii stă în fața mea. Mă privește ca și când aș fi unică. Singura lui prințesă printr-o mulțime de vrăjitoare. O hărmălaie ne înconjoară, dar privirile noastre se întâlnesc pe furiș, fugitiv, dar intens. Are cămașa descheiată, oare nu-i este frig? Aș vrea să-l încălzesc eu, cu buzele mele, cu atingerile mele. Să-l fac să fie bărbat. Pentru că eu, când sunt departe de el, sunt doar o puștoaică. Iar el, când este departe de mine, este doar un puști. Ne maturizăm împreună și

învățăm că în iubire nu este vorba numai despre victorii, ci și despre pierderi. L-am pierdut o dată. Și el m-a pierdut de foarte multe ori. Orișicum, cumva ne găsim mereu pe la mijloc și atunci toate neînțelegerile capătă sens, iar neajunsurile sunt suficiente. Sunt amețită și de abia văd pixul ăsta și totuși scriu tot ce-mi stă pe inimă și tot ce treaza și responsabila eu nu are curaj să spună."

Mă bufnește râsul, doar gândindu-mă la cât de beată eram în seara aceea. Și totuși, chiar și cu mintea îmbibată în alcool, mă gândeam tot la el.

„Dacă citești asta sine treaz, vreau să-ți spun că-l iubești din suflet pe Pompii Dompii și că fără el nu ai fi întreagă. Dacă universul v-a făcut să vă întâlniți din nou, atunci asta înseamnă că vă vrea împreună. Vrea să vă schimbați reciproc viața. Schimb-o pe a ta. Schimbă-i-o pe a lui. Schimbați-vă împreună și fiți acolo. Fiți voi. Împreună."

Stăteam cu carnețelul în brațe, în timp ce mă rezemam de marginea patului. Ceva scârțâia în mine. Nu puteam împiedica la nesfârșit inevitabilul. Eu și Sin aparținem unul de celălalt. Nu întâmplător ne-am reîntâlnit după atâția ani. De-a lungul timpului, au fost o grămadă de semne, pe care eu am încercat să le ignor. Nu aveam nevoie de încă unul, pentru că știam. Știam că trebuie să lupt pentru Sin.

Vin spre tine, iubitule.

Mă ridic hotărâtă și dau iama la dulap. Nu aveam idee cu ce aș fi putut să mă îmbrac, dar nici nu îmi păsa prea mult. Puteam pleca în pijamale. Voiam să ajung mai repede la el. Scanez fugitiv camera și observ pe patul Kayei o cutie cu un bilețel pe el. Vreun admirator secret? mă întreb mintal.

Dar apoi îmi sare în evidență numele meu.

„Știam că eventual vei realiza că merită să lupți pentru ceea ce iubești. Fii fericită! - Kaya”

O deschid și dau peste materialul fin al unei rochii roșii. O iau printre degete și observ lungimea ei. Are un decolteu decent și este suficient de lungă, încât să-mi acopere picioarele. Kaya mă cunoaște un pic prea bine.

Zâmbesc. Am rămas în picioare în tot acest timp, datorită oamenilor frumoși din viața mea. Toți cei pe care i-am întâlnit m-au învățat câte ceva. M-au învățat că există umanitate. Unii, din păcate, m-au învățat că și această umanitate are o limită.

O îmbrac și mă privesc în oglindă. Văd, pentru prima dată, o femeie. O femeie hotărâtă să-și câștige bărbatul. Mă aranjez foarte puțin, nu pentru că nu mi-ar fi plăcut să o fac mai mult. Ci pentru că dorul meu de Sin mă făcea să

mă grăbesc. 1

Înainte să-mi iau paltonul așezat în cuierul de lângă ușă, calc pe o poză. Îmi dau seama imediat că a fost strecurată de cineva. O salt și o privesc amănunțit. Yassmin, Asaf și Sin, împreună cu o fată. Este brunetă și are ochii verzi. Zâmbește larg. Studiez poza. Toţi sunt așezaţi pe o bancă de lemn. Yassmin se află în stânga ei și zâmbește. Pare atât de diferit! Sin, pe de altă parte, se află în dreapta și este cât se poate de plictisit și dezinteresat. Asaf stă cu fundul pe masă, în partea de mijloc și se joacă cu șuvițele ei. Iar ea se află între picioarele lui, dar cu privirea îl ţintește pe Sin. 14

Întorc poza și citesc: „ Te iubesc, dragul meu. Iartă-mi astă iubire. Și dacă nu mă poţi iubi, dragul meu, iartă-mi astă durere. Nu-mi zvârli priviri răutăcioase din depărtarea zărilor. Mă voi strecura în colţul meu și înmărmurită voi rămâne în puterea îngândurată a nopţii. Cu amândouă mâinile acoperi-voi rușinea 22

ochilor mei. Întoarce-ţi faţa de la mine, dragul meu drag, și iartă-mi astă durere. (Rabindranath Tagore) – Pentru dragul meu Sin, cu dragoste Dinnah" 22

În josul paginii se află scris cu roșu: „ÎNTREABĂ-L PE SIN CE S-A ÎNTÂMPLAT CU EA." 15

Mă încordez. Îmi dau seama că acesta este un plan nou de-al lui Asaf de a mă ține departe de Sin. Orice s-ar fi întâmplat cu fata asta, ar putea aștepta. Acum nici un potop nu mă putea opri din a mă duce să-l recâștig pe Sin. 16

Las poza pe masă și închid ușa în urma mea. Mă grăbesc să iau un taxi. Trebuie să ajung la el. De aceea, nu mă interesează trecutul lui, căci în prezent el este viitorul meu. Și asta rezumă tot. Nu o să-i pot mulţumi suficient, pentru toate sentimentele frumoase pe care le-a renăscut în mine.

Ajung la petrecere și pătrund înauntru.

Tema și muzica care răsună sunt în concordanță cu gusturile lui. Slavă cerului că Karina a renunțat la orgoliul său, pentru a-i face lui Sin pe plac. Am zâmbit pentru mine. Nu era o fată rea și egoistă. Ba chiar îi păsa de el în felul ei propriu.

În față le aveam pe Kaya și Ty stând de vorbă cu Dawson. Erau toate un zâmbet, mai ales roșcata, care gesticula intens. Nu eram o expertă în relații, dar părea că-l place mai mult decât ca pe o simplă companie.

În stânga Pandora și Yass râdeau împreună și se pierdeau unul în ochii celuilalt. Din nou, nu eram vreo expertă, însă știam totodată că Yassmin este sută la sută degajat numai în preajma ei. E natural și nu-și mai ridică ziduri groase. Ba chiar, schițează zâmbete pe alocuri.

Iar în dreapta Sally și Tony dansau pe o melodie romantică. Ei erau idealul meu. Voiam o relație atât de sănătoasă ca a

lor. De când i-am cunoscut, n-am văzut decât adorație îndreptată unul spre celălalt.

— Ai venit! Kaya se aruncă în brațele mele. Nu-mi vine să cred. Ești aici! Și porți rochia.

— Aveai îndoieli? am întrebat-o amuzată.

— Nu. Bine, poate puțin, murmură. N am întâlnit până acum o iubire adevărată, ca să știu cât de puternică este. Și văzându-te acum pe tine, îmi dau seama că este o forță de temut. Ai venit pentru el, nu-i așa?

Dau din cap.

— Sunt mândră de tine. De femeia care se află acum în fața mea. Vreau să știi asta, indiferent de ceea ce se întâmplă, îmi spune, punându-mi mâna pe umeri.

Mă uit la ea blând. Cine ar fi crezut că

persoana de care mă temeam cel mai mult să afle despre mine și Sin, va termina fiind cea care ne ajută cel mai mult să fim împreună? Kaya era într-adevăr minunată.

— Sin a ieșit afară acum câteva momente, dar te poți duce după el, Ty chicoti din spate.

— Pe el, tigroaico, Kaya mă eliberă.

Zâmbesc stânjenită și plec pe urmele lui, lăsându-mi prietenii în spate. O salut fugitiv pe Karina, printr-o mișcare scurtă a capului și ies din clădire prin partea din spate. Văd plaja și valurile învolburate și întunecate. Este un adevărat peisaj. Mă aflu pe un balcon, care se termină după un rând imens de scări dispuse în cerc, până la nisip.

Închirierea acestui loc trebuie să fi constat o avere. Bine că Karina avea resursele necesare și că era suficient de darnică să le împărtășească cu noi. Mi-ar

fi plăcut să-mi permit luxul să trăiesc într-un asemenea loc, atât de izolat de lume și liniștit și totuși atât de aproape de agitația mării. Cine știe, poate într-o bună zi voi avea o familie și voi locui într-un astfel de loc? Poate chiar alături de Sin.

Cobor scările în grabă, printre picăturile de ploaie, ținându-mi rochia în pumni. Mintea, sufletul și inima mea strigă la unison după el. Îl vreau lângă mine, cu toată ființa mea.

Ajung pe nisip, de unde mă chinui să înaintez fără să mă afund și-l caut cu privirea, până când...inima mi se oprește în loc. Eliberez cusătura rochiei, cât timp picioarele mi se înmoaie.

Căci îl văd acolo, cu vârfurile ude, în genunchi, cu mâinile legate la spate și cu buza sângerândă. Și brusc simt că mor.

» Chapter 60

...BĂIEȚII RĂI ȘTIU SĂ PIARDĂ

34

- final partea II -

!

— Sin! strig cât mă țin plămânii și încerc să ajung la el.

Nu mai simt nici răcoarea ploii. Nici adierile de vânt. Nici valurile învolburate.

Simt doar cum sunt separată de cel pe care îl iubesc, de două brațe care-mi înconjoară talia. Mă zbat cu putere și încep să plâng. Îmi întind mâna către el, dar în zadar, căci îmi pare din ce în ce mai departe. Mă pierd în disperare, simțind cum o iau razna la propriu.

— Iubito! Uită-te la mine! Sunt bine, încearcă să mă calmeze, dar nu reușește.

Vocea lui se aude încet, pe un fundal aprig de furtuni interioare. Sufletul meu plânge și nu înțelege ce se petrece. Știe doar că trebuie să ajungă la el,

indiferent de cale. Nu pot și nu vreau să-i fiu departe! 2

— Sin! strig din nou și mă agit în brațele matahalei. Dă-mi drumul, zbârcitule!

Văd în fața mea mai mulți bărbați, îmbrăcați la costum. Ne depășesc numeric cu mult și nici nu am habar cine naiba mă ține captivă. Ce se întâmplă aici? Și de ce simt acest sentiment că Asaf este implicat? 6

— Stai liniștită, fetițo. Începi să mă enervezi, îmi spuse matahala. Și dacă eu mă enervez, atât tu, cât și iubițelul tău sunteți în pericol. 17

Să de-a dracu, de nu-mi vine să-i vâr una între picioare, ca să tacă. Doar că mișcările îmi sunt limitate, din cauza poziției în care mă aflu. Mă simțeam inutilă, de-a dreptul. 3

— Cine naiba ești? vorbesc pe un ton ridicat.

Din unghiul în care sunt, văd că este un om pe la un treizeci și ceva de ani, brunet și cu niște ochi de reptilă. Fața lui cumva îmi este cunoscută, dar nu știu de unde anume să-l iau. Simt că-l cunosc de undeva. Și inima mă înghiontește la acest gând. Văd numai răcoare și răutate în aura lui și văd aceeași lipsă de scrupule pe care o văzusem ulterior și la Asaf. 7

— Deja m-ai uitat? începu să dea drumul la câteva hohote de râs. Eu sunt cel care te-a plimbat câțiva metri pe capota mașinii mele. De abia ai scăpat de ghipsul acela stupid. 20

Răsuflu panicată. Acest om m-a călcat cu mașina, chiar atunci când luasem hotărârea să-i spun lui Sin ceea ce simt. Acest om mi-a rupt mâna și a încercat să mă omoare. Numai simplu fapt că acum mă atingea, îmi provoca repulsie.

— Du-te dracului! mă zbat din nou, dar aplică presiune pe brațele mele și mă 2

readuce la tăcere.

Gem de durere, dar strâng din dinți pentru a nu-i da o satisfacție prea mare. Ei asta vor. Să vadă că sufăr.

— Numele meu este Pascual, dar mi se spune Pass. Sunt ceea ce unii ar numi un înger păzitor pentru Asaf. Eu îi fac dreptatea care i se cuvine și când cineva îl calcă pe coadă, are de-a face cu mine.

Scârbă! Lui Asaf nu i se cuvine nici o dreptate.

— Am avut o înțelegere, șuier printre dinți. Am stat departe de Sin. Nu înțeleg de ce ați face asta.

— Oh, frumoaso. Dar nu e vina ta. E vina lui Sin și a faptului că își bagă coada pe unde nu trebuie, se uită la cel pe care îl iubesc și strâmbă din nas.

Sin este un haos. Este plin de sânge la nas și la gură și are ochii între-deschiși.

Cu toate astea, e cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. 1

— De aceea, îți dau șansa să pleci. 13

Slăbește strânsoarea aplicată mâinilor mele și încearcă să zâmbească la mine. Nu înțelegea că atunci când iubeai pe cineva, nu te interesa de propria siguranță. N-avea habar de ceea ce înseamnă iubirea adevărată!

— Skye, te implor! Sin încercă să-mi vorbească. Pleacă! Fugi și nu te uita în urmă. Eu o să fie bine. Îți promit. 26

Mă privi încurajator și încercă să schițeze un zâmbet. Nu înțelegea că înrăutățea lucrurile. Nu-l puteam lăsa pe mâinile acestor gorile fără creier. Nu puteam permite să i se întâmple ceva, pentru că dacă Sin ar fi pățit ceva, inima mea nu ar fi în stare să facă față la o asemenea durere.

— Niciodată, și ascultă-mă bine Sin 40

Pompidou Leithold, niciodată nu voi renunța la tine! 40

Mă întorc către Matahala zbârcită și îl scuip. Reușesc să mă eliberez preț de câteva secunde și dau iama către Sin. Nu știu ce este în capul meu acum. Nu judec limpede și e evident că sunt depășită numeric și mai sunt și o fată neîndemânatică și deloc sportivă, care n-are habar să dea un pumn. Dar pentru Sin sunt în stare de orice! 6

Pască ăla reușește să mă apuce din nou de brațe și să mă întoarcă din drum. Chiar și așa, mă zbat și încerc să mă eliberez din nou. Nu mă voi da bătută, atâta timp cât cel pe care îl iubesc este în pericol! 21

— Skye, oprește-te! Sin strigă la mine. Înrăutățești lucrurile. 1

Îl privesc disperată. Poate că da. Poate că înrăutățesc lucrurile, dar nu pot sta degeaba când el se află în această

postură. Gorilele lui Asaf nu au pic de milă și sunt în stare de orice.

— Ce jalnici sunteți acum! matahala ridică tonul. Sunteți doar doi copii agitați, care vor să facă o dramă penibilă. 13

— Singura dramă penibilă de aici este fața ta, îi transmit cu cea mai mare ură. 26

Se enervează din nou și îndrăznește să ridice mâna la mine. Dar nu mi-e frică, cum nici nu-mi pasă dacă pățesc ceva. Atâta timp cât Sin e bine.

—Nu o atinge! Sin se chinui să spună. Mai ridică o singură dată mâna la ea și jur că o să ți-o tai! 13

Sin face un efort major să se ridice în picioare. Are mâinile în continuare la spate și se vede că se află într-o durere halucinantă, de la felul în care respiră greu și geme pe alocuri. Nu-l pot vedea așa. Inima mi se zdrobește în bucățele și

tot ce vreau este să-l iau în brațe și să-l protejez.

— Așa deci? matahala face pe interesatul. Vrei să mă răzbun pe tine și să o las pe ea în pace?

— Da. Chiar asta vreau. Dă-i drumul. E doar o simplă fată și îți pierzi din bărbăție, dacă îți centrezi timpul amenințând-o pe ea. De ce să nu fii un bărbat adevărat și să te axezi doar pe mine?

Nu. Știam ce vrea să facă și mi se părea nedrept.

— Nu! Arată că ești bărbat și înfruntă-mă! Nu da bir cu fugiții ca o găinușă speriată.

Am folosit aceeași tactică de manipulare.

— Ajunge! Amândoi! Pass își pierdu firea. De un singur lucru sunt sigur.

Dacă-i fac ei rău, tu vei suferi mai mult. 17

Scoate din buzunarul pantalonului un briceag pe care îl desface și îl poziționează lângă gâtul meu. Înghit în sec. Pentru prima dată mi-e teamă să mă mai zbat, pentru că lama se simte ascuțită și rece și mă poate străpunge din clipă în clipă.

Îi văd îngrijorarea din ochii lui Sin. Era ca și când nu-i mai păsa de faptul că-l durea tot corpul, căci era atent la mișcările nenorocitului asupra mea. 2

— Ea este, nu-i așa? Ea este slăbiciunea ta, deoarece o iubești. 25

Greșit! Iubirea noastră nu este o slăbiciune. Este o sursă de putere. Este ceea ce mă ținea acum pe loc și îmi dădea curaj. Era cea care mă îndruma să lupt până la capăt. 1

— Mă cunoști, Pass. Mă cunoști bine, Sin spune răgușit. Când am iubit eu pe cineva 10

atât de mult încât să mă pun pe locul doi? Când am iubit eu cândva pe cineva? Te rog, eu sunt cel mai egoist om din lume. Știi asta destul de bine, nu? 10

Mințea doar pentru a mă proteja.

— Presupun.

— Sunt Sin Leithold. Nu mă iubesc decât pe mine. Ăsta sunt! 8

Matahala părea să-l creadă. Știam cum e să ai o părere proastă despre Sin și să-i pui la îndoială sentimentele. Acest lucru a reprezentat zile la rând principala mea greșeală. El are o capacitate de a simți superioară multora. Băiatul ăsta poate iubi în cel mai frumos mod posibil.

— Ba mă iubește, sar după o perioadă de timp. Așa că dacă vrei să-l rănești cu adevărat, fă-mi mie rău. 22

— Ba nu te iubesc, se grăbi să nege. 11

— Ba mă iubești! Pe cine încerci să păcălești? Crezi că oamenii ăștia nu-și dau seama că te topești după mine? 1

— Ești superbă, dar tot nu te iubesc. 27

— Ajunge! Mă doare capul cu voi doi. Sunteți atât de enervanți. Eu nu știu cum de vă suportați reciproc. 11

Iubirea este un mister, presupun. 2

— Nu sunt orb, Sin. Te cunosc. Știu că nu ai privit pe nimeni așa. Poate cu excepția lui Dinnah. 19

Numele acela. Am înghițit în sec, în timp ce stomacul mi s-a strâns într-un ghem.

— Nu-i pronunța numele! Sin se răstește. Nu îndrăzni! 6

Îl analizez minuțios. Este nervos, ușor rănit. Pentru prima dată se aduce vorba direct despre ea și nu știu ce așteptări am de la discuție. Oare ce a reprezentat

această fată pentru el?

— De ce? Pass întreabă. Îți este frică ca nu cumva iubițica ta să afle cât de nenorocit ai fost? Că ai fost o mizerie? 3

— Da, Sin mărturisește. Am fost o mizerie. Am greșit. Dar așa au greșit și Yass și Asaf. Doar că mereu a fost mai ușor să dați vina pe insensibilul de Sin, care este incapabil să simtă remușcare, nu-i așa? Mereu a fost mai ușor să ieșiți voi toți nevinovați și eu să fiu cel răspunzător. Nu m-ați înțeles. Asaf nu m-a înțeles. Nimeni nu m-a înțeles. Am fost înconjurat de voi toți, ca în realitate să fiu singur. 6

Sin. 2

— Știam că va veni ziua asta. Speram însă ca Asaf să vină și să mă confrunte el. Nu să-și trimită oamenii să mă bată, Sin icnește. O merit. O merit pentru toate acele dăți în care i-am întors spatele lui Yass. O merit pentru acele 3

dăți în care am îndepărtat-o pe Pandora de el. O merit pentru acele minciuni spuse doar pentru a-l proteja pe Asaf. O merit pentru că am luat în derâdere cuvântul prietenie. O merit pentru că am distrus tot ce era mai frumos.

Își îndreaptă postura și îl privește pe Pass resemnat. Această docilitate a lui mă băga în sperieți.

— Singurul moment în care m-am simțit împăciuit cu faptele mele a fost atunci când Yass m-a privit și mi-a spus că are încredere în mine. Că-l cunoaște pe Asaf și că știe că-l va trăda. Dar că nu mă vede capabil să mă alătur lui. Și ce am făcut într-un final, Pass? face o pauză în care își adună gândurile. Am distrus orice urmă de prietenie, de dragul lui Asaf. Am devenit inuman. Exact ca voi. Pentru că, știți? Ați încetat să fiți oameni din clipa în care ați început să-l slujiți.

— Ești un nenorocit nerecunoscător!

Asaf te-a făcut mare!

— Greșit. Noi l-am făcut mare. Poate de aceea atunci când simte că-i alunecăm printre gheare, realizează că pierde. Noi fără Asaf suntem bine. El fără noi este un nimic.

I se reflectă durerea din glas atunci când vorbește. Îl doare să vorbească despre cineva, în care a avut încredere oarbă și care eventual i-a întors spatele. Am simțit asta cu Becca, dar nu cred că situațiile ar putea să fie comparate, deoarece el și Asaf aveau ani de prietenie în parte. Și Becca nu a pus pe nimeni să mă bată.

— Iar tu Pass? Uită-te la tine! Nu ai o familie, pentru că nu ești în stare să menții una. La tine nu există compasiune. La tine există doar puterea banului și strălucirea diamantelor. Tu nu știi ce e aia loialitate gratuită. Tu execuți ordinul doar celui care plătește bine. Tu nu știi ce este aia o conexiune reală cu oamenii.

N-ai habar de așa ceva!

Matahala se încordează, arătând că nu este neafectat de vorbele lui Sin, și pune presiune asupra lamei așezate pe gâtul meu. Scrâșnesc din dinți, simțind o usturime aprigă, iar Sin își mijește ochii și se calmează. *M-a tăiat.* 10

— Dacă pentru târâtura asta ai ales să-l trădezi pe Asaf, atunci ea trebuie să fie foarte specială pentru tine. Eu și băieții doar ne facem treaba, însă ca să facem lucrurile nițel mai interesante, îți propun ceva. Ripostează și ea pățește ceva! Îndură totul și ea iese cu bine din treaba asta. 8

Poftim? Asta era cu adevărat crud. Unul, doi, trei, patru, cinci, șase. Șase gorile contra unuia singur este deja incorect. Să-i iei și dreptul de a se apăra este meschin. 1

— Sin, nu! Nu-l asculta! Eu o să fiu bine. 1

Mă privește resemnat și îmi șoptește ceva pe care nu reușesc să-l deslușesc. Apoi își axează atenția asupra matahalei și îi spune:

2

— De acord.

4

Nu, nu, nu. Nu pot vedea așa ceva.

Îi dezleagă mâinile, în bătaie de joc. Oricum nu-și doresc ca el să riposteze. Sau poate își doresc să-mi fie mie gâtul tăiat mai repede. Nu m-ar mira la cât de cruzi pot fi acești oameni.

Pass le face semn gorilelor să înceapă, cât pe mine mă strânge tare pentru a nu evada. Văd cum se îndreaptă spre Sin, fără pic de remușcare, și cum încep să dea cu picioarele în el. Un sentiment de familiaritate mă învăluie. Același lucru s-a întâmplat și în cazul lui Yass. Doar că brunetul încerca să riposteze.

— Dumnezeule! Sin, fă ceva! Nu te lăsa! strig cât mă țin plămânii.

Dă din cap negativ către mine și își primește loviturile cu demnitate. Ce idiot poate fi! Nu putea ceda așa în fața unor animale!

— Dă-mi drumul, matahală! Dă-mi drumul! mă chinui să evadez din brațele lui Pass, cu riscul ca lama să-mi străpungă mai tare gâtul.

Sin este deja în patru labe și scuipă sânge, cât timp primește picioare în abdomen. Nu mișcă un deget. Doar stă acolo și îndură totul, pe cont propriu. Pentru mine.

— Sin, te rog! Ripostează! Sin! încep să plâng disperată.

O senzație de greață mă învăluie. Îmi închid ochii, incapabilă să mai privesc scena din fața mea. Mă doare prea tare să-l văd așa și îmi este teamă ca nu cumva să pățească ceva mai rău. Nu accept o realitate fără el. El e totul

pentru mine.

Simt cum sunt eliberată brusc și împinsă pe nisip. Reușesc să-mi atenuez căderea, punându-mi mâinile în față. Rochia mea deja e udă și sfâșiată în partea de jos, din cauza eforturilor mele de a mă zbate.

— Ajunge! Nu am vrea să-l omorâm. Totuși e unul de al nostru, se duce în dreptul lui Sin și se lasă pe vine.

Încumet și eu să-l privesc, deși e aproape desfigurat de la atâtea lovituri.

— Nu uita! Puterea e la noi, îi spune relaxat. Nimeni de aici nu-ți vrea răul. Asta a fost doar o mică pedeapsă. Și tu știi asta! Nu o să te mint. Nu mi-a făcut deloc plăcere să te văd așa și trebuie să recunosc că ai avut mult curaj să nu ripostezi. Și totul pentru ea. Dar nu uita, Sin. Ești un lup singuratic și femeile sunt întotdeauna slăbiciunea noastră. N-ai

vrea să te pierzi pe tine doar pentru o pipiță. Nu uita cine ești!

Pass aruncă o privire asupra mea, apoi le face semn gorilelor să se retragă. Sin stă pur și simplu cu capul plecat, în patru labe, și se gândește la spusele matahalei. Nu vreau să cred că asemenea oameni îl consideră unul de al lor. Sin este un băiat bun.

Mă ridic și alunec printre nisip până la el.

— Iubitule, sunt aici! îi iau capul în palme. Uită-te la mine!

— Spune-mi, te rog, că nu sunt urât!

Mă uit la el. Are buza și nasul spart, iar pe frunte are o tăietură deschisă. Ochii sunt de o culoare vineție și sunt umflați. E plin de sânge, așa că iau tivul rochiei și îl șterg încet.

— Ești cel mai frumos, spun cu lacrimi pe

obraji. Şi desfigurat, tot eşti mai frumos decât matahalele acelea. Orice fată ar fi de acord cu mine. 1

— Nu mă interesează părerea celorlalţi. Eu mă mulţumesc să fiu văzut frumos de către tine. 19

Îl ascult şi brusc mă cuprinde o senzaţie de tristeţe. Închid ochii şi încep să plâng. Îi strâng cămaşa prăfuită şi pătată de sânge în pumni, în timp ce îmi muşc buza pentru a nu lăsa suspinele să se audă.

— Skye...

— De ce nu ai ripostat? îl întreb brusc.

— Pentru că te iubesc. 63

Deschid ochii şocată şi las lacrimile să-mi alunece pe obraji. Asta este prima dată când o spune. Îşi mişcă degetele lent, marcat de suferinţă, şi îmi culege lacrimile cu buricele lor.

— Pentru că iubirea semnifică sacrificiu, îmi spune zâmbind. De-a lungul timpului, oamenii la care țineam s-au sacrificat pentru mine. M-au iubit necondiționat. Mereu mi-am dorit să existe o persoană pe care să o pun mai presus de propria persoană. Acesta a fost sacrificiul meu pentru tine.

Pentru Sin iubirea reprezintă sacrificiu. Îmi aduceam aminte de vorbele Pandorei.

— Îmi permit să-ți spun că frumusețea ta se reflectă prin ochii mei albaștrii ca un spectacol de lumini, zărit în cele mai întunecate nopți de vară, unde șuvițele tale șatene, atât de rebele, flutură în bătaia vântului și unde buzele tale roze tânjesc după ale mele, se uită atent în ochii mei, vorbindu-mi afectuos. Acum că te afli în brațele mele, nu mai am de gând să-ți dau drumul. Căci atingerea ta, atât de feminină și delicată, mă face să mă pierd și să sper că inimile noastre vor bate mereu în tandem. Nu știu ce ai

tu mai special, dar știu că mă faci să mă simt diferit. Uneori, mă întreb dacă ne-am cunoscut anterior, deoarece văd, dincolo de toată răcoarea irisurilor tăi, îngrijorare, tandrețe și iubire. Îmi storc creierii ca un nenorocit, încercând să-mi aduc aminte cum de simt că această fată străină m-a iubit și poate că încă o mai face. Și mă condamn, pentru că nu reușesc să-mi dau seama când și de ce am făcut-o să simtă ceva atât de pur și frumos pentru mine. Acum știu.

Cuvintele acestea, a căror însemnătate am pus-o la îndoială și l-am acuzat că se joacă cu sufletul meu. Pe atunci, nu credeam în el, cum nici nu credeam în sentimentele lui. Dar acum...acum totul are sens!

—Știu cum este să iubești esența unei persoane și să vrei cu adevărat să te pierzi în dragoste, fără a primi nimic la schimb. Știu că cele mai frumoase spectacole de lumini se reflectă în privirea ta, căci acolo mi se regăsește

iubirea. Știu că șuvițele tale rebele, cad acum ude ca o cascadă tulbure pe umerii tăi. Știu că buzele tale îmi cerșesc atingeri și știu ce ai tu mai special. Știu cine ești, știu cine ai fost și știu ce mi-aș dori să fii.

Îmi țin respirația.

— Mi-aș dori să fii a mea. Nu știu dacă voi obține vreodată asta, dar...Acum ceva timp m-ai întrebat dacă aș putea să fiu orice pe lumea asta, ce aș fi? Ți-am spus că aș fi al tău. Iubito, nu știu cum să-ți spun, dar deja îți aparțin. 21

Îl privesc uimită.

— Nu știu dacă ești a mea, dar sunt sigur că eu sunt al tău. Și nimic în lumea asta nu ar putea schimba asta. Te iubesc. 14

Răsuflu. Nu-mi vine să cred ce aud. Nici nu mai pot plânge.

— Spune-mi ceva! Mă cam sperii. 5

Îi eliberez cămașa dintre pumni și îi pun mâna pe obraji, de unde îl trag rapid într-o sărutare. Buzele noastre se contopesc, înfrigurate și înfometate, și brusc toată așteptarea pare să merite. Îi simt căldura, aroma, mirosul. Îl simt pe el. Îmi simt întreaga ființă arzând și simt că sunt pentru prima dată întreagă.

La început este șocat, mai șocat decât mine auzindu-l spunându-mi te iubesc, dar apoi face abstracție de durerea sa fizică și își înconjoară brațele în jurul meu, adâncind sărutul. Mă sărută cu patos, ca și când nu i-ar ajunge gustul dulceag al buzelor mele.

Nu este un sărut fugitiv și furat ca a lui Trip. Nu este nici un sărut cast ca a lui Asaf. Este un sărut devorator, pentru că Sin nu îmi devorează doar buzele, ci și întreaga mea ființă.

Mă topesc la propriu în brațele lui și cu greu pot continua această răzvrătire a

buzelor noastre una contra celeilalte. Sunt ca două piese de puzzle, care s-au pierdut și s-au regăsit după foarte mult timp.

Potrivirea buzelor noastre este artă. 2

Îmi trec o mână prin părul lui, trăgându-l ușor și răvășindu-l. Icnește puțin și îmi dau seama că pe el îl durea mai mult decât pe mine. Dacă buzele mele se simt frământate și în flăcări, nu vreau să știu cum se simt ale lui.

Dar nu vreau să mă opresc. Niciodată.

— Au! icnește din nou. Calmează-te, Josephine! Mă fentezi mai mult decât au făcut-o nimicurile ălea. 30

— Scuze, murmur.

— Sunt pro dinți și mușcat, dar buzele mele sunt cam sparte acum. Și nici limba mea nu o duce bine, căci am cam mușcat-o, ca să pot să îndur loviturile. 26

Dar dă-mi câteva zile și îți garantez că te sărut mai bine.

Ce prostănac! El nu știa că acesta fusese cel mai frumos sărut din viața mea. Firește, nu aveam să i-o spun, deoarece i se putea urca la cap.

— Îți aparțin, iubitule. Încă din prima zi. Încă de la prima picătură de ploaie. Încă de la primul dans. Inima mea valsează datorită ție. M-ai învățat că indiferent de stângăciile mele, tu vei fi acolo și-mi vei permite să mă urc pe picioarele tale, doar pentru a dansa în tandem, zâmbesc. Oricât de întunecată îmi va fi viața, tu vei rămâne cea mai strălucitoare stea de pe cer.

Îi mărturisesc și îi mai fur o sărut scurt.

— Mă cam doare, dar uite că mă sacrific și de această dată.

— Te rog! Eu sunt cea care se sacrifică

acum. Ești plin de borș pe la gură. 25

— Și tu ai muci la nas! 35

— Și totuși ne iubim! 14

Izbucnim în râs în tandem și brusc uităm de toate problemele.

— Să zicem că în poveștile cu prinți și prințese, frumoasa rămâne cu bestia. În schimb, în această poveste, inima bestiei a fost furată de o fiară feroce, superbă și sexy. Și el a abandonat toate frumoasele din regat doar pentru că s-a îndrăgostit de esența ei. Pentru că fiara poate fi curajoasă, uneori copilăroasă și foarte încăpățânată. Dar este reală și naturală. Plină de compasiune, de vise, de lacrimi și zâmbete. Și odată ce o cunoști, îți dai seama că frumusețea se așterne în interior și că nici un milion de frumoase, nu ar putea să eclipseze o fiară. 10

Nici eu nu o puteam spune mai bine. Îl

privesc amuzată. E așa un copil. Dar și eu sunt o copilă.

Iubim atât de mult basmele, încât am decis să-l creăm pe al nostru. Frumoasa și Bestia? Niciodată. Căci bestia aparține doar de fiara lui, care este capabilă să lupte până la capăt pentru el, cu toate frumoasele și frumoșii care li se zăresc în cale.

— Plouă! remarc, deși deja începuse de ceva vreme. 15

Noi eram uzi leoarcă, prăfuiți, murdari de nisip și de pete de sânge. Arătam ca un haos și totuși zâmbeam ca doi nebuni. Pentru că viața putea fi a naibii de grea, dar asta nu conta atâta timp cât inima ta era plină de iubire. 3

— E ca și când cerul a fost întotdeauna martorul iubirii noastre, Sin dezvăluie. 6

Așa este. Încă din prima zi în care ne-am cunoscut, ploaia a fost alături de

noi. E ca și când la fiecare picătură, ne-a binecuvântat iubirea.

— Același cer care mi-a spus că indiferent de distanța dintre noi, inimile noastre se vor regăsi în același loc. Pentru că acolo unde ești tu...

— Întotdeauna voi fi și eu, completă.

SFÂRȘIT